

အသံမြင့်
ရုပ်ရှင်

BURMESE
CLASSIC

ကလျာ

ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ

နာဂရစ်နာမိတီ

ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံ)

အသစ်ချစ်အချစ်များနှင့်

ပထမအကြိမ် - ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ

ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ဆတောထား

- ပြည်ဝဘားကိုး ပုဆိန်နီ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာစေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်တညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘုတ်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေကာ တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို အနိတ်၊ နိုင်ငံမှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ စာတတ်မြင်မြင်များနှင့် ယဉ်ကျေးမှုစာပေတို့ကို များစွာ အမျိုးသားရေး လက်ကားများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်ပေးရေး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၂၆၇၀၈၀၈

မျက်နှာဝန်းခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၄၈၁၀၄၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် ၂၀၀၉ခုနှစ် ဇွန်လ

အုပ်ရေ ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ကျပ်

— လျှာ (ဝိဇ္ဇာ / သိပ္ပံ)

၀၉၅-၈၃

အသင်္ချာအချစ်များနှင့် / (၁၀၅၇ (ဝိဇ္ဇာ / သိပ္ပံ)။ ရန်ကင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ / ၂၀၀၉။

၄၀၄ - ၈၂၂၄၇ ဝေင်တံ။

(၁) အသင်္ချာအချစ်များနှင့်

အခန်း (၁)

ဧရာဦး

မြန်မာပြည်၏ နှလုံးသည်းပွတ်နှင့်တူသော မြစ်အစဦး
လွှဲဖွားရာနေရာ... .

ဧရာဝတီမြစ်သည် သဲသောင်ပြင်ဖြူဖြူ ပြန်ပြန်များဘေးမှ
အေးငြိမ်းညင်သာစွာ စီးမြောနေသော ရေကြောကို တွေ့ငေးစွာ
ကြည့်နေသည့် 'ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ'... .

ခံစားရဖန်များလွန်းသော နှလုံးသားမှာ နောက်ထပ်ခံစား
ရော နေရာမရှိတော့ပြီလားမသိ၊ အသစ်တွေ့ခံစားမှုတို့သည်
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ရုပ်ကို မလှုပ်ခတ်စေနိုင်တော့။

တချိန်သောအခါက အတိုင်းအဆမဲ့စွာ ခံစားခဲ့ရဖူးသော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရှင်မှာ ထုံပေနေပြီထင်မိသည်။

နောက်ထပ်အတွေ့အကြုံသစ်တို့သည် နှုတ်စဉ်ကလို နှလုံးသားကို ပြင်းပျသောခံစားမှုမျိုး မပေးစွမ်းနိုင်ကြတော့မပါ။

မငြိမ်းသာ၏ ဝန်းကျင်အပေါင်းသည် အားလုံးစုံသော ချုပ်ငြိမ်းခြင်းများဖြင့် ငြိမ်သက် ပြီးဆုံးသွားကြလေပြီဟု မငြိမ်းသာ ထင်မိသည်။

မိမိရောက်ရှိနေထိုင်ရာ ဧရာဦးမှသည် မိုင်ပေါင်း ၇၂၂ မိုင်မျှ ရှည်လျား၍ ခရီးဆုံးတနေရာမှာရှိသော 'ရန်ကုန်မြို့' တွင် မငြိမ်းသာ၏ အတိတ်သည် ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေဆဲလား ဆွေး မြေ့ပျက်စီးသွားပြီလား ဟူ၍လည်း မငြိမ်းသာ မတွေးတော့။

ဧရာဝတီ၏ခရီးဆုံးနေရာမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်း ကျင်လည် လာခဲ့ရသော မငြိမ်းသာသည်

ဧရာဝတီ၏ အစဦးနေရာ 'မြစ်ကြီးနားမြို့' မှာ အခြေတကျ နေထိုင်လျက် ရှိနေရလေသည်။

ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ ပန်းရန်ဆရာသမီး သူတပါးပိုင်မြေ မှာ ကပ်နေခဲ့ရသော သူဆင်းရဲမ ငြိမ်းသာ...

ယခုတော့ ဆေးပညာဘွဲ့ ရှင် ဆရာဝန်မကြီး ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ။

ကာလဟူသည် လူ့ဘဝ၏ဆုတ်ယုတ်ခြင်း တိုးတက်ခြင်း များစွာကို ဖန်တီးနိုင်သူပါလား။

ငယ်စဉ်က သူငယ်ချင်းများ။

မငြိမ်းသာတို့မိသားစုကို နှိမ့်ချခဲ့ကြသော ဂုဏ်နေအင် အားရှင်များ။

သည်းခြေပျက်မတတ် ခံစားချောက်ချားခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ် ဆန်းများနှင့်အတူ...

မိမိရင်တွင်းမှ မိမိပိုင်ဆိုင်သောနှလုံးသည်းပွတ်ထက် ပို၍ မြတ်နိုးစုံမက်ခဲ့ရဖူးသော ငယ်ချစ်ဦး... 'မောင်'

ယခုတော့ မငြိမ်းသာနှင့်ပတ်သက်ခဲ့ကြသူများ အားလုံး သည် မငြိမ်းသာ၏ဘဝနှင့် ဝေးလံသောအရပ်မှာ ကွဲကွာကျန် ခုန်ခဲ့ကြလေပြီ။

အသစ်မြင်ဝန်းကျင်ကို ခံစားမှုနှလုံးသား မပါရှိပါဘဲနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသော ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ။

အထီးကျန်ဘဝကို မိမိဘာသာ ဖန်ဆင်းတည်ဆောက် တာဝေးလွင့်ရာနေရာမှာ သီးသီးသန့်သန့်လေး လာရောက်နေ ထိုင်ပါလျက်နှင့်။

ဧည့်သည်။

ရန်တုန်က ဧည့်သည်။

ကြေကွဲခြင်းများဖြင့် ခြောက်သွေ့ လောင်မြိုက်နေသော မငြိမ်းသာရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာပေတော့မည်။

ဪ... ဘဝဆိုတာ ရှုပ်ထွေးသောကောက်ကွေ့ခြင်း

များစွာဖြင့် တွေ့ကြုံရတတ်သည်ဟု နိယာမရှိခဲ့ပါလျှင်။

မငြိမ်းသာသည် နက်ရှိုင်းရှုပ်ထွေးသော ဘဝတွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ပြီးသူပါ။ ချုပ်ငြိမ်းသူသာဖြစ်ပါရစေတော့ အသစ် တဖန်မွေးဖွားသူ မဖြစ်လို့ပါ။

နက်ဖြန်ရောက်ရှိလာမည့် ဧည့်သည်သည် ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာဆိုသော ငြိမ်သက်နေသည့် ဒီဘက်မှ ဘဝလေးကို လှုပ်ခတ်နှိုးကြားစေနိုင်သူ မဖြစ်ပါစေနဲ့တော့ကွယ်။

လွမ်းမောဖွယ်ဧရာဦးကို ခံစားမှုမဲ့စွာ မျှော်ငေးကြည့် အ ပြီးမှာ သဲသောင်ပြင်ကမ်းခြေမှနေ၍ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

မြစ်မဘက်သို့ မျက်နှာပြုထားသော သူ၏တစ်ထပ်တိုက်နီ လေးမှာ သွေ့ခြောက်တိုက်ဆိတ်စွာ ရပ်တည်နေရရှာသည်။

အပြုံးမဲ့မျက်နှာပိုင်ရှင် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် သူ၏ အိမ်လေးရှိရာတောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ လေးမှန်သောခြေလှမ်း များဖြင့် တရွေ့ရွေ့ထက်လာခဲ့လေသည်။

သူ့နောက်ကျောဆီမှာ ဧရာဝတီသည် ဣန္ဒြေကြီးရင့်စွာ ဖြင့် စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းလျက်ပါတည်း။

အန်း (၂)

မြစ်ကြီးနားလေဆိပ်မှာစောင့်နေသူများ။

အားလုံးငြီးငွေ့စွာ ငြိမ်သက်နေကြရာမှ၊ လေယာဉ်ဆိုက် ဆော့မည်ဟူသော အချက်ပေးသံချောင်း ခေါက်သံကြောင့် သူ့ပိတ်လှုပ်ရှားရှား နိုးနိုးကြားကြားဖြစ်လာကြသည်။

မြစ်ကြီးနားလေဆိပ်နယ်မြေသည် ရှင်းပြန့်ကျယ်ဝန်းလှ သေးသည်။

လေဆိပ်လုံခြုံရေးအတွက် လေဆိပ်အဆောက်အအုံထဲ အထိသွားရောက်ကြိုခွင့်ပို့ခွင့် မရှိပါချေ။

သံဆူးကြိုး၏အပြင်မှစောင့်ရသဖြင့် လေဆိပ်ရှိရာနှင့်ဆို သူ့ပိတ်လှုပ်လုံးကွဲရုံသာ မြင်နိုင်ပါ၏။

“ဒေါက်တာ့ကာစင်က မြစ်ကြီးနားမှာ အကြာကြီးနေ
ယင် ဖျင်းနေမှာပဲနော်”

“သူက စာရေးပို့လာတာပဲ - ဖျင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“စာရေးဆရာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျမ်းတစောင်ရေးနေတာပါ”

“ဒေါက်တာ့ကာစင်က ချောလား”

“အဟဲ့ . . .”

ဆရာမလေးအနုနု၏အမေးကို ရယ်သွမ်းသွေးသလို
လိုက်ရသည်။

အမှန်တော့ ‘ဒေါက်တာ့ကာစင်’ဟု သူတို့သိနေသော
မငြိမ်းသာ၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲအဖြစ်နှင့် ယခုရောက်လာမည့်ည
သည်ကို မငြိမ်းသာကိုယ်တိုင်မမြင်ဖူးသေး။

မိမိရှိနေရာနယ်မြေဆိမိ၏အိမ်သို့ ကြာမြင့်စွာလာရောက်
တည်းခိုမည့် အမျိုးသားငယ်တဦးအား . . . ‘အစ်ကိုဝမ်းကွဲပါ’
ဆိုသော လိမ်ညှာမှုနှင့် သိက္ခာစံအိမ်ကို ကာရံထိန်းသိမ်းထား
ရခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ကချင်မြေမှာနေကြသော ကချင်မိသားစုကို
သည် တချို့မြန်မာမိသားစုများလို ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ဆီးကာ
လိမ်ညှာနေလေ့မရှိကြ။

အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ ဆွေကွဲဆံရေးသည်လည်း

ပွင့်လင်းကြသည်။ တခါတရံ အမှားအယွင်းများနှင့်ကြုံဆုံရ
သည့်တိုင် ရိုးရာဓလေ့အရ ‘ရှုဝါးရှား’ခြင်းဆိုသော ‘လျော်ကြေး’
နှင့် ပြီးဆုံးတတ်ကြသည်။

လူဆိုသည်မှာ ဂုဏ်တွေ၊ ပကာသနတွေ၊ ငဲ့ညှာမှုတွေ၊
စာန် ဆောင်ခြင်းတွေနှင့် နေရထိုင်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှချည်ရဲ့
လေ။

ပြီးဆုံးခြင်း မြန်ဆန်လွန်းလှသော လူ့ဘဝသက်တမ်း
အတွင်းမှာ သည်သို့သောထိန်ချန်မှုတွေဘေးဖယ်ပြီး လွတ်လပ်
ပေါ့ပါးစွာ လူ့ဘဝကိုဖြတ်သန်းသင့်၏။

ဤခံယူချက်များကြောင့် ရန်ကုန်ဆိုသော ပကာသနဝန်း
ထွင်ကြီးမှ ရုန်းထွက်လာခဲ့သော ဒေါက်တာမငြိမ်းသာမှာ။

“ဟော . . . လေယာဉ်ဆင်းတော့မယ် ဒေါက်တာ”

အတွေးကိုဖြတ်လိုက်ရသည်။

မီးနီလေးတလက်လက်နှင့်ဆင်းသက်လာသော ဂျက်လေ
ယာဉ် ခန့်ခန့်ထည်ထည်ကြီးကို မော့မျှော်ကြည့်နေမိသည်။

မျက်ရည်စများနှင့်အတူ ဤကချင်မြေသို့ စတင်ရောက်ရှိ
သာခဲ့သည့် ပထမဆုံးနေ့ကို ပြန်လည်သတိရလာမိ၏။

သူလာတုန်းကလည်း ယခု ဂျက်လေယာဉ်ကြီးနှင့်ပါပဲ။

“အနုနု သွားကြိုပေးရမလား”

“ဒေါက်တာ့အစ်ကိုက ဘယ်လိုပုံစံလဲ ပြောလေ”

“ဪ... နေ... နေ... နေပါစေ”

သွက်လက်သော သူနာပြုဆရာမလေး အနန်၏အမေးကို မငြိမ်းသာတားလိုက်ရသည်။

ဘယ်လိုပုံစံနှင့်လူ ဟူ၍ မငြိမ်းသာလည်းမသိ။

ကိုယ့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲပါဟု ဆိုထားပါလျက်နှင့် ပုံစံမပြော တတ်လျှင်အခက်။

သူ့ရောက်ရှိလာမည်ဆိုသည့်အတွက် မငြိမ်းသာစိတ်ညစ် မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီဆို လျှင်တာဝန်ပိုလာသည်တော့ အမှန်။

ဒါပေမယ့် တာဝန်မကလို့ ထမ်းထားရွက်ထားရပါစေဦး။

ဦးလေးသိန်းတို့ ကိစ္စဆိုလျှင် ဆောင်ရွက်ရပါမည်သာ။

ငြိမ်းသာဆိုသော သူ့ဆင်းရဲမ အဝမှသည် 'ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ... ဟူ၍ လောကအလယ်တွင် နှင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်အောင် အခြေခံဖန်တီးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်များမှာ 'ဦးလေးသိန်း' နှင့် 'ဒေါ်လေးမြ' တို့ မိသားစုပါ။

ယခု သူတို့မှတစ်ဆင့်...

သမီးမငြိမ်းသာ

သမီးနှိုင်းတင့်တို့သားအဖ နေ့ကောင်းကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဦးလေးတို့မိသားစုလဲ နေထိုင်ကောင်းကြပါ

တယ်...

အခု အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတခု ပေါ်လာလို့ပဲ သမီးရေ...

ဦးလေးတို့ရဲ့မိတ်ဆွေရင်း၊ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားဆိုလဲ မမှားတဲ့ မော်လမြိုင်က ဦးမန်းသင် ဆိုသူရဲ့သား မောင်မင်းလတ် ဟာ ပြဿနာတစ်ခုရှိလို့ မော်လမြိုင်မြို့ကနေ ခဏတိမ်းရှောင် နေရမယ့် သဘောရှိတယ်။

နောက်တချက်က သူ့ဟာ ရုက္ခဗေဒပညာရှင် တစ် ယောက်မို့ ကချင်ပြည်နယ်ကထွက်ရှိတဲ့ သစ်ပင်၊ သစ်ဥ၊ ပန်းပွင့်၊ အစရှိ သည်တို့ကို လှေလာချင်တယ်တဲ့။

အဲဒီကိစ္စတွေကြောင့် သမီးဆီကိုအားကိုးတကြီးနဲ့ လွတ် လိုက်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

မောင်မင်းလတ်ပျော်သလောက် သို့မဟုတ် သူ့ရဲ့ကိစ္စ အဝဝ အေးငြိမ်းပြီးဆုံးတဲ့အချိန်ထိအောင် သမီးဆီမှာ နေခွင့် ပြုပါလို့ ဦးလေးတောင်းပန်ပါတယ်။

ဦးလေးတို့ကိုယ်စား သူ့ကိုဂရုတစိုက်စောင့်ရှောက်လိမ့် မယ်လို့လဲ ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါတယ်...

“သမီးမငြိမ်းသာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာ ပါစေ”

ဦးလေးအောင်သိန်း

ရန်ကုန်မြို့။

လေယာဉ်ဆိုက်ပြီးသည့်တိုင် ခရီးသည်များ၏ ပစ္စည်း
တန်ဆာရွေးချယ်ခြင်းနှင့် ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းများကြောင့် အချိန်က
အတော်လေးထပ်၍ ကြာသွားသည်။

သည်အတွင်းမှာ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် သူ့စလင်း
ဘက် အိတ်အတွင်းမှ ဦးလေးသိန်း၏စာကို တခေါက်ထပ်၍
ဖတ်ကြည့်မိ၏။

‘ဦးအောင်သိန်းနှင့်ဒေါ်အေးမြ’

ဆိုသော ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ ဒုတိယဖခင်နှင့် မိခင်တို့ ဖြစ်ကြလေ
သည်။

သူတို့၏ကျေးဇူးတရားက မငြိမ်းသာ တမလွန်ဘဝသို့
ရောက်ရှိသည့်တိုင် ဆပ်၍ ကုန်နိုင်စရာမရှိတော့။

ယခု

ဤကျေးဇူးရှင်များ၏ ကိုယ်စား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့်
ကိုမင်းလတ်ဆိုသောနည်းသည် သည်မကြာမီအတွင်းမှာ ရောက်
ရှိလာပါတော့မည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ
သည်းခံရမယ်၊ ခွင့်လွှတ်ရမယ်၊ ကူညီရမယ်”

ယင်း ဆုံးဖြတ်ချက်များနှင့်အတူ . . .

“အနန် ကားပေါ်ကပဲစောင့် ငြိမ်းသာပဲ သွားကြိုလိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မယ်နော်”

ဟူ၍ ဆရာမလေးကို တမင်ချန်ထားရစ်ခဲ့ရသည်။

သံဆူးကြိုးများ ကာထားသည့်နေရာတွင် ကြိုဆိုသူတချို့
နီးကြသည်။ ဤလူအုပ်နှင့်မငြိမ်းသာမရောနှော၊ သီးသန့်မြင်
ဘာသည့် နေရာမှာ သွားရပ်နေ၏။

သူ့ ကိုယ်မသိသော်လည်း၊ သူကမငြိမ်းသာကို ဆီနှင့်မြင်
နှင့်လျှင်ဖြင့် အဆင်ပြေတန်ကောင်းရဲ့ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်
ကြောင့်ပါ။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ စိတ်ကူးများ မှန်ကန်ခဲ့ရပါပြီး
ပုဆိုးအပြာစင်း၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီနဲ့သာရောင်နှင့်. . .

လက်တဘက်က အတက်ချီကျေစံကိုဆွဲ၍ လျှောက်လာ
အရပ်မြင့်မြင့် ခပ်ချောချော အမျိုးသားတစ်ယောက်က၊
သို့တည်တည်ပင် သူ့ထံလျှောက်လာပြီး. . .

“ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်. . . မင်းလတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်. . . ဪ. . . ဒီမှာ”

“အင်း”

“ရောက်လာမယ့်နည်းသည်ဟာ မျက်နှာစိမ်းပါလို့ လာ
ကြိုတဲ့ဆရာမလေးကအစ မသိစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ငြိမ်းသာ ရဲ့ကစင်လို့ ပြောထားပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တည်ငြိမ်သောမျက်နှာနှင့်၊ အသိရခက်သောမျက်ဝန်းများဖြင့်၊ မငြိမ်းသာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ထွက်ပေါက်ဘက်သို့ သူ့လျှောက်သွားတော့သည်။

မငြိမ်းသာ၏ လူနာဖြစ်ဖူးသော မိတ်ဆွေ ဦးဝွန်(မ)ရှာ၏ ဂျစ်ကားကိုငှားခဲ့သော်လည်း သေတ္တာသုံးလုံးနှင့် ဆရာမလေး အနန်တို့ဖြင့် နောက်ခန်းမှာပြည့်သွားတော့သည်။

ကားဒရိုင်ဘာ၏ဘေးမှာ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ ပြီးတော့... သူ့... ကိုမင်းလတ်။

ပထမဆုံး စတင်မြင်ဖူးစဉ်ကပင် တူယှဉ်တွဲဖြစ်အောင် ဖန်တီးလာခဲ့သည့် အခြေအနေနှင့်ပင်။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာနေထိုင်ရာ ဧရာဝတီမြစ်မကြီးဘက် သို့မျက်နှာမူထားသော တစ်ထပ်တိုက်အိမ်လေးရှိရာသို့ သူ့ကိုကြိုဆို၍ ပြန်လာခဲ့ကြရပါတော့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၃)

“ဦးနေကောင်းပါရဲ့လားခင်ဗျာ”

“ဪ... အေးကွယ်... နေကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့်နေလို့မကောင်းဘူး”

“ခင်ဗျာ”

“ငါ့ကိုယ်ထဲမှာ ဘာရောဂါမှမရှိဘူးလို့ သမီးကပြောတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ နေရတာမှမကောင်းတော့ နေလို့မကောင်းဘူးပေါ့”

“ဪ... ကိုယ်ခန္ဓာနေကောင်းပေမယ့် ဒီမှာနေရ ထိုင်ရတာ မကောင်းဘူး အဆင်မပြေဘူး ဒီလိုလာဦး”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဪ... အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငါ့စကားကို မင်းရှင်းတော့မှ ရှင်းတော့တယ်”

ကော်ဖီနှစ်ခွက်သာချပေးခဲ့ပြီး မငြိမ်းသာလှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အဖေနှင့်ကိုမင်းလတ်တို့၏ ကျေလည်ခြင်းမရှိလှသော စကားဝိုင်းတွင်းသို့ ကြားခံအဖြစ် ဝင်ပေးသင့်မှန်းသိ၏။

နေပါစေတော့။

အဖေကမကျေနပ်လို့ နှင်ချင်လဲနှင့်လိုက်ပါစေ၊ ကိုမင်းလတ်ကမကျေနပ်လို့ ပြန်ချင်လဲပြန်သွားပါစေ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကြစေတော့။

စိတ်ညစ်လှပါပြီ။

သားအဖနှစ်ယောက်တည်းနေမှ ဖြစ်မည့် အိမ်သို့ ကိုမင်းလတ်ရောက်ရှိလာမည်ဆိုကတည်းက၊ ညစ်နေသောစိတ်။

“မငြိမ်းသာ ဒီနေ့ဘယ်မှမသွားဘူးလား”

“ဆေးရုံကအော့(ဖိ)လေ”

ညှော်ခန်းမှလှမ်းထွက်ဆဲ ကိုမင်းလတ်ကမေး၍၊ မတ်တတ်နှင့်ပင် လှည့်၍ဖြေရသည်။

“ကျွန်တော်မေးတာက ဒီနေ့ဘယ်မှမသွားဘူးလားလို့ မေးတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မဖြေတာလဲဒါပဲလေ၊ ဆေးရုံက

နားခွင့်ရရင် ကျွန်မဘယ်မှသွားစရာမရှိပါဘူး ကိုမင်းလတ်”

“ဒါဆို ဆေးရုံနဲ့အိမ်ကလွဲလို့ ဘယ်မှမသွားဘူးလား”
“ဟုတ်တယ်မသွားပါဘူး”

“ဘဝကိုဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အခြောက်သွေခံရတာလဲဗျာ... ဒါဖြင့် အပြင်ဆေးခန်းရော မဖွင့်ဘူးလား”

“မဖွင့်ပါဘူး”

သူ့စကားများကို နှစ်ခြိုက်ခြင်းမရှိလှသော်လည်း ဦးလေးဆီနီးတို့၏မျက်နှာနှင့် ဧည့်သည်ပါလားဆိုသည့် အသိက၊ မကျေနပ်ခြင်းအပေါင်းကို ချေဖျက်ပေးနေရသည်။

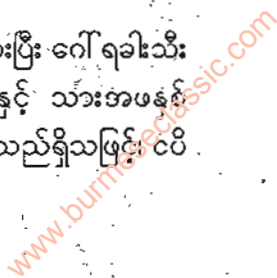
အိမ်၏ဖွဲ့စည်းပုံက မီးဖိုသည်အိမ်မ၏ဘေးဘက်မှာ ထွက်ထားသည်။ လှေကားနှစ်ထစ်စာမျှ နှိမ့်ထား၏။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာက မီးဖိုခန်းထဲသို့ဆင်း လာပြီး ဆေးရုံထဲသို့ဖို့စီမံရသည်။

ယနေ့လို ဆေးရုံအားရက်မျိုး၌ ထမင်းချက်သည့် ‘ဒေါ်လှ’ကို ခေါ်မထား၊ သားအဖနှစ်ယောက်စာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်သည်။

ယနေ့တော့ ကြက်တစ်ကောင်ဝယ်ထားပြီး ဂေါ်ရခါးသီး ချက်မည်၊ ခါတိုင်းဆို ဤဟင်းတစ်ခွက်နှင့် သားအဖနှစ်ယောက် ပြီးကြသော်လည်း ယနေ့တော့ဧည့်သည်ရှိသဖြင့် ငဝ်

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မဖြေတာလဲဒါပဲလေ၊ ဆေးရုံက

ထောင်းတစ်ခွက်နှင့် ကြက်သားတချို့ကို ကြော်ပေးပါမည်။

“ဘာဝိုင်းလုပ်ပေးရမလဲ မငြိမ်းသာ”

“အို... နေပါစေ”

“ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့ဗျာ၊ ဒီဂေါ်ရခါးသီးနှစ်လုံးစိပ်
လိုက်မယ်နော်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဝိုင်းလုပ်ပေးတော့စကားပြော
ဖော်ရတာပေါ့”

“အဖေနဲ့သွားနေပါ”

“ဦးကမြစ်ဆိပ်တက်ဆင်းသွားပြီ”

“လိုက်သွားလေ”

ပြောမိပြီးမှ စကားများမှားသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်မိ၏။ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေနှင့် နှစ်ယောက်တည်းတော့ သူ့ကိုမနေစေချင်။
အဖေ့ကိုနားလည်သည်က တလောကလုံးမှာ မငြိမ်းသာ
တစ်ယောက်တည်း။

“မငြိမ်းသာက နားကြပ်လဲကိုင်တယ်၊ ယောက်မလဲ
ကိုင်တယ်နော်”

“မိန်းမပဲရှင် မီးဖိုချောင်ဝင်ရတာမဆန်းပါဘူး”

“သိပ် မပင်ပန်းလွန်းဘူးလားဗျာ”

“မပင်ပန်းပါဘူး ကိုမင်းလတ်၊ ဆေးရုံချိန်ပြီးရင် အား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နေတာပဲလေ”

“ဆရာဝန်တိုင်း ညနေဆေးခန်းထိုင်တာပဲ မငြိမ်းသာ
ကဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း မထိုင်တာလဲဟင်”

မငြိမ်းသာသည် သူ့ကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ သူက ဂေါ်ရခါးသီးများကို ခဲတံချွန်သလို လှီးချယ်ပုံ
အတူပန်းမကျ နှာနေသည်။

မီးဖိုချောင်ကိစ္စကိုသူမကျွမ်း။

မငြိမ်းသာနှင့်ရင်းနှီးချင်၍သာ တစ်ခုခုလုပ်ပြနေ ကြောင်း
သိသာလှသော်လည်း အိမ်ရှင်ဆိုသောအသိဖြင့် သည်းခံနိုင်မှု
အပေါင်းကို မွေးမြူထားရသည်။

“ဟင်... မငြိမ်းသာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း
မဖွင့်တာလဲဟင်”

“တိုတိုပဲပြောရရင်တော့ ငွေမလို့ချင်လို့ပေါ့ရှင်”

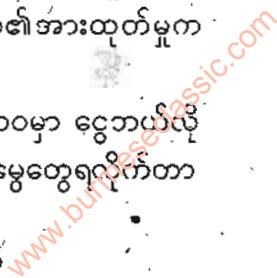
“ဟင်”

“ကျွန်မအေးအေးပဲနေချင်ပါတယ် ကိုမင်းလတ်”

စကားပြတ်ရန်နှင့် သူ့ကိုစကားကြောမရှည်စေရန်
ညီရွယ် ပြီးပြောလိုက်သော မငြိမ်းသာ၏အားထုတ်မှုက
အောင်မြင်ရုံ မက...

“အေးပေါ့ဗျာ... မငြိမ်းသာရဲ့ဘဝမှာ ငွေဘယ်လို
တော့မလဲ၊ ‘ကျော်ဇောဦး’ရဲ့ အမွေတွေရလိုက်တာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နည်းတာမှ မဟုတ်တာ”

ကိုမင်းလတ်၏စကားသည် မငြိမ်းသာ၏ ဟိုမှာဘက်ပိုင်း ဘဝ၌ မြှုပ်နှံထားခဲ့သော အတိတ်ကို ရုတ်ချည်းပင်ပြန်လည်နိုး ထလာစေသည်။

မြန်မာပြည်နှင့်အဝှမ်း ကျော်ကြားခဲ့ရသောဇာတ်လမ်း၊ လူတကာလက်ညှိုးထိုးခံခဲ့ရသည့်ဘဝ။

တရားခံမအဖြစ်နှင့် တရားရုံးတွင် အစစ်ခံခဲ့ရသော အရှက်ရအဖြစ်ဆိုးများ။

အတိတ်၏နာကျည်းဖွယ်ဂယက်တို့သည် လက်ရှိဒေါသ နှင့်ပူးပေါင်းလိုက်တော့ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ သည်းခံနိုင်ခြင်း ဖြင့်ခင်းထားရသော ဧည့်ဝတ်ကျေမှုတံတားလေး ကျိုးသွားခဲ့ လေပြီ။

“ကျွန်မကို ဒီအကြောင်းတွေပြောဖို့ ရောက်လာတာ ဆိုယင်တော့ နှင်ပါရစေ၊ ရှင်ပြန်ပါ”

သူ မငြိမ်းသာကိုဆတ်ခနဲမော့ကြည့်လာသည်။ စူးစူး ထက်မြက်သောအကြည့်ဖြင့် မငြိမ်းသာ၏ရင်တွင်းစိတ်ကို စူးစမ်း အဖြေရှာသည်။ လျှပ်ရောင်ပြိုးပြက်သည့် ကာလအတိုင်းအတာ အတွင်းလောက်မှာပင် အဖြေကို သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားနိုင်ပုံပင် သည်။

ကွက်ကနဲပျက်သွားသော မျက်နှာကို၊ မငြိမ်းသာမရိပ်မိ

ခင်သူချက်ချင်းပြင်၏။

“ကျွန်တော်ပြောတာ မငြိမ်းသာကို အထစ်ကြီးစိတ်နဲ့ ပြောတာပါဗျာ ငွေမလိုအပ်တော့ အေးအေး ဆေး ဆေးနေပြီး ဆေးမကုလဲဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘော မျိုး ပါ”

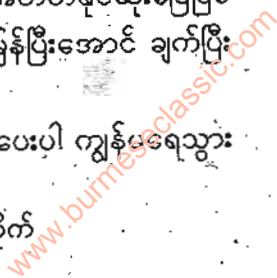
စကားသံကို ရယ်သံနှင့် ပေါင်းစပ်ပြောကြားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဒီကချင်ပြည်နယ်မှ ရှားရှားပါးပါး ပေါက်ရောက်လေ့ရှိတဲ့ ခမ်းတောက်မြစ်နဲ့ မချစ်ဥ တွေအကြောင်းလေ့လာစာတန်းပြုစုဖို့ ရောက်လာ ခဲ့တာပါ။ မငြိမ်းသာ လက်မခံချင်လဲအတင်းကပ်နေ ရမှာပဲဗျာ တခြားမှာ အသိမှမရှိပဲ၊ ဦးလေးသိန်းတို့ ကလီ မှာလိုက်ပါတယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါက်တာမ ငြိမ်းသာအိမ်မှာပဲ မင်းအဆင်ပြေအောင် နေနေရိတဲ့”

ဦးလေးသိန်းဆိုသော ကျေးဇူးရှင်၏အမည်က မငြိမ်းသာ ၏ ရင်မှဒေါသကို ပြေလျော့စေသည်။

ဆက်လက်ပြီး သူ့အမေးများကို အတတ်နိုင်ဆုံးပြေပြစ် အောင် ဖြေကြားရင်း ဟင်းကိုလည်းအမြန်ပြီးအောင် ချက်ပြီး ချိန်တွင်... .

“ကိုမင်းလတ် အိမ်ခဏစောင့်ပေးပါ ကျွန်မရေသွား

ချိုးချင်လို့”

“မြစ်ထဲမှာသွားချိုးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်... ခုလိုအားလပ်ရက်ဆို အညောင်းအညာပြေရေကူးပါတယ်”

“ဧရာဝတီမြစ်ဦးမှာ ရေကူးရတာပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်ကျွန်တော်လည်း တခါလောက်ကူးကြည့်ချင်တယ်ရေစီး ရောသန်လား”

“ရေစီးလည်းသန်တယ်၊ အန္တရာယ်လဲရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဒီအိမ်ရှေ့မှာ ရေတိမ်ပိုင်းလေးရှိနေလို့ကြောက်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ကဲ... ကျွန်မသွားမယ်နော်”

မျက်နှာသုတ်ပဝါ ထူထူကြီးကြီး ကြီးကို ကိုယ်အထက်ပိုင်းလုံအောင် ပတ်၍ခြုံပြီး ဆင်းခဲ့ရသည်။

ခုလိုနွေနှောင်းရာသီများမှာတော့ ဧရာဝတီသည် သမသော အအေးအနွေးများရှိသော်လည်း နွေလည်တွင် ချစ်စရာကောင်းလွန်းအောင် အေးစိမ့်နေပါပေ၏။

တစ်ဆောင်းလုံးရေခဲထားသော မြန်မာပြည်၏မြောက်ဘက်စွန်းမှ ကချင်တောင်တန်းကြီးများသည် နွေနေ့၏အပူဒဏ်ကြောင့် အရည်ပျော်လာသည်။

ထိုရေခဲရေတို့သည် မြစ်မြွှာ၊ မြစ်သွယ် တောင်ကျချောင်းများမှတစ်ဆင့် မေခနှင့်မလိခမြစ်တွင်းသို့ စီးဝင်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထိုမြစ်နှစ်မြွှာတို့မှာ မြစ်ကြီးနားအထက် ၂၇ မိုင်မျှဝေးသော ‘တန်ဖရဲရွာ’ ရှေ့ ‘မြစ်ဆုံ’၌ပေါင်းဆုံပြီး စီးဆင်းလာသောဧရာဝတီသည် မြစ်ကြီးနားမြစ်ဆိပ်၌ ကျင်ခဲ့မတတ်အေးစိမ့်နေပါ၏။

နွေ၏အပူကို ရေခဲရေစီးဆင်းပေးသောမြစ်ဖြင့် ချစ်စရာကောင်းလှသော မြစ်ကြီးနားမြို့၏သဘာဝပါ။

“ရေချိုးဆင်းမလို့လားမမ”

“ဪ... ဟုတ်တယ်ဇော်’ ဒါနဲ့အဖေ့ကိုများတွေ့လိုက်မိသေးလား”

“တွေ့တယ်မမ... ကျွန်တော်နဲ့ ခုပဲ လမ်းခွဲခဲ့တာ၊ ကိုဝွန်(မ)ဂျာကားနဲ့ပါသွားတယ်... သီရိမုန်မှာ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ကြမလို့တဲ့”

အဖေခြေရာကို ရှာဖွေတွေ့ရ၍ ရင်အေးသွားပါပြီ၊ ဆိတ်တာ မငြိမ်းသာမှလွဲ၍ ဒီကမ္ဘာပေါ်တွင် အဖေ့ကိုနားလည်နိုင်သည့်သူမရှိပါ။

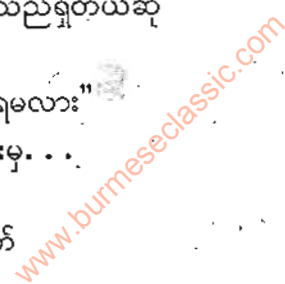
“အန်ကယ်ကပဲ အိမ်ကိုသွားလိုက်ပါဆိုလို့ ကျွန်တော် မမဆီ လာခဲ့တာ၊ အိမ်မှာဧည့်သည်ရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဇော်”

“ဒါဆိုကျွန်တော်အိမ်သွားလိုက်ရမလား”

မငြိမ်းသာ တစ်ချက်တွေဝေသွားပြီးမှ...။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မသွားနဲ့ဇော်၊ မမနဲ့ပတ်သက်သူတွေ သူနဲ့မဆိုင်တာ ပဲကောင်းပါတယ်”

ဇော်ဆိုသည့် 'ဇော်ဝင်းဆွေ'သည် ဤမြစ်ကြီးနားမြို့တွင် မငြိမ်းသာ၏အခင်မင်ဆုံးမိတ်ဆွေ၊ အရင်းနှီးဆုံးမောင်လေး မငြိမ်းသာ၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ်ဆိုးများကို ရင်ဖွင့်ပြခဲ့ဖူးသူ တစ်ဦး တည်းသောသူ။

“အဲ့ဒီနည့်သည်နဲ့ မမနဲ့တစ် ခုခုပြဿနာရှိနေပြီထင် တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဇော်၊ သူဟာတစ်မျိုးပဲ”

“စာတမ်းပြုစုဖို့ ရောက်လာတာဆို၊ မမတို့နဲ့အမျိုးလို့ အန်ကယ်က ဇော် ကိုပြောလိုက်တယ်”

“အမျိုးမတော်ပါဘူး၊ တော်တယ်လို့ပြောထားမှသင့် တော်မယ် မဟုတ်လား”

“ထားပါလေ အခု မမနဲ့အဲဒီနည့်သည်နဲ့ ဘာပြဿ နာဖြစ်ကြသလဲ”

“ပြဿနာရယ်တော့မဟုတ်ပါဘူး ဇော်၊ ဒါပေမယ့်သူ ဟာမမဆီက တစ်စုံတစ်ခုကိုသိချင်လို့ သတင်းရရှိ ဖို့ရောက်လာ သလိုပဲ”

“ဘာတွေ မေးလဲ”

မြစ်၏ဟိုမှာဘက်ကမ်းဆီမှ မိုင်းနားတောင်တန်းများကို

ကြည့်နေမိသည်။ ဇော်အမေးကိုမဖြေဖြစ်။

“ဇော်တွေ့မိပြီမမ . . . ကိုကျော်ဇော်ဦးနဲ့ ပတ်သက် တဲ့ကိစ္စ သူမေးတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဇော်၊ ဟုတ်တယ်”

“ဘာတွေ မေးလဲ”

“သူ သိပ်သိချင်နေပုံရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရင်ထဲက အမေးများစွာကို သူ့ဆက်လက်သိသိပ်လိုက်တယ်၊ မမ မကျေ နပ်နိုင်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကို သူအရင်ဦး ပြောလိုက်မိတဲ့ အတွက်ပဲ”

“ဘာလဲ မမ”

“မငြိမ်းသာရဲ့ဘဝမှာ ငွေ ဘယ်လိုတော့မှာလဲ ကျော် ဇော်ဦးရဲ့အမွေတွေရလိုက်တာမှ နည်းတာမှမဟုတ် တာတဲ့ဇော်ရဲ့”

“ဟင် . . . သူကဒီအတိုင်းပဲ ပြောတယ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဇော်”

“ဒီကိစ္စကတရားရုံးမှာ ရှင်းပြီးသားပဲ၊ မမတို့လက်ထပ် တဲ့ညမှာပဲ ကိုကျော်ဇော်ဦး မရှုမလှသေဆုံးသွား တယ်။ဒါဟာလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို အကြောက်လွန် ရာကသူ့ရဲ့နှလုံးရော ဂါကြောင့်သေဆုံးတယ်လို့ဆေး အစီရင်ခံစာမှာ ပါပြီးပြီပဲ မမရဲ့”

၂၈ ကလျာ (ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ)

ဇော်က ခံပြင်းစိတ်နှင့်ပင် . . .

“ကျော်ဇော်ဦး ချမ်းသာသမျှ မမ ရရမှာပေါ့။ သူမ သေဆုံးခင်နေ့လယ်ပိုင်းက မမနဲ့ လူကြီးစုံရာရွှေ့ မှာ တခမ်းတနား လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ”

“မမ ပြဿနာ တက်ခဲ့ရတာ၊ တရားရုံးရောက်ခဲ့ရတာ ဟာ ကိုကျော်ဇော်ဦးရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကြောင့်ပဲ ပေါ့ဇော်ရယ်”

“ ဒါတွေ ဘဏ်မှာ အားလုံးအပ်၊ ဝင်ဒါမီယာက တိုက်ကို သော့ခတ်ပိတ်ခဲ့ပြီး ဒီမြစ်ကြီးနားကို လွှင့်ပြေးလာတာ ဇော်အသိလေ မမ”

“ဟုတ်တယ် ဇော်ရယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို အားလုံး နဲ့အတူ မြှုပ်နှံခဲ့ပြီးမှ မမဒီကိုလွှင့်ပြေးလာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့်လေ . . .”

မငြိမ်းသာ၏ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ ဝေလေပြီ . . .

“ဒီ ဧည့်သည်ဟာ မမရဲ့ မြှုပ်နှံထားပြီးသား အတိတ် ဟောင်းကို ပြန်လည်တူးဖော်ဖို့ ရောက်ရှိလာသူ၊ မမ ဘဝကို တစ်စုံတစ်ရာ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေအောင် ဖန်တီးနိုင်မယ့် သူများလားလို့ မမ စိုးထင်မိတယ်”

“ မမဘက်မှာ ဇော် အမြဲရှိနေပါတယ်ဗျာ”

မျက်ရည်ဝေနေသော မငြိမ်းသာ၏ မျက်ဝန်းအစုံကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြင်ရက်ပါပဲလျက် သူ့အကြည့်ကို မလွှဲဖယ်မိ။

“မမအေးနေတော့မယ် ရေသွားချိုးတော့လေ”

“ကောင်းပြီဇော် အဲဒီထိပ်ကပဲ ထိုင်ပြီးအိမ်ရဲ့ အခြေ အနေကို ကြည့်ပေးပါနော်”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သဲသောင်ပြင်

တဆင့် မြစ်တွင်းသို့ဆင်းသွားတော့သည်။

ဤမိန်းမမြတ်၏အလှကို အချိန်ရသမျှ ကြည့်မြင် နေချင်

သော ဆန္ဒထက် မမ အအေးမိမှာရေအန္တရာယ်ကြုံတွေ့မှာ

ထိခိုက်ကပိုပြီးစိုးရိမ်နေမိသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၄)

ဇော်သည် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ တာဝန်အရ ပြောင်းရွှေ့လာသော ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ သားလေးပါ။ ယခုနှစ်မှာပင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းပြီး၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဘွဲ့နှင်းသဘင်မတက်ရသေးသော ဘွဲ့ရပြီးသူပါ။

ဖွဲ့ထွားသန်မာသော သူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မလိုက်ဖက်သည့်နှလုံးသားတစ်ခု သူ့ရင်တွင်း၌ တည်နေသည်။

နှူးညှံသိမ်မွေ့ခြင်း၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာခြင်းနှင့် တစ်ဘက်လူဘက်မှ ရှုမြင်ပေးတတ်သော ရင့်ကျက်သည့် စိတ်ထားရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။

အိမ်ချင်းကလည်းနီး၍ ဇော်နှင့်ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ

ဇော်နီးနေကြလေသည်။

မငြိမ်းသာ၏ ဒီဘက်ပိုင်းဘဝမှ အထီးကျန်ကာလများအတွက် ဇော်သည် အဖော်ကောင်း မိတ်ဆွေမွန်၊ အားကိုးဖွယ်ဆောင်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ တွယ်တာနေမိသည်။

ဇော်သည်မူ...

မြတ်နိုးအပ်သော မိန်းမလှကို မြင်ရချိန်၌ဖြစ်စေ၊ မမြင်ရချိန်၌ဖြစ်စေ သူ့ရင်မှာ အမြဲရှိနေသလို စက္ကန့်မလပ် သတိရနေသည့် သူပါ။

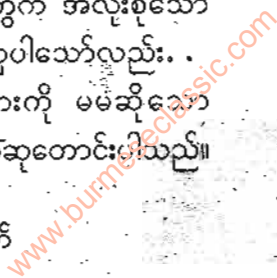
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာနှင့် ပတ်သက်သော ဇော်ရင်တွင်းမှ စိတ်ကူးမှာ 'ချစ်သည်' ဆိုခြင်းထက် ကျော်လွန်မြင့်မားနေသည်။

ကြည်ညိုလေးစားခြင်း အပေါင်းဖြင့် မြတ်နိုးသော စိတ်သည် ...

ချစ်ခြင်းထက်ပို၍ မြင့်မြတ်သော ပေးဆပ်ခြင်းဟု ချစ်ခံယူသည်။

မြတ်နိုးလှစွာသော 'မမ'အတွက် သူ့အရာခပ်သိမ်းဆပ်နိုင်သည်။ မမ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် အလုံးစုံသော ဆပ်ခြင်းများဖြင့် သူ စွမ်းဆောင်ချင်လှပါသော်လည်း...

သူ၏ ရင်တွင်းမှ တမ်းတဆန္ဒများကို မမဆိုသော ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ မသိပါစေနှင့် ဟု ဇော်ဆုတောင်းပါသည်။

မြင်သာပါလျက်နှင့် မမရေချိုးနေသည်ကို သူမကြည့်စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့်သာ တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ တဒင်္ဂအကြည့်တွင်လည်း ဘာမှမမြင်ဘဲ မပါရှိ။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာရေချိုးရာမှတတ်မလာခင် တိုက်ကလေးအတွင်းမှ လူချောချော တစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။

“မမပြောတဲ့ ကိုမင်းလတ်ဆိုတဲ့ မမရဲ့ဧည့်သည်ပဲဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

သူက မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်ဆင်းလာသည်။ ဇော်ထိုင်နေသည်ကို လူတစ်ယောက်ရှိနေသည်ဟူသော အသိအမှတ်ဖြင့်သာ သူဖြတ်သွားသည်။ အသေအချာလှည့်မကြည့်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မမရေထဲက တက်လာပြီးဇော်ကို လက်လှမ်းပြုသည်။

မမကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုမင်းလတ်ကို မြင်ဟန်မတူ။ သူ့ကိုစောင့်နေသော ဇော်ထံသာ သူ့အာရုံရောက်နေဟန်ရှိသည်။

ဇော်ကလည်းထိုင်ရာမှ လက်ပြရင်း ထရပ်လိုက်၏။

ဇော်ကိုဖြတ်သန်းကျော်လွှားသွားပြီးသော ကိုမင်းလတ်မှာ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ လက်ဝှေ့ရမ်းပြနေသည်ကို သူမြင်တွေ့နေရပါသော်လည်း သူ့ကိုပြနေခြင်းမိဟုတ်မှန်း သိသာလှသဖြင့် ကိုမင်းလတ်က နောက်သို့လှည့်ကြည့်ချိန်မှာ လက်မြှောက်

ပြနေသော ဇော်ကို သူမြင်တွေ့သွားသည်နှင့် . . .

“မငြိမ်းသာ လက်ပြနေတာ မင်းကိုလား”

သူထံလျှောက်လာပြီး ခပ်တည်တည်မေးနေ၍

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို”

“မင်းနဲ့သိလို့လား”

“သိပါတယ် . . . ကျွန်တော်တို့ အိမ်နီးချင်းတွေပါ”

ကိုမင်းလတ်တစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။ သူ့ရင်တွင်းစိတ်ထဲ မျက်နှာညှပ်ဖမ်းရန် ခက်ခဲလှသော လူစားမျိုးမို့ ဇော်ကိုမင်းလတ်ကို သရုပ်မခွဲနိုင်မိမှာပင်. . .

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရေချိုးနေတာကို မင်းက ဘာကြောင့် အရသာခံပြီး ထိုင်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဗျာ”

ဇော်၏လက်သီးများ ကျစ်သွားသည်။ အမျှဝင်းသော မှတ်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်ဖြစ်၏။

ယောက်ျားတန်မဲ့ အောက်တန်းကျသော စကားလုံးများ ညီညီလာသော သူ့နှုတ်ခမ်း တဝိုက်ကို လက်သီးနှင့် အညွှန်စွပ်ထိုး လိုက်မည်ဟု ခြေတစ်လှမ်းတိုးပြီးမှ. . .

“ခင်ဗျားဟာ မမရဲ့ ဧည့်သည်မို့ပေါ့ဗျာ”

ဇော်သည်ထိန်းချုပ်စကားကိုပင်ပန်းစွာ ဆိုရ၏။ ထိုမင်းလတ်၏မျက်နှာတွင် ဖန်တီးမှု အပြုံးကြောင့်

မပျောင်းနွဲ့လှသော အကြည့်ဖြင့်ပင်... .

“ဆောရီး ငါ့ညီရာ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အစ်ကို တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်နဲ့မို့ မွန်သွားမိတာပါ။ ငါ့ညီမှာ

အစ်မတွေရှိရင် ကိုယ်ချင်းစာမိမှာပါ။ ရှက်ဒေါသ မပေါ့ကွာ၊ မငြိမ်းသာက အစ်ကိုရဲ့ညီမဝမ်းကွဲလေ... .”

“ဪ... .”

အတည်ဟန်နှင့်ပြောနေသော ကိုမင်းလတ်ကို အံ့ဩစိတ် နှင့်ပင် ဇော်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဘာမှ မပြောဖြစ်။

“အစ်ကိုလဲ ဒီရောက်မှ ပျင်းနေတယ်ကွာ၊ ညီလေးနဲ့ မငြိမ်းသာ အားတဲ့ရက်မှာ ဘာနော်ဆိုလား”

“ကရိန်နော်ပါ”

“အေး အဲဒီ ကရိန်နော်ကို သွားလည်ကြရအောင်”
“မမကိုပဲ မေးကြည့်ပါ”

ကိုမင်းလတ်က ဇော်ကို သေသေချာချာသာ အကဲခတ် သည်။ ဘာမှတော့မပြော... .

မမဆန္ဒသည် ဇော်၏ဆန္ဒပါ။

မမ မလုပ်ချင်သော အရာကို ဘာမှ ဇော်လုပ်မပေးနိုင် မမ ဆန္ဒရှိလျှင်တော့ ဟိမဝိန္ဒာကို တက်ရပါစေ... .

မမနှင့်ပတ်သက်၍ ဇော်မှာ ခံယူချက်ရှိသည်။ မမဟု

သေသေသည် ဇော် ခန္ဓာကိုယ်၏ ပြင်ပ၌ရှိသော ဇော်၏ နှလုံး
ညှစ်ပွတ် ပွားလေးတစ်ခုပါ။

အခန်း (၅)

“မိတ်ဆက်မပေးပဲနဲ့ သိသွားကြပြီလား”

ရေမှ တက်လာသော ဒေါက်တာမငြိမ်းသာက ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ ဇော်ဘာမှ သိခွင့်မပေးတော့ပါ။ မမသိလို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရသည်။

“လာ... သွားကြစို့”

မမချမ်းနေပုံရသည်။ နီနီထွေး နှုတ်ခမ်းလေးမှာ ပြာညှို့ရောင်သမ်းနေ၏။

ဇော်ရင်ခွင်မှာ မမကို အချမ်းပြေအောင် နွေးထွေးပွေ့ပိုက်ထားပေးချင်လှသော်လည်း မမနှင့်က အလှမ်းကွာနေချည့်လေ....

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဇော်ရင်တွင်း ဆန္ဒများကို မမသိခွင့်မရနိုင်စေရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ပိတ်ဆို့ဆီးကာ ထားပါသည်။ မမသိနိုင်မည် ယူတတ်ပါ။

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ဘက်သို့ စတင်ခြေလှမ်းကြစဉ်

“ဇော်နေခဲ့ရမလား အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့ရမှာလား မမ”

“လိုက်ခဲ့လေကွယ်”

မမက ရေစိုလုံချည်ဖြင့် ရှေ့က လျှောက်သွားနှင့်သည်။

မမထက် ကျော်အောင် လျှောက်ပြီးအိမ်ထဲဝင်နှင့်သည်။

တိုမင်းလတ်ကမူ မမနှင့်ယှဉ်လျက်လား၊ နောက်ကလား

ဘလား ဇော်မတွေးမိအောင် နေလိုက်ရပါသည်။

“အိမ်ရှေ့မှာပဲ ထိုင်ကြနော်”

အပြင်ဝရံတာမှာ ချထားသော ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ

ထိုင်သတ်နှင့် ထိုင်ကျန်ရစ်သည်။

မမက သူ၏အိပ်ခန်းရှိရာ အတွင်းဘက်ဆုံးသို့ ဝင်သွား

သနပ်ခါးလူးမည် အဝတ်လဲမည် ဆံပင်ကို ဖီးသင်ထုံး

ဤအချိန်အတွင်းမှာ ကိုမင်းလတ်နှင့် ကျန်ရစ်သော ဇော်

ထွက် နွေးကွေးလေးလံစွာ ရွေ့လျားမည့် အချိန်ကာလများ

ဖြစ်ချေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မငြိမ်းသာနဲ့ ခင်တာ ကြာပြီလား”

“မမတို့ ဒီပြောင်းလာကတည်းက ဆိုပါတော့”

“မငြိမ်းသာတို့ ဒီပြောင်းတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိသင့်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပဲ ပြောပါ့မယ်၊ တစ်နှစ်နဲ့သုံးလရှိပါပြီ”

နှစ်လိုဖွယ် မတောင်းသော အပြုံးကို ပြုံးယင်း... သူ ဟာချက်ကို ပိတ်ဆို့၏။

“သူ ဒီပြောင်းခါနီး အချိန်က အစ်ကို ရန်ကုန်မှာစဉ် ဘူးလေ၊ မော်လမြိုင်ဘက်ရောက်နေတယ်လေ”

“ဪ... ”

“သူအမှုဖြစ်တဲ့ အချိန်ကလဲ မရှိဘူး ခရီးလွန်နေတာ နောက်မှ ကြားရတာ”

“အင်းပေါ့”

“မောင်နှမချင်းဆိုပေမယ့် တယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကလဲဆုံချိန်နည်းကြတယ်လေ၊ သူလဲ သူ့အလုပ်နဲ့ သူ၊ ကိုယ်လဲ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့”

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုစကားပြောတာ လောကြီးသွားပြီလား မသိဘူး”

“ဘာကိုပါလိမ့်”

“သူ အမှုဖြစ်တဲ့အချိန်လို့ ပြောမိလို့ပါ၊ သူ့အမှုဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ဇော်တို့သိချင်မှ သိကြဦးမှာ”

“သိပါတယ်... သတင်းစာထဲမှာ ပါလာလို့ လုပ်သား ပြည်သူများနှင့်အတူ ကျွန်တော်သိပါတယ်... ဒီထက် တော့ ဘာမှ ပိုမသိဘူး”

ကိုမင်းလတ်က အဓိပ္ပာယ်ကျယ်ဝန်းလှသော အပြုံးဖြင့် ဆိုင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။

သူ သိနေပါပြီ၊ ဇော်သည် မလွယ်ဟူ၍။

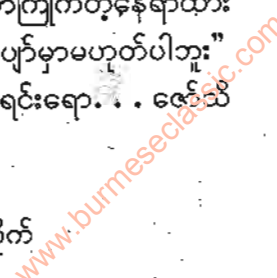
“အေးကွယ်... အဲဒီကိစ္စဟာ... တကယ့်အံ့မခန်း ပါပဲ သေဆုံးသွားတဲ့ ကိုကျော်ဇော်ဦးဟာသူနဲ့လက်ထပ် ရုံ လက်ထပ်ပြီး မပေါင်းလိုက်ရတဲ့ခင်ပွန်းတစ်ယောက် သာမဟုတ်ပါဘူး၊ မငြိမ်းသာရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးလဲဖြစ်တယ်” သိပြီးသား ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ရင်မှာ လှုပ်ခတ်သွားစေသော

တို့မင်းလတ်၏ စကားစု...

“သူ ဒီမှာ နေထိုင်ရတာ ပျော်ပုံရဲရဲလား”

“ဒီကမ္ဘာမြေပြင် တစ်ခုလုံးပေါ်မှာကြိုက်တဲ့နေရာထား ကြည့် မမ ဘယ်နေရာမှာမှ ပျော်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီ မပျော်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းရော... ဇော်သိ လား”

“ရှင်းရှင်းလေးပဲဗျာ... နှလုံးသားကြွေတယ်... ဘဝပျက်တယ်... အရှက်ရတယ်... အဲဒီဒဏ်ဟာ မမရဲ့ပျော်ရွှင်မှု အားလုံးကို တိုက်စားသယ်ယူသွားခဲ့ပြီပေါ့”

ကိုမင်းလတ် ခေါင်းညိတ်၏။

ဇော်သည်... သူ၏ အမေးများ၌ မွေ့လျော်ခြင်းမရှိ... မကောင်းတတ်၍သာ ဖြေကြားနေရကြောင်း လူပါး ကိုမင်းလတ် အကဲခတ်မိပါပြီ။

“ဒါနဲ့ ဇော်တို့ရော မိသားစုများလား”

“ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းပါ။ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရတဲ့အစ်ကိုက မနှစ်ကပဲ အိမ်ထောင်ပြုသွားပါပြီ”

“အဖေရော အမေရော ရှိသလား”

“ရှိပါတယ်၊ အတူနေကြပါတယ်”

“ဇော်ကရော ကျောင်းတက်တုန်းလား”

“ပြီးသွားပါပြီ ခင်ဗျ”

“ဘာနဲ့လဲ”

“ဘော်တနီနဲ့ပါ”

သာမန်အဖြေစကား ဖြစ်သော်လည်း ကိုမင်းလတ်ကို လှုပ်ရှားသွားစေ၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရုက္ခဗေဒပညာရှင်... သစ်ပင်မျိုးစုံနှင့် ကချင်ပြည်နယ် ခေ့ခဲတောင်ဒေသများမှ ထွက်သော သစ်ဥ၊ သစ်ပင်များကို လေ့လာရန် ရောက်လာပါသည်ဟု ကြေငြာခဲ့သော ကိုမင်းလတ်...။

ရုက္ခဗေဒ ဘွဲ့ရတစ်ဦးနှင့်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံလိုက်၍ သူ နည်းနည်းတော့ ခက်ခဲသွားပုံရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၆)

“ဟော... ကားသံကြားတယ်”

ကိုမင်းလတ်တစ်အံ့တစ်ဩပြောလိုက်သော်လည်း

ဇော်က

“ဟုတ်တယ်... ကိုဝွန်(မ)ဈာရဲ့ကားပဲ၊ ဦးပြန်လာပြီ နဲ့တူတယ်”

ဇော်၏စကား အဆုံးတွင် တိုက်ရှေ့သို့ကားဆိုက်ရပ်၏။

“ဟင်... မေမေပါလား”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ဦးတင့်အိမ် လာလည်ရင်း ဒီအိမ် မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ဟင်းလာပို့တာ”

ဇော်က မေမေလက်တွင်းမှ ကြွေရည်သုတ် သုံးဆင့်ချိုင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကို ဆီးကြို ပြေးယူသည်။

“မောင်ဇော်လဲ ဒီမှာစားသွား၊ ဦးလေးတော့ ဆာနေ ပြီ၊ ‘မခင်မူ’ရဲ့ ဟင်းကလဲ တစ်လမ်းလုံး မွေးလာတာ ကွဲ့၊ အဟဲ... ဟဲ”

မမ ဖေဖေ၏ စကားသည် ဇော်တို့၏ မိသားစုနှင့် မမ တို့သားအဖ၏ ရင်းနှီးမှု အတိုင်းအတာကို ပြနေသည်။

ဇော်က ချိုင်ကို မီးဖိုခန်းတွင် ယူသွားပြီး ထမင်းစားပွဲ ပေါ်တွင်တင်၍ ထမင်းပိုင်းဖြစ်ရန် စတင်ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

“အို... ဇော်က မီးဖိုခန်းထဲမှာကို အန်တီကိုယ်တိုင် ဟင်းလာပို့ရတာ အားနာစရာကွယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာနေတာ၊ မေမေချက်တဲ့ ဟင်းတိုင်း ကြိုက်တဲ့မမ ဒီနေ့လဲ စားကောင်းပါစေ ဗျာ”

“ကောင်းမှာပါ ဇော်ရယ်...၊ ရေကူးထားလို့ ဗိုက် ဆာလှပြီ...၊ ဇော်လဲ စားသွားနော်”

“နေပါစေ မမ”

“ဘယ်ကနေရမှာလဲ စားသွားပါ”

“ဒီနေ့တော့ ဇော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမ၊ ဟိုရုဏ်နဲ့လဲ ထမင်း အတူမစားချင်ဘူး”

“ဪ... ဇော်ရယ် ချက်ချင်းကြီးပါလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာ ဝိုင်းလုပ်ပေးခဲ့ရဦးမလဲ မမ”

“ရတယ် ဇော်၊ ရတယ်”

မမကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာတော့ မမ ဖေဖေ၊ ဇော် မေမေနှင့် ကိုမင်းလတ်တို့ ပြုံးရွှင်စွာ စကားပြောနေကြသည်။

“ပြန်ကြစို့ မေမေ၊ ဦးတို့ ထမင်းစားကြပါစေ”

“ဟေး.. . ဇော်၊ ငါတူလဲ တခါတည်း စားသွားလေ ကွာ”

“ရတယ်ဦး၊ ကျွန်တော် အိမ်ရောက်မှပဲ စားတော့မယ် ကဲ မေမေ ပြန်ကြစို့”

မေမေက ဖျတ်လတ်စွာထပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက် လျက် သားအမိနှစ်ယောက် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာတို့ အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဧရာဝတီမြစ်နှင့်မျဉ်းပြိုင်လမ်းအတိုင်း ရွှေကျော်လာကြရမှာ... .

“မောင်မင်းလတ်ဆိုတာ မငြိမ်းသာရဲ့ အမျိုးတော့မဖြစ် နိုင်ဘူး သား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“မေမေ ဒီသူငယ်ကို ကောင်းကောင်း တွေ့ဖူးတယ်”

“ဟင်.. . ဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်နေရာမှာ ဘာအကြောင်းနဲ့ တွေ့ဖူးသလဲလို့ စဉ်း စားနေတာ၊ မေမေ့ စိတ်ထင်တော့”

ဇော် မေမေ ဒေါ်ခင်မူက စဉ်းစားသလို လုပ်ပြီးမှ... .

“အင်းစိန်မြို့နယ် တရားရုံးမှာ အန်တီမာရဲ့ မြေမှုကိစ္စ လိုက်ပြီး ကူညီပေးတုန်းက တွေ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ပဲလို့ မေမေ ထင် နေမိတယ်”

“မော်လမြိုင်ကတဲ့”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ မေမေရဲ့ အန်တီ ငှားတဲ့ ရှေ့နေကိုသူတို့လဲငှားကြတယ်၊ ဒါကြောင့်တွေ့ ဖူး တာ”

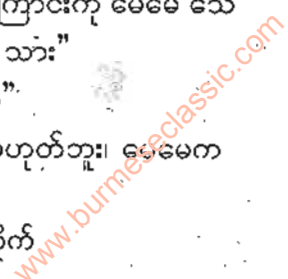
“သေချာရဲ့လား မေမေ”

“သေချာရဲ့လားလို့ မေမေလဲ စဉ်းစားနေတာပဲ သူ တကယ်လို့ ရှေ့နေ ဦးလွင်ဦးရဲ့ အမှုသည် ဖြစ်မယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီသူငယ်ဟာ ထောင်ကျသွားတယ်” “ဟင်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လောက်က အဖြစ်အပျက်မို့ ဟုတ် သလား မဟုတ်သလား မေမေဝေခွဲလို့မရနိုင်ဘူး ဒါ ပေမယ့် သူနဲ့ရှေ့နေနဲ့ မေမေရှေ့မှာ ဆွေးနွေးစကား ပြောခဲ့တဲ့ အမှုဆန်းတစ်ခုအကြောင်းကို မေမေ သေ သေချာချာ မှတ်မိနေပါတယ် သား”

“သူနာမည်က ကိုမင်းလတ်တဲ့”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဒီနာမည် မဟုတ်ဘူး၊ မေမေက

မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာ သားအသိပါ၊ ဒီသူငယ်ပဲ ဖြစ်
ရမယ်၊ သူကတော့ မေမေ့ကိုမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ
ရဲ့ အကြည့်နဲ့ မျက်ဝန်း ရွှေ့လျားပုံတွေ မေမေ မကြိုက်
ဘူး သား၊ ဒီဇန့်သည်ဟာ သမီးလေးလို ချစ်တဲ့ ဒေါက်
တာမငြိမ်းသာ တို့အတွက် ကောင်းသောရောက်လာ
ခြင်းမှ ဟုတ်ပါ့မလားကွယ်”

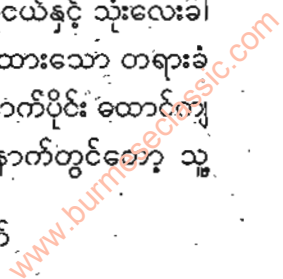
မေမေ စကားလုံးတို့သည် သောက အပေါင်းတို့ကို သယ်
ဆောင်၍ ဇော်နုလုံးသားအိမ်မှာ ပို့ချနေသည်သို့ရှိ၏။

အခန်း (၇)

သားအမိ နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာကြရာ
အိမ်ရောက်သည်အထိ စကားမပြောဖြစ်ကြ။

ဒေါ်ခင်မူသည် ကိုမင်းလတ်ဆိုသော သူ၏ အကြောင်း
သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ ဤသူငယ်၏ အတိတ်သည်
သူ့အတွက် ဝေဝါးနေရာမှ ထင်ရှားလာအောင် ကြိုးစား၍
ညှော်စားနေသည်။

အင်းစိန်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဤသူငယ်နှင့် သုံးလေးခါ
အံ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ကို အာမခံနှင့် ရထားသော တရားခံ
အစ်ယောက်အနေနှင့် ကြုံဖူးခဲ့ရခြင်းပါ။ နောက်ပိုင်း ထောင်ကျ
သွားသည်ဟု ကြားလိုက်ရသည်။ သည့်နောက်တွင်တော့ သူ

သတင်းကို လုံးဝမကြားရတော့။

ပတ်သက် ဆက်နွယ်လာစရာ အကြောင်းလည်း မရှိသဖြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေခဲ့ရာမှ မမျှော်လင့်သောအခိုက် မမျှော်လင့်သော နေရာမှာ မြန်လည် ဆုံဆည်းခွင့် ရခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ခင်မူ အံ့ဩမဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေရသည်။

“သား ထမင်းစားတော့လေ”

သူ တွေးနေရာမှ သူ့ထက်ပို၍ တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်နေသော သားလေး ဇော်ကို မေးလိုက်တော့ . . .

“သား မဆာသေးဘူး မေမေ”

“ထမင်းစားချိန်တောင် လွန်နေပြီ သားရဲ့”

“မဆာဘူး မေမေ၊ စားချင်တဲ့စိတ်လဲ မရှိလို့ပါ”

သားငယ်၏ ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာကို သိနားလည်စွာဖြင့် ကြည့်နေရှာသည်။ ဇော်ကတော့ သူ့မိခင် သူ့ကို ကြည့်နေသည်ကိုမသိ၊ မမြင်မိ။

“သား လူလေး ဇော်”

မေတ္တာတော့မှ ဖြတ်သန်းလာသော အမေ့အသံလှိုင်းသည်သာယာ ပျောင်းနွဲ့လှချေသည်။

“ဒေါက်တာမငြိမ်းသာကို သားခင်မင်ပါ။ ဆက်သွယ်ပါ။ ကူညီပေးပါ။ မေမေ့သတိပေးပါရစေ သားရယ် မငြိမ်းသာနဲ့ ပတ်သက်လေတိုင်း သိပ်ပြီး အလေးအ

နက် မတွေးပါနဲ့ကွယ် . . . လျှော့တွက်သား . . . လျှော့တွက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ ဟင်”

“ဪ . . . ဘယ်လိုမှ ညီယူလို့ မရတဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်နိုင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ သား၊ တစ်နေ့ သားပဲ ခံရမှာ . . .”

အလုံးစုံ နားလည်လိုက်ပါသော်လည်း ဤစကားစုကို သတ်မခံနိုင်။ လက်မခံချင်။

မေမေပြောသလို ပေါင်းဆက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းမှ တုတ်ပါပဲ။ မမအတွက် ဘာမဆို ပေးဆပ်ချင်သော ဆန္ဒနှင့် စေတနာနှင့် ဆက်သွယ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါကြောင်း မေမေနှင့် မေ သိကြပါစေ။

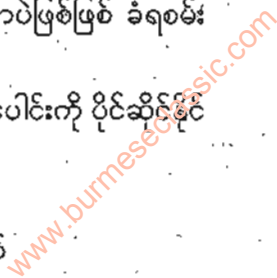
ပြီးတော့ . . . ‘သားပဲ ခံရမှာ’

ဆိုသော စကားအတွက်လည်း မေမေ့ကို ရှင်းချင်သော ဆန္ဒကို မနည်းမျိုသိပ်ထားနေရသည်။

ခံရစမ်းပါစေ . . . မမအတွက် မြတ်နိုးရသော မမ . . .

ဩဇာရှိ လေးစားရသော မမအတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံရစမ်းပါရစေ . . . ခံနိုင်ရည် ရှိသော ဇော်ပါ။

မမသည်သာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှု အပေါင်းကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေသား။

မမ၏ အတိတ်ဆိုး ဖြစ်ရပ်များသည် နွေနံနက်ခင်းမှ နှင်း
မှုန်များ နေရင့်သည်နှင့် လွင့်ပြယ်သွားကြသလို. . .

ကာလ အပူရှိန်ဖြင့် လွင့်ပြယ်ပျောက်နိုင်ပါစေ. . .

မမ၏ မျက်နှာသည် ရောက်လာစကထက် ပို၍ကြည့်
လင်လာချိန်ကျကာမှ. . .

ကိုမင်းလတ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သူသည် မမအတွက် ကောင်းသောလာခြင်းဖြင့် မင်္ဂလာ
ရှိစွာ ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း
အမေနှင့် အတူ ဇော်သိရှိခွင့် ရခဲ့ပြီ။

အတိတ်ဆိုး ရှိခဲ့သော ကိုမင်းလတ်သည် အသိရခက်ထ
သော ပုံစံဖြင့် မမ၏အိမ်တွင်း ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်ရှိလာ
နေသည့်အတွက်. . .

မမဘက်မှ ဇော်ရပ်ပေးရပါမည်။

မမအတွက် လိုအပ်သော နေရာတိုင်းမှာ ဖြည့်ဆည်းပေး
နိုင်ရန်အတွက် မမနှင့်ပို၍ မကင်းမကွာ ရှိစေဖို့က အရေးကြီး
နေပြီ. . .

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော်သည် မမအတွက်. . .

အခန်း (၈)

“ဇော်”

“ဟာ. . . မမ၊ မမဆီကို အခုပဲ ဇော်လာတော့မလို့”

“အိမ်မှာ စကားမပြောချင်လို့ တမင် ထွက်လာခဲ့တာ
ဇော်”

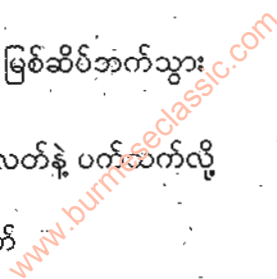
“မမ ဇော်ကို ခိုင်းစရာရှိလို့လား ဟင်”

“ခိုင်းစရာတော့ မရှိဘူး၊ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ပြောပါ မမ၊ ထိုင်လေ”

“မထိုင်တော့ဘူး ဇော် အားရင် မြစ်ဆိပ်အက်သွား
ကြရအောင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ ရပါတယ်၊ ကိုမင်းလတ်နဲ့ ပက်သက်လို့

ဘာများ ထူးခြားလို့လဲ ဟင်”
“လာပါ ဇော်ရယ်၊ လမ်းလျှောက်ရင်းပဲ ပြောကြ
အောင်လေ”

အိမ်မှာ ဒေါ်ခင်မူမရှိ၊ စိတာပူမှ မိတ်ဆွေ ‘ဦးလဆိုင်း’၏
ဇနီး မီးဖွားသဖြင့် သတင်း သွားမေးနေသည်။

ဖေဖေလည်း ရုံးက ပြန်မလာသေး၍ အိမ်ကို သော့ခတ်
၍ သော့တွဲကို လက်မှာကိုင်ပြီး။

ရှေ့က ဆင်းသွားနှင့်သော မမ၏ နောက်မှ ဇော်လိုက်လာ
ခဲ့သည်။

မေမေ ပြန်လာလည်း ကိစ္စမရှိ၊ သော့တစ်စုံက မေမေနှင့်
အတူရှိနေသည်။

ထိုနေ့က မမမျက်နှာ နွမ်းပုံက ခါတိုင်းလို ဆွေးရိပ်သစ်
နေတာမဟုတ်။

“မမ ညက နိုက်ဂျူတီလေ”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ဇော်သိပါတယ် မမ”
“အဲဒါ အခုချိန်ထိ တစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး”
“ဟာ...”

ဇော်က သူ့လက်မှနာရီကို မြောက်ကြည့်လိုက်တော့
ညနေလေးနာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ...

“ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်ရတာလဲ မမရယ်၊ ခိုင်းစရာရှိရင်

ဇော်ကိုခေါ်ခိုင်းရောပေါ့၊ မမ ဘာတွေ လုပ်နေလို့
အိပ်ခွင့်မရ တာလဲဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး ဇော်၊ အိပ်ခွင့်ရပါတယ်၊ ထမင်းချက်တဲ့
ဒေါ်လှတူလဲ ရှိနေလို့ မမ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ မအိပ်
ရဘူးဆိုတာ မမ အပြောမှားလို့၊ မအိပ်ရတာ မဟုတ်
ဘူး၊ အိပ်မရတာ”

“ဘာဖြစ်လို့များလဲ မမရယ်”

သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ရောင်းကို ကြားလိုက်ရ၍ မမကို လှည့်
ကြည့်မိတော့ နွမ်းနေပြီးသား မျက်နှာလေး ထပ်ညှိုးသွားသည်။

ဇော် ဘာမှ မမေးရက်တော့...

မမ ချစ်မြတ်နိုးသော ဧရာဝတီသည် ညင်သာ ငြိမ့်လေး

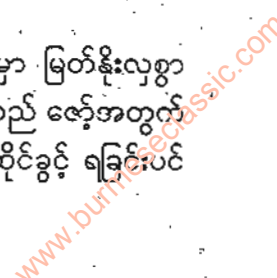
သင်းရင်း မမကို စောင့်ကြိုနေသည်သို့ ရှိပါ၏။

“သစ်မြစ်ဆုံကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ကြမလားဟင် မမ”
“စိတာပူ မြစ်ဆိပ်ဘက်အထိ လျှောက်ကြရအောင်
လားနော်... ဇော်”

မမကို ကြင်နာမှု ဂယက်ကြောင့် နောက်ကျိနေသော
အချက်ချင်းပင် ကြည်လင်လာခဲ့ရသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ဘေးမှ သဲသောင်ခုံပေါ်မှာ မြတ်နိုးလှစွာ

မမနှင့် ယှဉ်တွဲလျှောက်ခွင့် ရနေခြင်းသည် ဇော်အတွက်
အနတ္တ ထိုက်တန်သော ရတနာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခြင်းပင်

၅၄ ကလျာ (ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ)

မည်ပါသည်။

ဖြစ်များဖြစ်နိုင်ပါလျှင်...

ဤ ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းဘေးမှ သဲလမ်းလေးသည် မိုင်ပေါင်းကုဋေရှည်စွာ ဤကမ္ဘာ၏ ပြင်ပသို့ ဆန့်ထွက်သွားစေချင်လှသည်။

မေမေပြောသည့် ညိုမရသော ဘဝတို့ အနိမ့်အမြင့် အဆင့်အတန်း အသက်အရွယ်ဆိုသော သတ်မှတ်ပိုင်းခြားချက်တို့သည် ဤကမ္ဘာ၏ပြင်ပ၌ ရှိနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

ဤ မြတ်နိုးလှစွာသော မမကို ဘာပတ်ဝန်းကျင်မှ မရှိသော အရပ်ဒေသသို့ ဆောင်ယူပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည်အထိ ချစ်ခွင့်ရချင်စမ်းပါဘိလေ။

“ဇော်...”

“ဗျာ... ဗျာ”

“ဘာတွေ စဉ်းစားလာလို့ခေါ်တာနဲ့ လန့်သွားရတာလဲ”

“ဟာ... ဟို ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး မမ ရ”

ဇော်အပြုံးက မလုံမလဲ။

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာသည် ဇော်အပြုံးကို သရုပ်မခွဲဖြစ် ဇော်ရင်တွင်း စိတ်ကို နားလည်အောင် မကြိုးစားအား။

သူ့ဘဝ၏ ရှုပ်ထွေးခြင်းများ၌သာ နစ်နေရှာသော ဒေါက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မငြိမ်းသာ...။

အနောက်ဘက်ဆီသို့ ရွေ့လျားနေဆဲ နေရောင်ခြည်က ညှိုးသေးသော်လည်း...

အညာနေလို ကချင်မြေမှာ ပူပြင်းခြင်းက မပြင်းပြ... တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လှမ်းလာရတော့ ဇော် စိတ်က

လုံမလဲ ဖြစ်လာ၍...

“ဒီည မမ ဂျူတီ ဝင်ရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ဇော်က မမရဲ့အော့(ဖ်)တွေတောင် မေ့နေပြီလား”

ဒီည မမ နားရတယ်လေ”

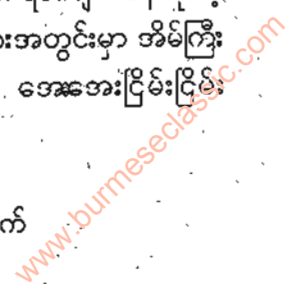
“ဟုတ်သားပဲ၊ ဇော်လဲ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါဘူး မမ ရာ”

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာနှင့် ဇော်ဝင်းဆွေသည် ကမ်းခြေ ရေစပ်မှ လျှောက်လိုက်၊ ကျောက်စရစ်ပေါ်နင်းလိုက် ခြေလှမ်း ဆွတ်စေသော သဲမွှေပေါ်မှ ရုန်းလိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း အိမ်နှင့် ဝေး၍ ဝေး၍ လာခဲ့ကြပြီ။

စိတာပူ...

ဟိုးယခင်က မြစ်ကြီးနားမြို့ပြင်ဂေါ်ရခါးများ နေထိုင်ခဲ့ကြသောရွာ၊ ယခုတော့ ခြံဝိုင်းကျယ်ကြီးများအတွင်းမှာ အိမ်ကြီးများ အိမ်ကောင်းများ ဆောက်လုပ်ပြီး အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း နေထိုင်ကြသော စိတာပူရပ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စိတာပူမှာ မြန်မာနှင့်လူမျိုးခြားတို့ နေထိုင်ခြင်းမရှိ၊ ကချင်
မိသားစုစစ်စစ်များသာ ငြိမ်းအေးစွာနေထိုင်ကြသော အရပ်ပါ။

ဤစိတာပူ၏အရှေ့ဘက် မြစ်ကမ်းစပ်မှာ မျက်စိတစ်ဆုံး
မကကျယ်ဝန်းလှသော လိုက်ချိမ်းစံ သီးပင် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်များ
ပြည့်နေသော ခြံကြီးတစ်ခြံရှိလေသည်။ တရုတ်အမျိုးသားတို့
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ခြံတွင်း၌အုတ်ဂူများ တည်ဆောက်ထားလေသည်။
ခြံပိုင်ရှင်တို့၏ ရုပ်ကြွင်းများ မြုပ်နှံထားခဲ့ကြဟန်တူသည်။

“မမမောရောပေါ့၊ မြစ်ဆိပ်မှာထိုင်မလား၊ ခြံထဲသွား
မလားဟင်”

“မြစ်ဆိပ်မှာ နေမရိပ်သေဘူး၊ ခြံပေါ်ပဲ တက်ကြ
အောင်”

ရေစပ်၏အထက် အတော်လေးမြင့်သောနေရာမှာ
လိုက်ချိမ်းစံပင်ခြံရှိသည်။

သဲတို့သဘာဝက ရေနှင့်ထိတွေ့လျှင် သိပ်သည်းပြီး နင်း
လျှောက်လျှင်မနစ်။

ရေခြောက်နေလျှင် သဲမွှေထဲခြေနစ်သဖြင့် လှမ်းရ
လျှောက်ရခက်လှသည်။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာမှာ ညကလည်း အရေးကြီးသော
လူနာနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုကုသဖူးရ၍ ပင်ပန်းခဲ့ရုံမက၊ နေ့
ကရော နေ့ခင်းကပါ တမေးမှအိပ်မရ၍ နိုးနေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လျှောက်ခဲ့ရသည့်လမ်းကလည်း လှမ်းလွန်း၍ ခြံမြင့်သို့
အတက်တွင် သူ့ကိုယ်သူပင်မသယ်ချင်တော့၍ ဇော်လက်မောင်း
ပြည့်ပြည့်ကို သူ့လက်နှစ်ဘက်လုံးနှင့် တွယ်ခို၍ တက်လာခဲ့က်
... .

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာအနေနှင့် မိန်းမယောက်ျား မခွဲခြား
အပ်သော လူနာပေါင်းများစွာနှင့် ကိုင်တွယ်ထိတွေ့နေခဲ့သော
အရာဝန်တစ်ယောက်မို့ ဇော်ကိုအကူအညီသဘောဖြင့် တွဲခိုရုံမှ
ခွဲ၍ ဘာမျှမလှုပ်ရှားမိပါသော်လည်း... .

ဇော်သည်မူ အတွေ့အကြုံပြီးမို့ ရင်ခုန်သံနှစ်ဆမြန်လာ
သည်။

မောနွမ်းနေရှာသော မမ၏ကိုယ်ခန္ဓာ သွယ်သွယ်လေး
ပွေ့ယူချိမသွားလိုက်ချင်ပါသည်။ မမကိုရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်ဝင်
သွားအောင် ပွေ့ဖက်ပိုက်ထားချင်သည်။

ခြံမြေပေါ်နင်းပြီး သစ်ပင်အောက်မှာနားတော့မှ မမက
သူ့လက်ကိုဖြေလွှတ်၏။

“မမမောနေပြီလားဟင်”

“ရပါတယ် ဇော်ရယ်၊ လူမောတာက ခဏလေးနား
လိုက်ရင်ပြေသွားမှာပါ။ စိတ်မောရတာကတော့ နား
လို့လဲမပြေ ကုစားဖို့လဲဆေးမရှိ”

“မမ ဘာတွေစိတ်မောစရာနဲ့ ကြုံလာလို့လဲဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သူ့ . . . သူက ဘာတွေနှောင့်လို့လဲဟင် မမ”

“ညက မမ မရှိဘူးလေ၊ သူနဲ့ အဖေနဲ့ နှစ်ယောက်ထဲ မဖြစ်လို့ ဆေးရုံကကောင်လေး ‘နော်ဖေါ့’ကို အတူ အညီ တောင်းပြီး အိပ်ခိုင်းခဲ့တယ်”

“ဇော်ကို ဘာလို့မခေါ်တာလဲဗျာ”

“ဇော်နဲ့ ကိုမင်းလတ်က မဖြစ်ပါဘူး နားထောင်ဦး ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါ မမ”

“အဲဒီ နော်ဖေါ့လေးကို အဆင်မပြေအောင်ပြောပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တယ်လေ”

“ဟင်”

“ဒါနဲ့ သိပ်တာဝန်ကျေတတ်တဲ့ နော်ဖေါ့က ညဘက် ကြီး ဆေးရုံလိုက်လာပြီး ပြောတော့ နော်ဖေါ့ကို အိမ်ပြန် ခိုင်းလိုက်ရပါတယ် မမမှာတော့ လူနာကိုသာ ကုနေရတယ် စိတ်ကအိမ်မှာပေါ့ ဇော်ရယ်”

“အိမ်ရောက်တော့ ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“အဲ့ဒါပြောချင်လို့ ဇော်ကိုခေါ်လာတာပေါ့”

မမခွန်းခြွေလာမည့်စကားကို ဇော်သည် စိတ်ဝင်စားခြင်း လွန်ကဲစွာဖြင့် မမမျက်နှာကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

“ညက မမအခန်းထဲကို ကိုမင်းလတ် ခိုးပြီးဝင်ခဲ့တယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဗျာ”

“အခန်းဆိုပေမယ့် ခန်းဆီးပျက်က လူတစ်ရပ်ကျော် သာရှိပြီး အထက်မှာအဆီးအတားမရှိတော့သူ ကျော် ဝင်လို့ရတာပေါ့”

“ဦးမသိဘူးလား”

“ဘယ်သိမလဲ၊ သူဖေဖေကို စည်းရုံးထားမှာပေါ့၊ ဖေ ဖေ အိပ်တော့မှ သူလုပ်ငန်းစမှာပေါ့ မမက တော့သူနဲ့ဖေဖေနဲ့ပြေလည်ကြပါမလားလို့ စိတ်တ ထင့်ထင့်နဲ့”

“ပြောရဦးမယ် . . . အဲဒီလူက မမအခန်းထဲခိုးဝင်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

“မမဗီရိုကိုလဲ သော့ခတ်မထားမိခဲ့ဘူးလေ မမပိုင်သမျှ အဝတ်အထည် ထဘီပါမကျန် သူလှန်လှောရှာတယ် လေ”

“မမဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မမသိပ်ပြီးတိကျသေသပ်တာ ဇော်လဲ အသိလေ၊ ခြေရာလက်ရာပျက်တဲ့ သံသယရှိတာနဲ့ အားလုံး စစ်လိုက်တော့ အားလုံးမွေထားတာ ငတွေ့ရတာပဲ”

“ပြောပါဦးမမ၊ ဒီလူကဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မမအခန်း ကို မွေတာလဲ ပစ္စည်းရောပျောက်သေးလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာမှမပျောက်ဘူးလော်၊ သူခိုးဆို ယူသွားမှာပေါ့၊ သူမို့လို့သာ ရှာတာပေါ့၊ ဗစ္စည်းထဲမှာတော့ သူ ဘာမှ မတွေ့ဘူး၊ အရေးအကြီးဆုံးနဲ့ အဆိုးရွားဆုံး သူတွေ့သွားတာက မမရဲ့ဒိုင်ယာရီ”

“ဟာ”

“မမ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထားတာ လော်လဲ အသိနော်၊ မမရဲ့တနေ့တာကြုံတွေ့မှုသာမက မမရဲ့ စိတ်ခံစားမှု တွေကိုပါ ချရေးထားတဲ့ ဒိုင်ယာရီငါးအုပ်လုံး သူဖတ် ပြီး သွားခဲ့ပြီလော်”

“တောက်... မိုက်ရိုင်းလှချည့်လား”

ကိုမင်းလတ်ဆိုသူ၏ သွင်ပြင်ရုပ်လွှာကို အနီးကပ် မြင်ယောင်လာမိသည်။ ခွန်အားရှိသမျှထိုးကြိတ်ပြီး စိစိ ညက်ညက် ခြေပစ်လိုက်ချင်အောင် မမအတွက် ခံပြင်းလှချေ သည်။

“မနက်ပိုင်းက မမ မသိသေးဘူး၊ နေ့လယ်ကမှ အိပ် မလို့ အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး ဘလောက်(စ)လဲဖို့ ဝီရိယနှင့်ရာ ကစပြီး ခြေရာခံမိတာ”

မမ၏စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျက်နှာလေးကို လော်အသက်ရှုရပ် အောင်များ ကြည့်နေမိလေသလား။

“အားလုံးသိပြီးချိန်မှ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ယမ်တစ်ပြား

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သောက်ပြီး အိပ်တာတောင် လုံးဝအိပ်လို့မရလို့ လော် ဆီ ထပြေးလာခဲ့တာ”

“မမရယ်... ”

မမအတတ် နိုင် ဆုံးထိန်းချုပ်ထားပါလျက် နှင့် မမ၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်တို့ လှုံ့ပြည့်လာသည်။

“မမကို လော်တစ်ခုမေးပါရစေ၊ မဖြေနိုင်ရင်လဲရပါ တယ်”

“ဘာများလဲလော်”

“မမရဲ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ သူတစ်ပါးသိလို့မဖြစ်တဲ့ အကြောင်း အရာတွေများပါသလားဟင် မမ”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် အောက်ခြေဆီမှ ဧရာဝတီ မြစ်ပြင်ကို အသိမှတ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်ယင်းက အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဒီကိုက်ထားလိုက်ပြီးမှ . . .

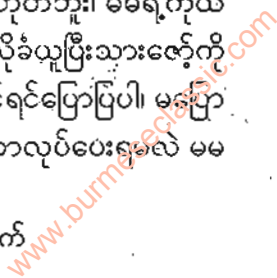
ခေါင်းနှစ်ချက်ဆင့်၍ ညိတ်ပြသည်။

“မမ”

“ဟင်”

“လော်ဆိုတာ သီးခြားလူသားမဟုတ်ဘူး၊ မမရဲ့ကိုယ် ပွားပဲ မမပါပဲ မမရယ်... ဒီလိုခံယူပြီးသွားလော့ကို မမရဲ့အကြောင်းရာတွေ ဖြစ်နိုင်ရင်ပြောပြပါ၊ မပြော နိုင်ခဲ့ရင်လဲ အခုကိစ္စမှာ လော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မမ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ ပြောပါ။ ဇော် ကိုမင်းလတ်နဲ့ နှစ်ယောက် ချင်းသွားယှဉ်မယ်”

အားမာန်အပြည့်နှင့် ဇော်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် ဇော်ကို မှိုင်းဝေသောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြာမြင့်စွာကြည့်နေပြီးမှ

“မမတို့သူ့ကို ဘာမှယှဉ်ပြိုင်လို့မဖြစ်တော့ဘူးဇော်. .

မမရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ သူ့သိသွားခဲ့ပြီ”

“ဟင် . . ဘာ . . ဘာတွေများလဲ မမရယ်”

“ဇော်”

“ဗျာ . . မမ”

“မမကို တမျိုးထင်မသွားပါနဲ့ဇော်ရယ်၊ မမဘဝမှာ မဖြောင့်မှန်တဲ့အလုပ် မတရားတဲ့အလုပ်ကို ဘာ. . ဘာ. . . တစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်. . . .”

“အို. . . မမ. . မမ မဝိနဲ့ဗျာ၊ ဇော် တခုခုလုပ်မိလိမ့် မယ်ဗျ”

မြတ်နိုးအပ်သော မိန်းမလှ၏ မျက်ရည်များကို မကြည့်ခဲ့ သောစိတ်နှင့် ဇော်တစ်ယောက် ပေါက်ကွဲလေပြီ။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှူ့ ယမ်းပြီးပြောနေသော ဇော်၏အသံတွေ တုန်လို့ ဇော်မျက်ဝန်း မှာမျက်ရည်တွေဝိုင်းလို့. . .

“ဖယ်စမ်း ဇော်. . . မမအတွက် ဒီလောက်ခံစားစရာ မလိုပါဘူး၊ မမလဲ အထိန်းသိမ်းမဲ့သွားမိတယ်. . ပြန် ထိုင်ပါဇော် မမတို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြ ရအောင်ပါ”

သူပုခုံးပေါ်မှ ဇော်လက်ကိုဖယ်ချရင်းပြောတော့မှ ဇော် လည်း အသိမှန်ဝင်လာသည်။

သူ့လှုပ်ရှားမှုအတွက် ရှက်လည်းရှက် မမကိုလည်း အား နာစိတ်နှင့် မမ၏လက်တစ်လှမ်းစာအကွာမှာခေါင်းငုံ့ရင်း ဇော် ထိုင်ဖြစ်၏။

မဝေခွဲနိုင်ခြင်းများစွာဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသော ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာမှာ အနီးမှဇော်ကိုပင် သတိမရအား။

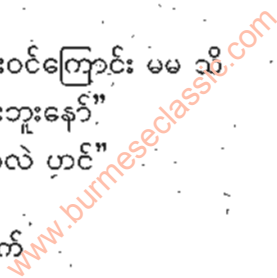
ဇော်သည် သူ့လှုပ်တပြက်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရှက်စိတ်၊ အားနာစိတ်များဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြောင်း ပြန်လည်သတိပြုမိ ချိန်ကျကာမှ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာက. . .

“ဇော်လဲ မမအတွက် ဝိုင်းပြီး စိတ်ပင်ပန်းနေရရှာပြီ ကွယ်၊ ဒီမှာ ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . မမ”

“ညက သူ့မမရဲ့အခန်းထဲကို ခိုးဝင်ကြောင်း မမ သိ သွားပြီဆိုတာ သူ့သိပုံမရသေးဘူးနော်”

“ဒီလိုဆို မမက ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဟင်”

“ဇော်လဲ သူ့ကိုရင်မဆိုင်နဲ့၊ မမလဲ မသိသလိုလုပ်နေမှ ဖြစ်တော့မယ်ဇော်”

သဘောပေါက် နားလည်ခြင်းမရှိစွာ ငေးကြည့်နေသော ဇော်ကို . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုယင် သူမမရဲ့မျက်ကွယ်ကိုထွက်သွား လို့မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ် ဇော်ရယ်”

“ဘာကြောင့်လဲမမရဲ့”

“မမရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သူသိသွားခဲ့ပြီလေ”

“မမ”

“ဇော်”

“မမရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာကို သူတောင်သိခွင့်ရသွား မှ ဇော်ရော သိခွင့်မရှိဘူးလားဗျာ။ မမအတွက် မဘက်ကို အသက်နဲ့လဲပြီးကာကွယ်ပေးချင်တဲ့ စေတနာ နဲ့ဇော်ပါဆိုတာ မမယုံကြည်ပါစေလို့ပဲ ဇော်ဆုတောင်း ပါတယ်”

“ယုံပါတယ်ဇော်ရယ်. . . သောကသည်မမမို့ အမှား ဖြစ်ခဲ့ယင်လဲ ဇော် ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်နော်”

“မမရယ် ရပါတယ်ဗျာ”

“မမ ဇော်ကို ပဟေဠိလုပ်နေတာလဲ မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ရင်ထဲမှာရှုပ် ခေါင်းထဲမှာနောက်လွန်းလို့ပါ ဒီမှာဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“ဒီလူဟာ ဘာလဲ ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ၊ ဘာ ကြောင့်ရောက်လာတာလဲဆိုတာ ဇော် စုံစမ်းပေးစမ်း ပါ”

“မေမေ သူ့အကြောင်းသိတယ် မမ၊ သူ့ကို မြင်ဖူး တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ ဟင်”

“အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံးမှာတဲ့၊ သူလဲအမှုတစ်ခု ရင် ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်တဲ့၊ နောက်တော့ ထောင်ကျသွား တယ်”

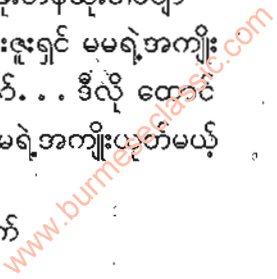
“ဟာ. . . ဒါ တကယ်ပဲလားဟင်”

“မေမေကိုယ်တိုင်ပြောတာပါ၊ မမ မယုံယင် မေမေ့ ကိုမေးကြည့်ပါ”

“ဇော်စကားကို မမဘာလို့မယုံရမှာလဲဇော်. . . ဇော် ဟာ ယုံကြည်ထိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ မမသိ ပါတယ်”

“ဒီစကားဟာ ဇော်အတွက် အဖိုးတန်ဆုံးပါပဲဗျာ”

“ဦးလေးသိန်းတို့ဟာ မမရဲ့ကျေးဇူးရှင် မမရဲ့အကျိုး ကိုလိုလားကြသူတွေချည်းပါဇော်. . . ဒီလို ထောင် ထွက်တစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး မမရဲ့အကျိုးယူတိမယ့်

“ကိစ္စဖန်တီးခိုင်းမယ့်လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး”
 “ဒီလူရောက်လာပြီးမှ မမနဲ့ အဲဒီ ဦးလေးသိန်းတို့ကော
 အဆက်အသွယ်ရသေးလား”
 “ဟင်အင်း”
 “သူနဲ့အတူပါလာတဲ့ စာဟာ ဦးလေးသိန်းဆိုတဲ့ လူ
 ကိရော့တာတာရော သေချာရဲ့လားဟင် မမ”
 “ဒါတော့သေချာမိတယ်ဇော်၊ ဦးလေးသိန်းရဲ့လက်
 ရေးကို မမမြင်ဖူးနေကျပါ”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမနဲ့ ရန်ကုန်က ဦးလေးသိန်း တို့နဲ့
 ထပ်ပြီး ဆက်သွယ်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်”
 “ဟုတ်တယ်နော်... ရန်ကုန်ဆင်းမယ့် လူကြုံရှာပြီး
 မမစာတစ်စောင်ထည့်လိုက်ပါမယ်၊ လောလောဆယ်
 အရေးကြီးတာက သူမမရဲ့အကြောင်းတွေကို တွေးမိ
 ရိပ်မိသွားပြီ”
 “မမ”
 “ဟင်”
 “ဇော်ကိုယ့်ကြည်တယ်လို့ မမ စောစောက ပြောခဲ့
 တယ်နော်”
 “အင်းလေ”
 “ဒါဆိုရင် မမအကြောင်းတွေကို ကိုမင်းလတ် သိ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခွင့်ရသွားသလောက် ဇော်လဲ သိခွင့်ရမိရစေလားဗျာ”
 ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ တွေဝေသွားသည်။
 ဝန်းကျင်တခုလုံး တိတ်ဆိတ်လို့ပါ၊ မြစ်ခြေသံသောင်ခုံ
 ခေါ်မှာ ဝါးတိုင်ထောင်၍ သဲများကိုသယ်ယူလောင်းချလျက်
 ထက်ပျောရွက်ကလေးများဖြင့် ရွှေကျင်နေကြသော ကလေးများ
 တို့ငေးမျှော်ကြည့်ပြီးမှဆုံးဖြတ်ချက်တခုချလိုက်သည်။
 “ကောင်းပြီဇော်... ကိုမင်းလတ်သိသလောက် ဆို
 ယင်သူသိသလိုပဲ ဇော် သိနေမှ ဖြစ်မယ်လေ၊ ဒါ
 ကြောင့် မမရဲ့ငါးနှစ်တာအတွင်းက အဖြစ်အပျက်
 များကိုရေးမှတ်ထားတဲ့ မမရဲ့ ခိုင်ယာရီ ငါးအုပ်ကို
 ဇော် ဖတ်ကြည့်ပါတော့လေ”
 မမ၏ခွင့်ပြုချက်သည် ဇော်ရင်ကို လှုပ်ခတ်သွားလေ
 အောင်ဝမ်းသာမိ၏။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမ၏မြှုပ်နှံထားခဲ့သော အတိတ်တံခါးကို
 ခွင့်လှစ်ရှုကြည့်ခွင့်ရမည် ဆိုသည့်အတွက် ကျေနပ်မှု အထွဋ်
 အထိပ်မှာ ဇော်စိတ်တည်၏။
 “ပြန်ကြမလား ဇော်”
 “မမ သဘောပါ”
 “အိမ်သော့ခတ်ခဲ့တော့ အန်တီမူတို့ပြန်လာရင် ခက်
 နေမယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ရတယ်မမ မေမေဆီမှာသော့ ပိုရှိပါတယ်၊ မေမေလည်း မမတို့အိမ်သွားနေမှာပါ။ . . ဖေဖေက တာဝန်များတော့ မိုးချုပ်မှပြန်လာနေကြပါ”

“ဒါဆိုလဲ မမခဏလေးနားပြီးမှ ပြန်ချင်တယ် ဇော်ရယ်။ . . အိပ်ပျက်ထားတော့ ခေါင်းတွေနောက်နေတယ်”

ဖြစ်များဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခဏတာလေးမဟုတ်၊ သူ့ရင်ခွင်မှာ ထာဝရချမ်းမြေ့စွာ နားနေစေချင်လှပါသည်။ မမပင်ပန်းနေမှာ မမ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေမှာကို မကြည့်ချင်၊ မကြားချင်ပါ။

ရင်ထဲမှာတော့ . . .

“မမ . . . ဇော်သိပ်ချစ်ရ သိပ်မြတ်နိုးရတဲ့ မမရယ်”

အခန်း (၉)

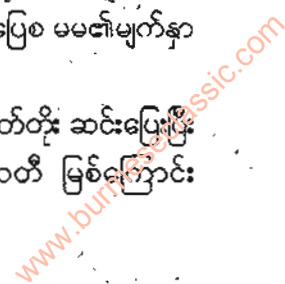
“ဟယ် . . . ကြည့်စမ်းဇော် . . . ဟိုမှာ သူ”

မမအလန်တကြား ညွှန်ပြရာသို့ ဇော် ဖြတ်ကနဲလှည့်လှည့်လိုက်တော့ . . . သူ . . . ကိုမင်းလတ် . . .

“ဒီလူ ဇော်တို့နောက်ကို လိုက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မမ မတွေ့ချင်ရင် ခြံထဲ ဝင်ပုန်းနေမလား ဟင်”

“ပုန်းလောက်အောင် အထိလဲ မလိုအပ်ပါဘူး ဇော်”
အနားယူမည်ဆိုသော စိတ်နှင့် အနွမ်းပြေစ မမ၏မျက်နှာ
ပြန်လည်တင်းမာသွားရရှာပြီ . . .

ဇော်သည် သူ့ရှိရာ ကမ်းခြေသို့ တစ်ဟုတ်တိုး ဆင်းပြေးပြီး
ရုပီးရ ထိုးကြိတ် ရိုက်နှက်ကာ ဧရာဝတီ မြစ်ကြောင်း

အတိုင်း မျှောပစ်လိုက်ချင်သည်။

မမ၏ ဘဝဝန်းကျင်မှ အပြီးတိုင် ပျောက်ဆုံးသွားစေ
သော အာယာတ မျက်ဝန်းများနှင့် သူ့ကို ကြည့်နေဆဲ...။

“ဇော်ရှေ့... မမတို့ကို သူမြင်သွားပြီ သူတက်လာ
နေပြီ၊ ဣန္ဒြေ မပျက်စေနဲ့ ဇော်ရယ်၊ သူ့အခြေအနေ
ကြည့်ပြီး မမတို့ စကားပြောကြရအောင်ပါနော်”

မမ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရှိခွင့်ရပြီး သွားသူမို့ မမ တစ်
ဆင့်နှိမ့်ပေးလိုက်ခြင်းများလား။

“မငြိမ်းသာတို့ မောင်နှမက ဒီမှာပါလား၊ ကျွန်တော်
ဖြင့် လိုက်ရှာလိုက်ရတာဗျာ၊ နဲ့နေတာပဲ၊ ဒီဘက်ထိ
ထွက်သွားတယ်လို့ ကလေးတစ်အုပ်က ပြောလို့
လိုက်လာတာ”

သူက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောရင်းခြံရှိရာ ကုန်းမြေ
ပေါ်တက်လာနေသည်။

“ဘယ်နှယ့်ဗျာ ဧည့်သည်ကို တယောက်တည်းထား
ခဲ့ပြီး ခင်ဗျားတို့ မောင်နှမချည်း လျှောက်လည်
တယ်လို့...”

“လျှောက်လည်တာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုမင်းလတ်...
ခေါင်းထဲ ပြီးစီစီနေလို့ ဇော်ကို အဖော်ခေါ်ပြီး၊ ဒီ
ဘက် ထွက်လာတာပါ”

အလွန်အမင်း ရင်းနှီး ရောဝင်ဟန် ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သည့်
ငိုသဏ္ဍာန်များဖြစ်အောင် ဖန်တီးရင်း ဒေါက်တာမငြိမ်းသာနှင့်
ဇော်နှာချင်းဆိုင်မှာ သူဝင်ထိုင်သည်...။

“ဒါလိုင်ချီး(စ်)ပင်တွေနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမင်းလတ်”

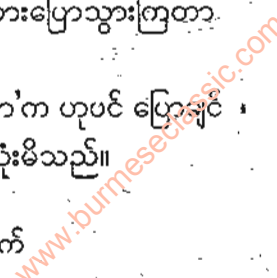
“အေးဗျာ အသီးသာ စားဖူးတာ၊ အပင် ခုမှ မြင်ဖူး
တယ်... ကံ့ကော်ပင် လောက်၊ ရေတမာပင်
လောက်ရှိတာပဲ၊ အရွက်တွေက ထူထူဆတ်ဆတ်
တွေနော် သူစိမ်းပုံကလဲ ညို့နေတာပဲ...”

ဇော်က ထိုင်ရာမှ ထလာပြီး ကမ်းထိပ်တွင် တင်နေသော
ဘော့ကံခဲကြီးတစ်လုံးကို သူ့ဝေါက်င်းရှူး ဖိနပ်ဦးဖြင့် အားနှင့်ပိတ်
တန်ထည့်လိုက်သဖြင့်၊ ကျောက်တုံးမှာ အရှိန်နှင့် လိမ့်ဆင်းသွား
တော့သည်။

“ငါ့ညီလာထိုင်လေကွာ၊ အစ်ကိုက ပျင်းလို့ လိုက်လာ
တာပါ”

“ဇော် ကြိုက်သလိုနေပါစေ ကျွန်မတို့လဲ ပြန်ကြစို့
လေ လမ်းလျှောက်ရင်းပဲ စကားပြောသွားကြတာ
ပေါ့”

တွေ့စကလို ရင်းနှီးစိတ်နှင့် ‘ငြိမ်းသာ’က ဟုပင် ပြောချင်
စိတ်မရှိတော့၍ နာမ်စားကျွန်မနှင့်ပြန်သုံးမိသည်။

ဇော်ကရှေ့မှ အရင်ဆင်းနှင့်ပြီး အမြန် လျှောက်သွား
နေသဖြင့်ကမ်းခြေ မြေအပြေ အရောက်တွင်...

“ဇော်... နေဦး မမတို့နဲ့ တူတူသွားလေ”

မမ ခေါ်သံကြောင့် လှမ်းနေဆဲခြေကို တုန်ရပ်လိုက်ရ
သည်နောက်သို့မူ ပြန်လှည့်မကြည့်။

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာက ဇော်နှင့်နီးကပ်စွာ ယှဉ်၍
လျှောက်လာချိန်မှာသူကမငြိမ်းသာ၏ တစ်ခြားတစ်ဘက်မှနေ၍
ယှဉ်တွဲလိုက်ပါလာပြန်သည်။

“ကျွန်တော် မငြိမ်းသာကို တောင်းပန်မလို့”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်ကဗျာ လူချင်း ခင်မင်မိယင်တစ်ရင်းတစ်နီး
ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်တယ်၊ အဲဒါကို မငြိမ်းသာရော
ညီလေး ဇော်ရော တစ်မျိုးမထင်ကြပါနဲ့လို့...”

“မထင်ပါဘူး ကိုမင်းလတ် ကျွန်မမှာ ဘယ်သူ ပေါ်
လဲ သံသယစိတ်နဲ့ မဆက်ဆံခဲ့ပါဘူး ကျွန်မ အေး
အေးနေချင်တာ တခုပါပဲ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဪ ဟေ့ဇော် မနက်ပိုင်းဆို
‘ကျွန်းပင်သာ’ကို စက်ဘီး နဲ့ သွားတယ်ဆို...
နောက်သွားရင် အစ်ကို့ဖီခေါ်ကွာ”

“ကိစ္စနဲ့ သွားရတာပါ”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ”

“အစ်ကိုက ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ”

“ငါ့ညီက ပြန်စေချင်ပြီထင်တယ် အဖေ သိပ်တော့
မကြာပါဘူးကွာ အလွန်ဆုံးနေလှ နှစ်လ သုံးလပေါ့”

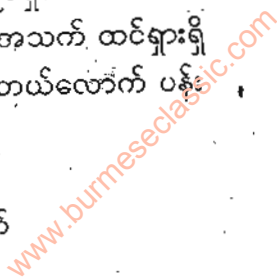
မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် လှည့်ကြည့်လာသော ဇော်၏ လက်
မောင်းကို ကိုင်တွဲသလိုလိုနှင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရသည်။

ဤ ထိတွေ့မှု၌ ဣန္ဒြေ မပျက်ပါနဲ့၊ သူ့ကို မချေပ
ဆိုသော အသိပေးမှုများ ပါနေကြောင်း ဇော်လည်း သိရှိပါ

“လူဘဝအတွက် ကံဇာတ်ဆရာရဲ့ လှည့်ကွက်တွေက
များလွန်းလှပါတယ် မငြိမ်းသာရယ်”

သူ့ နိဒါန်းစကားက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မို့ သူ့ကိုလှမ်း
ကြည့်မိတော့...

“မငြိမ်းသာရဲ့ ဘဝကိုပဲကြည့်လေ ကိုယ်က ဆရာမ
လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့ အသိ
ပညာရှင် အဲ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သူ ကျပြန်တော့လဲ သိပ်
ချမ်းသာတဲ့လူ ပြီးတော့ အနုပညာရှင် တစ်ယောက်
အင်း... ကိုကျော်ဇော်ဦးများ အသက် ထင်ရှားရှိ
ရင် ခုလိုလှပတဲ့ ရှုခင်းတွေကို ဘယ်လောက် ပန်း
ချီတွေ ထိုင်ဆွဲလိုက်မလဲလို့”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ ခြေလှမ်းတို့ တုန့်သွားချိန်မှာ
ဇော်က

“ခင်ဗျားနဲ့ အဲဒီ ကိုကျော်ဇော်ဦးနဲ့ သိလို့လား”

“လူချင်းတော့ ဘယ်ရင်းနှီးပါမလဲ ကြားဖူးတာပေါ့
လူတိုင်း ပြောနေကြတာပဲ၊ ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ
ယောက်ျားက သိပ်ချမ်းသာတယ် ပန်းချီလဲဆွဲတယ်
မငြိမ်းသာကိုလဲ သိပ်ချစ်ရှာတယ်... လို့... ”

သေဆုံးနှင့်ပြီးသား ကိုကျော်ဇော်ဦး၏ အမည်ကို မကြား
စေချင် အတိတ်ရိုင်းသည် မမ၏ ကြည့်လင်စ နှလုံးသားကို
မွေ့နှောက်ပစ်မှာ ဇော်လွန်ကံစွာ စိုးရိမ်နေပါသည်။

“ဒါနဲ့ မငြိမ်းသာ”

“ပြောပါ”

“ကိုကျော်ဇော်ဦးဟာ မနုဿဗေဒ ပညာရပ်ကိုလဲ
စိတ်ဝင်စားတယ်ဆို”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ ရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ခုန်လာသည်။
သူ့ကို ပြန်ကြားစရာ စကားလုံးများရှာမရ။

“အဲဒီဘာသာရပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်း
တွေလဲ အများကြီး စုဆောင်းတယ်လို့ သိရတယ်၊ အဲ
ဒီအထဲက ‘လောကနတ်ရုပ်’ တစ်ရုပ်ဟာ သိပ်ပြီးထူး
ဆန်းတယ်၊ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိတယ်လို့

လဲကြားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါဟုတ်လား ဟင်... ”

ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာပင် အားလုံး ရပ်တန့်တုန်
ကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တယောက် အကဲခတ်ရင်း ဘယ်
သူ့မှ ဆက်၍ မလျှောက်ဖြစ်ကြတော့... ။

“အဲဒီ လောကနတ်... နတ်ရုပ်ဟာ... မငြိမ်းသာ
ယောက်ျား နေခဲ့တဲ့ ဝင်ဒါမိယာဒြဲက ပစ္စည်းတွေထဲ
မှာပဲ ပါသွားသလား ဟင်... ”

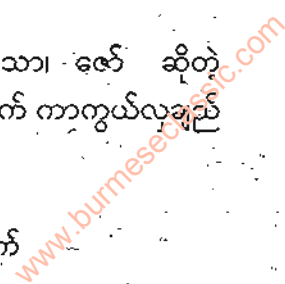
သူ ရင်တွင်း ဆန္ဒများကို ချင့်ချိန်မဲ့စွာ တရစပ် ပြောကြား
သော ကိုမင်းလတ်ကို သည်းမခံနိုင်လွန်းသော အကြည့်ဖြင့်
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာက ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဇော်က ဝင်၍... ။

“ဒီမှာ ကိုမင်းလတ် ကျွန်တော်နည်းနည်းမှ သည်းမခံ
နိုင်တော့ဘူးနော်”

“ဘယ်လို ငါ့ညီ”

“မမကိုယ်တိုင် မေ့ပျောက်ထားတဲ့ အရာကို ဘာဖြစ်
လို့ ခင်ဗျား ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေရတာလဲဗျာ၊ ဒါ
သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စ၊ ခင်ဗျား ဘာမှ ပြောခွင့် မေးခွင့်
မရှိဘူး”

“ကဲ... ကြည့်လုပ်ပါဦး မငြိမ်းသာ၊ ဇော် ဆိုတဲ့
ကောင်လေးက မငြိမ်းသာအတွက် ကာကွယ်လှူချည်
လားဗျာ”

“မမ ပြန်နှင့်စမ်းဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီလူနဲ့ အပြတ်စာရင်း ရှင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“အဟဲ့... ဟဲ့... အား ဟား... ဟား...”

မခိုးမခန့် လှောင်ရယ် ရယ်နေသော ကိုမင်းလတ်၏ ရှေ့ သို့ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာကိုယ်တိုင် ခြေတစ်လှမ်း တိုးရွှေ့ပြီး။

“ဒီမှာ ကိုမင်းလတ်... ရှင်ဟာ ကျွန်မကို ဒုက္ခပေး ဖို့ သက်သက်ရောက်လာတဲ့သူ... အဲဒါ ဘာအ တွက်လဲ... ဘယ်သူကြောင့်လဲ... ဘာရည် ရွယ်ချက်နဲ့လဲ ဟင်”

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ၏ အသံများ စူးနက်စွာ လှုပ်ရှား နေသည်။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ... ရှင်ဘာကြောင့် ရောက်လာတာ လဲ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဘဝ ထဲကို ဘာလုပ်ဖို့ ရောက်လာရတာလဲ ပြောစမ်းပါ ကိုမင်းလတ် ရှင့် လုပ်ရပ်တွေကို ကျွန်မ သည်းမခံနိုင် တော့ဘူး။”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ၏ အော်သံသည် ဧရာဝတီမြစ်နဲ့ တော့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၁၀)

ဇော်၏ ဖေဖေ ‘ဦးမြမော်’မှာ သူ၏ အလုပ်ဝတ္တရားများ ဘို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေပွန်သည့် သူပါ...။

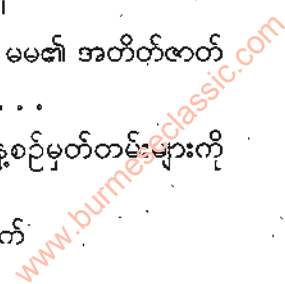
ထိုအလုပ်ဝတ္တရားများမှလွဲ၍ တခြားသော အမှုကိစ္စများ ခေါင်တတ်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်ရုံမက စကားလည်း နည်း၏။

“ခဏလာဦး ဇော်၊ သားကို ဖေဖေ ပြောစရာရှိလို့” အခန်းဝမှ ခေါ်လိုက်သော ဖေဖေ၏ အသံကြောင့် ဇော် အော်လက်စ စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ရသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဇော်၏ လက်ဝယ်၌ မမ၏ အတိတ်ဇာတ် သမ်းများကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိလာခဲ့လေပြီ...။

မမ၏ ပထမဆုံးအုပ်ဖြစ်သော နေ့စဉ်မှတ်တမ်းများကို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဖတ်ရှုနေဆဲမှာ ဖေဖေ၏ ခေါ်သံကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှခေါင်းအုံးနှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်ကြားထဲသို့ စာအုပ်ကို ထိုးသွင်းပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ထိုင်ဦး သား၊ ဖေဖေ မေးစရာရှိလို့”

မမနှင့် ပတ်သက်သော အဖြေခက်သည့် အကြောင်းများကို ဖေဖေ မမေးလာပါစေနဲ့ ဟူသော ဇော်၏ ဆုတောင်းများက မပြည်ဝခဲ့။

“ဒေါက်တာမငြိမ်းသာတို့ အိမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကို ဖေဖေ မေးချင်လို့ သား”

ဇော်၏ ဝင်သက် ထွက်သက်များ ခေတ္တမျှ ရပ်တန့်သွားသည်ထင်၏။

“သားနဲ့သူ့ဧည့်သည် မောင်မင်းလတ်ဆိုတာနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆို”

“ဟို... နည်းနည်းပါဖေဖေ၊ မမဘက်က မခံချင်တာနဲ့ ဝင်ပြောမိတာပါ”

“သူ့နာမည်က မောင်မင်းလတ် ဆိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ”

“အေး... သူ့ရော”

“ဗျာ...”

“အဲဒီ မောင်မင်းလတ် ပျောက်သွားတာ သုံးရက်”

ပြီဆို”

“သား... သား မသိဘူး ဖေဖေ”

“တကယ် မသိတာလား သား”

“တကယ်ပါ ဖေဖေ”

“အဲဒီ မောင်မင်းလတ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်း နံဘေးမှာ လမ်းလျှောက်မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားလိုက်တာ အခုချိန်ထိ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး ဆိုပါလား”

“ဖေဖေကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာရဲ့ဖခင် ဦးတင့် ကိုယ်တိုင်က ပြောတာပဲ”

“ဒီကိစ္စ သားမသိဘူး ဖေဖေ၊ မမကရော ဘာပြောသတဲ့လဲ”

“မင်းရဲ့ မမကလဲ မင်းအခုပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီကိစ္စသူ ဘာမှ မသိရပါဘူးတဲ့”

ဇော်ရင်ထဲမှာ ထန်နေသည့် မုန်တိုင်းကို မျက်နှာပြင်မှာ သက်တမ်းစေရန် ဇော် ဇွတ်ထိန်းထားရသည်။

“ဦးတင့်က ပြောတယ်၊ လမ်းလျှောက်မယ်ဆိုပြီး အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ထွက်သွားလိုက်တာ လုံးဝ ပြန်မလာဘူး၊ အဲဒီ ညနေစာလဲ မစားရသေးဘူး၊ သူ့”

ပစ္စည်းတွေလဲ အားလုံးအိမ်မှာတဲ့၊ ဒီသူငယ် တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီထင်တယ်ရဲ့ကိုအကြောင်းကြားရ ကောင်းမလားတဲ့”

“ရဲ့. . . ရဲ့ကိုတော့ ဘာလို့အကြောင်းကြား ရမှာလဲ ဖေဖေ သူ့ဟာသူလာပြီး သူ့ဟာသူ ပြန်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဇော်၏ လှုပ်ရှားမှုအပေါင်းကိုဦးမြတ်မော်သည်စေ့စုံစွာ အကဲခတ်နေ၏။

“မင်း ဒေါက်တာမငြိမ်းသာနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“မနက်ကပဲ သား သွားသေးတယ်ဆို မခင်မူ ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ သား သွားတော့ သူ ဆေးရုံသွားပြီ”

“မောင်မင်းလတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မငြိမ်းသာက ဘာမှ မပြောဘူးလား”

“ပြော. . . ပြောပါတယ် ဖေဖေ”

“ပြောပါတယ်”

“ဟို. . . သူနဲ့ဒီလူနဲ့က မတည့်ဘူးလေ၊ သူပြန်မလာတာ စိတ်မောသက်သာလိုက်တာတဲ့၊ ဒါပဲပြောတယ်”

“အေး. . . ရိုးရိုးသားသား ခရီးလွန်တာမျိုးဆို ဟုတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တာပေါ့၊ အခုအိမ်ပေါ်က ခဏဆင်းသွားပြီး လုံးဝ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ဒီသူငယ်မှာအန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ကြုံတွေ့နေရပြီထင်တယ်”

“အဲ. . . အဲဒါ သားတို့နဲ့ဘာဆိုင်လဲ ဖေဖေ”

“မငြိမ်းသာနဲ့တော့ဆိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“သား မသိဘူး”

“မငြိမ်းသာနဲ့ ဆိုင်တာဆိုရင် သားနဲ့လဲ တနည်းနည်းနဲ့တော့ ပက်သက်လာမှာပဲ၊ ဒီမှာ သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မငြိမ်းသာရဲ့အတိတ်သတင်းဟာ မကောင်းခဲ့တာလဲ သားအသိနော်”

“ဈာ. . . ”

“သိမ်ချမ်းသာတဲ့ ကျော်ဇော်ဦးနဲ့ လက်ထပ်တဲ့ညမှာပဲ ကျော်ဇော်ဦး အသတ်ခံရတယ်”

“သူ့ဟာသူ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေတာပါ၊ ဖေဖေ”

“အင်း. . . ဒါက ဆေးအစီရင်ခံစားကိစ္စ သားရဲ့၊ ရောဂါရှင်တစ်ယောက် လန့်စရာ ထိတ်စရာ ခံစားစရာနဲ့ ရွတ်တစ်ရက် ကြုံဆိုခဲ့ရင်လဲ နှလုံးရောဂါ ဖောက်လာနိုင်တာပဲ၊ ဒါတွေ ထားပါတော့လေ. . . ဖေဖေ ပြောချင်တာက. . . ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စကားရပ်ထားသော ဦးမြတ်မော်ကို ဇော်က ငြိမ်းသွားရာမှ မချင့်မရဲဖြင့် မျက်လုံးလေးသာ လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အတိတ်ဆိုးနဲ့ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာကို ခပ်ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပါကွယ်”

“ဖေဖေရယ်...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားရယ်၊ နှလုံးသားဆိုတာကို ဦးစားမပေးပါနဲ့၊ ဖေဖေဟာ သာမန်ဝန်ထမ်းတယောက်ပါ။ သားက အခု ဘီအက်စ်ဘွဲ့ရကာစ အလုပ်မပေးသေးဘူး၊ မငြိမ်းသာက ဆရာဝန်မ၊ ပြီးတော့ သူ့က ယောက်ျားအမွေတွေက သိန်းပေါင်းများစွာကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သိပ်အလှမ်းကွာတဲ့ မငြိမ်းသာကို မတွယ်တာပါနဲ့၊ သံယောဇဉ်မကြီးမားခင်နောက်ဆုတ်ပါ သားကို ဖေဖေ ပြောချင်တယ်”

ဇော်က အံ့ကိုခဲ၍ လက်နှစ်ဖက်ကို သှက်လိမ်ပွတ်ကိုးနေသည်။

“နောက်တစ်ခုက သူ့အဖေပုံစံကို ဖေဖေနည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး”

“ဗျာ”

“ဒီလူသဘောမကောင်းဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် သား သူက တစ်မျိုးကြီးပဲ သာမန်ထက်ထူးခြား

နေတဲ့လူတယောက်ပဲ”

တအံ့တဩအကြည့်ဖြင့်သာ ဇော်သည် ဦးမြတ်မော်ကို ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဝင့်၍မဆွေးနွေးတတ်နိုင်။

“သူတို့သားအဖဟာ အတိတ်ဆိုးနဲ့ရောက်လာခဲ့တယ်၊ အခု သူတို့အိမ်မှာလာပြီး တည်းခိုနေတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်လဲ ပျောက်ခြင်းမလှနဲ့ ပျောက်သွားခဲ့ပြီ”

“အင်း ဒီတော့သားရယ် ဖေဖေသားကိုတစ်ခုထဲပဲပြောချင်ပါတယ်”

“ဘာများလဲဖေဖေ”

“ဒေါက်တာမငြိမ်းသာတို့ သားအဖနဲ့ မဆက်သွယ်၊ မပတ်သက်ပါနဲ့လို့”

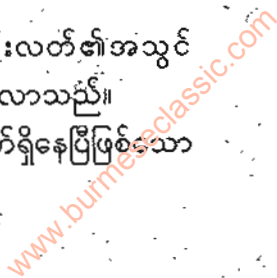
“ဗျာ”

“ဖေဖေပြောတာ သားကြားပါတယ်၊ ဖေဖေ စကားကို နားထောင် လိမ့်မယ်လို့လဲ ဖေဖေ သားကိုယုံကြည်တယ်၊ ဖေဖေပြောချင်တာ ဒါပါပဲ သား”

ဦးမြတ်မော် ထွက်ခွာသွားပြီးသည့်တိုင် ဇော်သည်ကြာမြင့်စွာ ငိုငံ့တွေနေမိသည်။

မျက်စိထဲမှာ တမြန်နေ့က ကိုမင်းလတ်၏အသွင် သဏ္ဍာန်များ ရှင်သန်လှုပ်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ပြီးတော့ မိမိအိပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သော

မငြိမ်းသာ၏ အတိတ်စာမျက်နှာ ခိုင်ယာရီ ငါးအုပ်. . .

အခန်း (၁၁)

“အားလုံးဖတ်ပြီးပြီလား ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကြောင်းစုံသိရတော့ မမတို့ကိုရွဲ့မုန်းသွားပြီလား ဇော်ရယ်”

“ရွဲ့မုန်းဖို့ဝေးလို့ ရင်နဲ့တနင့် ခံစားနေရပါတယ်”

“အဖြစ်မှန်ကိုရော ဇော်မုန်းလို့ရသလားဟင်”

“ရပါတယ်မမ. . . ဒါကြောင့်သာမမက မမကိုလို့ ပြောရမယ်အစား မမတို့လို့ပြောတာ မဟုတ်လား”

မမ၏ မွန်းကြပ်လွန်းသောရင်မှ သက်ပြင်းရှိုက်သံသွဲ့သွဲ့

ထွက်ကြားရပြီးမှ. . .

“ဟုတ်ပါတယ်ဇော်... အဲဒီလိုမမရဲ့ လျှို့ဝှက်ထိန်ချိန်မှုအတွက် တချိန်ချိန်မှာ မမဒုက္ခတွေ့ရလိမ့်မယ် ထင်တယ် ဇော်ရယ်”

“ဟာ... မမရယ်”

မျက်ရည်စိမ့်အိုင်နေသော မျက်နှာဝန်းဝိုင်းလေးကို ဇော်ရင်နှင့်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

မည်သို့သောစကားပိုဒ်များဖြင့် နှစ်သိမ့်ရပါမလဲဟူ၍ ဇော်တွေးနေဆဲမှာ...

“ဇော်”

“ဗျာ... မမ”

“အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကခဏထားဦးဇော် ဘယ်သူမှလဲ သိခွင့်မရသေးဘူး၊ သက်ဆိုင်ရာကလဲ အစွန်းအထင်းထင်တယ်လို့ မမြင်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပါ။ ခက်နေတာ ကအခုကိစ္စပဲ ဇော်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီလူရောက်လာတာ မိစ္ဆာတစ်ကောင် ရောက်လာတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ရောက်လာတာထက်ကို ပျောက်သွားတာ ခက်နေတာ ဇော်ရဲ့”

“ဒီမေးခွန်းကို ကာယကံမြောက် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ဇော်ကပဲ ပိုသိမှာပဲ”

မာန်တင်းသောနှုတ်ခမ်းမှ ထွက်လာသော စကားများမို့ ပျောင်းနွံလှ။

“ဇော်အပြစ်ကို ဇော်လည်စင်းခံမှာပါမမ... မမအတွက် ဆောင်ရွက်ရတဲ့ကိစ္စမို့ ဇော် နောင်တမရပါဘူးဗျာ”

ဇော်၏အသံသည် ခံစားမှုပြင်းပြခြင်းကြောင့် လှိုင်းကဲ့သို့ ညှိတ်ခုန်နေလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး စက္ကန့်များစွာကို တိတ်ဆိတ်ခြင်းများဖြင့်ဖြတ်သန်းနေကြပြီးမှ...

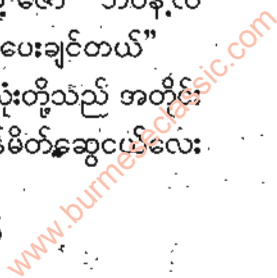
“ဒီမှာ မမ”

“ဟင်”

သက်ပြင်းချသံသာကြားရသည်။

“ကိုမင်းလတ်ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ သိချင်တာတစ်ခုပါပဲ၊ သူ့သေသွားလို့ အဖမ်းခံရရင်တောင် ဇော်ကျေနပ်ပါတယ်လေ၊ သူရှိနေတာ မမ အတွက်အနှောင့်အယှက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ မမရဲ့ခရီးမှာ ချမ်းမြေ့စွာဖြတ်သန်းနိုင်ဖို့ ဇော် ဘဝနဲ့လဲပေးရတယ်၊ လဲပေးနိုင်တယ်၊ လဲပေးချင်တယ်”

အသံရှိန်မြင့်နေသော ဇော်၏စကားလုံးတို့သည် အတိုင်းသိသော သမုဒယကိုပြုနေလေပြီ။ သာမာန်မိတ်ဆွေငယ်လေး

တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် ဇော်အပေါ်ခပ်ပေါ့ပေါ့စိတ်ထားခဲ့မိသော ဒေါက် တာမငြိမ်းသာသည်။ . .

ဇော်၏ခံယူချက်များကြောင့် ဇော်ရင်တွင်းမှ နှလုံးသား လှုပ်ရှားမှု အပိုင်းအဆစ်များကို သိမှတ်ခွင့်ရခဲ့ရပါပြီ။

သူ့ဘဝနှင့် လဲပေးရဲပါသည်ဆိုသည်အထိ ခံစားနေသော ဇော်ကို တအံ့တကြာညှိဖြစ်သည်။

ကိုမင်းလတ်နှင့် ပြဿနာတက်ကြစဉ်က ဇော်ကို ပါဝင် ကူညီသူဟန်ပေးကာ အဖြစ်နှင့်သာ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ သိခဲ့ သည်။ မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ ဒီကောင်လေး ဒီလောက်ထိအောင် ခံယူချက်ပြင်းပြလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့၊ မတွေးခဲ့မိ။

ဖြတ်သန်းခဲ့သော ကာလများဆီကလည်း ကိုယ့်သောက ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်မို့ ဇော်မျက်ဝန်းရိပ်မှအဖြေများကို မစမ်းစစ်မိ ယခုတော့. . .

ဇော်သည် ကမ္ဘာပေါ်မှ အကြီးမားဆုံးအင်အားများ ပိုင်ဆိုင်သည့် လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

ဤအင်အားများသည် နက်ရှိုင်းသောမေတ္တာတရားမှပေါ် ထွန်းလာကြောင်း လူသားအားလုံးသိကြသလို ဒေါက်တာမငြိမ်း သာသည်လည်း ယခုမှပင် သိခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။

“ဇော်ရယ်”

သည်ကောင်လေးကို ယခုမှထဲစောင်း၍ ကြည့်မိသည်။ သူ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မျှော်လင့်နေသောအရာသည် သူ့အနေနှင့် ဘယ်သောအခါမျှ မပေးအပ်နိုင်သော ရတနာပစ္စည်းပါ။ ပြုယွင်းနေသောနှလုံးသား မှု ဖူးသစ်သောမေတ္တာတရားများ ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လည် နှင်သန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မငြိမ်းသာ သိပြီးသားမို့ပါ။

“မမအတွက် ဒီထိအောင် စေတနာထားတယ်ဆိုလို့ ဇော်အတွက် မမကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မမအနေနဲ့ တော့ဇော်ရဲ့ကျေးဇူးတရားကို ဘယ်သောအခါမျှ တုန့်ပြန်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒါကိုအစောကြီး ကတည်းကဇော်သိထားပေးပါနော်”

“မမ”

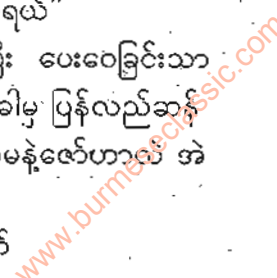
“ပြောပါဇော်”

“မမအတွက် ဇော်တတ်နိုင်သမျှ ကူညီနေတာတွေ အားလုံးဟာ မမဆီက တစ်စုံတစ်ရာမျှော်လင့်နေ တယ်လို့များထင် သလားဟင်မမ. အဲဒါဆို ဇော်တကယ် ဝမ်းနည်းမိတယ်ဗျာ”

“ဟောဟိုမှာ အလျှင်မပြတ်စီးဆင်းနေတဲ့ ဧရာဝတီ မြစ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်စမ်းပါမမရယ်”

“ဒီမြစ်ရေဟာ ထာဝရစုန်ဆင်းပြီး ပေးဝေခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်. . . ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လည်ဆန် တက်လာနိုင်မှာမှမဟုတ်တာ မမနဲ့ဇော်ဟာလဲ အဲ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒီလိုအသိနဲ့ ထားတဲ့ဇော်ရဲ့စေတနာပါဗျာ၊ ကိုယ့်ဘဝ
ကိုယ့်ဆန္ဒတွေ မြူတစ်မှုန်စာမှ ဇော်ရင်မှာ ကပ်ငြိမနေ
ဘူးဆိုတာ မမယ့်ပါ။ မမအတွက် ပေးဆပ်လိုခြင်း
သက်သက်ပဲ။ ကဲ... ကိုမင်းလတ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မမဘာဖြစ်ချင်လဲဆိုတာသာပြောပါ။”

“ခက်တယ်ဇော်ရယ်”

“အဖြစ်မှန်ကိုဖွင့်ပြောပြီး ဇော်ရဲဌာနမှာ သွားအဖမ်း
ခံပေးရမလား အဲဒီလိုမဖြစ်စေချင်သလား။”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဇော်ရယ် အဲဒီလိုဖြစ်ရမှာ မမ
ကြောက်လှပါတယ်။ မမဘဝမှာ နောက်တစ်ခါ လူသိ
ရှင်ကြား အရှက်ရမယ့်ပြဿနာမျိုးလဲ မဖြစ်ရပါစေ
နဲ့တော့ ပြီးတော့... ”

“ဆက်ပြောလေမမ”

“မမအတွက်နဲ့ ဇော်အဖမ်းခံရတဲ့ အဖြစ်မျိုးထိ
ရောက်စေချင်ပါဘူးကွယ်”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏စကားသံများ တိုးတိမ်
သွားခြင်းကိုပင် သူ့ရင်တွင်းမှစွမ်းအားများ ဆုံးရှုံးနေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိသာနေပုံရသည်။

“မမလို ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ဆိုရင်ရော သူ
သေနိုင်မလားဟင်”

“အဖြစ်အပျက်ကလဲ လျှပ်တပြက်မို့ အတိအကျတော့
မမလဲမပြောနိုင်ဘူးဇော်”

လွန်ခဲ့သောလေးရက်က ဤဧရာဝတီမြစ်ကမ်းခြေတနေ
ဆတွင် ကိုမင်းလတ်နှင့် ဇော်တို့၏ရန်ပွဲလေးကို မျက်စိမှာပြန်
ညှိမြင်ယောင်လာသည်။

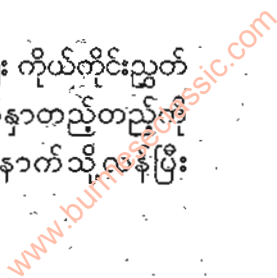
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာကိုယ်တိုင် မေ့ပျောက်မြှုပ်နှံထား
သော အတိတ်ဆိုး၏အစိတ်အပိုင်းများကို တူးဖော်မေးမြန်း၍
ခံမရပ်နိုင်လွန်းသော မငြိမ်းသာက...

“ရှင့်လုပ်ရပ်တွေကို ကျွန်မသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဘာ
ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာတာလဲ၊ ရှင်ဘယ်သူလဲ၊
ရှင်ဘယ်သူလဲ”

ဆိုသော မငြိမ်းသာ၏အော်သံကြောင့် ခြေရွေတစ်လှမ်း
တိုးလာသော ဇော်ကို ကိုမင်းလတ်က မထိမဲ့မြင်ပုံစံဖြင့် ဇော်
ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်ခဲ့သည်။

သူ့မမအတွက် မခံမရပ်နိုင်သောစိတ်နှင့် လူငယ်
ဘစ်ယောက်မာန်တို့ဖြင့် ကိုမင်းလတ်၏ရင်ဝသို့ လက်သီးတစ်
လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

ကိုမင်းလတ် သူ့ရင်ညွန့်ကိုလက်နှင့်ဖိပြီး ကိုယ်ကိုင်းညွတ်
သောအချိန်မှာ ညာဝိုက်လက်သီးဖြင့် မျက်နှာတည့်တည့်ကို
တစ်အားထိုးလိုက်သဖြင့် ကိုမင်းလတ်နောက်သို့လန်ပြီး

သဲသောင် ပြင်မှာ ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

“လာမမ”

သူပြန်ထမလာနိုင်မီ အိမ်သို့ပြန်ကြမည်ဆိုသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဇော်က ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏လက်ကို ကိုင်တွဲဆွဲခေါ်သည်။

ကိုမင်းလတ်အပါးမှ ခွဲခွာမလာမီ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှာခေါင်းမှသွေးများယိုစီးလျက် လူးလွန်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသေးသည်။

ထိုအချိန်က ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏စိတ်နှင့်ပင် သူ့ကို ကူညီချင်စိတ်မရှိမိ၊ သူ့ဒဏ်ရာသည်သာမန်သာ။

အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်သည်အထိ စိုးရိမ်ဖွယ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍လည်း တစိုးတမျှမတွေးခဲ့မိ။

သည်သို့ဖြင့် ဇော်နှင့်ဒေါက်တာမငြိမ်းသာတို့ ပြန် သည်။

ဇော်တို့အိမ်သို့ပါ။

မငြိမ်းသာ၏အိမ်၌ဆိုလျှင် မေဖေရှေ့မှာမရှင်းချင်။

သူမခုလိုက်လာမည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ လူကြီးရှိမနေသော ဇော်တို့အိမ်၌ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ကိုမင်းလတ်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြမည်ဟု စောင့်နေသော်လည်း...

နေဝင်သွားလေပြီ။

မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်လေပြီ။

ဇော်နှင့်မငြိမ်းသာတို့လမ်းခွဲ၍ သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ်မှာရှိနေပြီး ဘယ်သူမှမအိပ်နိုင်ကြတော့။

ညဉ့်သန်းခေါင်တိုင်ထိလည်း ကိုမင်းလတ်ပြန်မလာ။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစော ဇော်နှင့် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ တို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပြီး မငြိမ်းသာ၏ ညွှန်ကြားချက်ကြောင့် မနေ့ကဖြစ်ပျက်ခဲ့သောနေရာသို့ ဇော်ပြေးကြည့်၏။

မတွေ့...

ဘာအစအန ဘာသဲလွန်စမှမတွေ့။

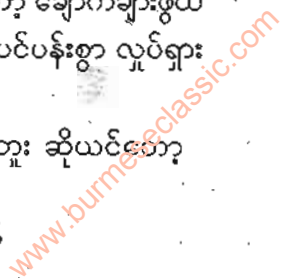
ခြေရာပင် ထင်မနေ...

ကိုမင်းလတ် လဲကျရာနေရာ၌ သဲမြေများစွတ်စိုနေသဖြင့် ချာဝတီမြစ်ရေတက်ပြီးရေစီးသန်လေသလား၊ မြစ်ရေလျှံသလား။

“သူမေ့မြောလဲကျနေတုန်း ဒါမှမဟုတ် သေဆုံးသွား၍ ဘာမှမလှုပ်ရှားနိုင်ချိန်မှ ရေစီးနဲ့များ သူ့အလောင်း မျောပါသွားပြီလား”

ဇော်နှင့်မမတို့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြတော့ ချောက်ချားဖွယ် အတွေးများဖြင့် နှလုံးသားနှစ်စုံမှာ နာကျင်ပင်ပန်းစွာ လှုပ်ရှားကြရသည်။

“သူ ဒဏ်ရာဟာ မသေလောက်ဘူး ဆိုယင်တော့

လင်္ခေရာက ထပြီများ သူတစ်နေရာရာကိုထွက်သွား
သလား မဟဲ့

လေးရက်မြောက်သော ယနေ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ပြီးချိန်မှ
ဇော်က သက်သာနိုင်သည့်ဘက်က လှည့်၍တွေးကြည့်မိသည်။
တည်ငြိမ်လေးနက်သောမျက်နှာထားနှင့် တစ်နေရာ
တည်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ...

“အင်းသူမသေလို့ ထထွက် သွားတယ်ဆိုတာလဲ
ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်ပဲထားပါ။ သူဘယ်သွားမလဲ
ဇော်... မမတို့ကလွဲလို့ သူ့မှာအသိမှမရှိပဲ။ ပြီး
တော့ဒီဖြစ်ကြီးနားမြို့ဖြစ်တဲ့ ကချင်ပြည်နယ်ကနေပြီး
ပြည်မကိုပြန်ဖို့ လေယာဉ်နဲ့ မီးရထားကလွဲလို့ ဘာ
လမ်းမှမရှိဘူး လမ်းကသွားဖို့ လက်မှတ်အတွက် မှတ်
ပုံတင် ရှိရမယ်မဟုတ်လား၊ ကိုမင်းလတ်ရဲ့မှတ်ပုံတင်
က သူ့အိတ်ထဲမှာ ရှိနေဆဲပဲဇော်”

“ခက်တာပဲဗျာ”

ပြဿနာတခုကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်ရသည်က
အနိုင်အရှုံး အဖြေနှင့် ဖြေသိမ့်နိုင်ဦးမည်။

ယခုလို ‘ဘာဖြစ်မှာပါလိမ့်’ ဆိုသော မမြင်နိုင်သည့်
မမှန်းဆတတ်သည့်အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်က ရင်၌နာကျင်
ပင်ပန်းဖွယ်ကောင်အပျပါဘိ၏။

“တစ်ခုတော့တွေးလို့ရတယ်မမ”

“ဘာများလဲ ဇော်”

“သူဟာ ခေါင်းမှာဒဏ်ရာရပြီး သူ့ဘဝသူ့မေ့သွား
တာနဲ့ ဒီအိမ်ကိုပြန်မလာတော့ပဲ ခြေဦးတည့်ရာ
လျှောက်သွားတာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

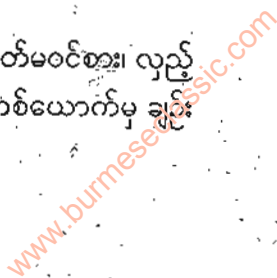
“အင်း... အဲ့ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုးကတော့ စိတ်ကူး
ယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေမှာ ပိုပြီးအဖြစ်များတယ်။ မမ
တို့ရဲ့ ဆေးပညာနယ်ပယ်မှာတော့ အင်မတန်တွေ
ရခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါ”

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ဒီလူ့အကြောင်းထက်ကို မမဘာ
ဖြစ်စေချင်သလဲ မမအတွက် ဇော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ
သာ ပြောပါ”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် ဇော်ကိုစူးနစ်စွာ စိုက်ကြည့်မိ
သည်။

မိမိဘဝ၌ ‘မောင်’ သေဆုံးရခြင်းသည် မိမိ၏ရင်တွင်းမှ
နုလုံးသည်းပွတ်သေဆုံးရခြင်းနှင့် ထပ်တူမည်သည်ဟု ခံယူထား
ပြီးသည့်နောက်တွင်...

မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စား၊ လှည့်
ကြည့်မိ၊ မိမိအနားသို့လည်း မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ ချစ်
ထပ်ဝေပဲလာခြင်းမရှိခဲ့။

ယခုသူ့ဘဝနှင့် ဆက်လဲပေးဆပ်ရဲသော အနန္တစေတနာ ရှင် ဇော်သည် သူ့ဘဝအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာနေလေပြီ။

“စိတ်မကောင်းစရာပါပဲလေ။

သေဆုံးနေသောနှလုံးသားမှ မေတ္တာ ကရုဏာရောင်ပြန့် များ ရောင်စဉ်များ တုန်ပြန်နိုင်ခြင်း ဘယ်သောအခါမှ ရှိနိုင် တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ဇော်သိပါစေ။

ယခုကိစ္စမှာတော့ . . .

လူမှုရေးအရနှင့်မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်၏ ကူညီ အဖြစ် ဇော်ကို ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ ကျေးဇူးတင်ရပါလေမည်။

အခန်း (၁၂)

ဇော်နှင့်ပူးပေါင်းကာ မည်သူမျှမသိရလေအောင် ဆင် လက်ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စများကလည်း ရှိနေပေသေးသည်။

“ကိုမင်းလတ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“အသက်ရှင်လျက် တစ်နေရာသို့ ထွက်သွားခဲ့လေသ လား”

“သို့မဟုတ်”

“သူ့သေဆုံးကာ အလောင်းပါအစအနပျောက်သွား လေပြီလား”

ဆိုသော ရင်မငြိမ်းဖွယ် ဖြစ်ရပ်များကို ဇော်နှင့်ပူးပေါင်း ကာ စိစဉ်ဆောင်ရွက်ရပါလေဦးမည်သာ . . .

တောင်ပေါ်မြို့ မဟုတ်သော်လည်း အရှေ့ဘက်ဆီတွင် တောင်တန်းညိုညိုကြီးများ ကာဆီးထားသဖြင့် . . .

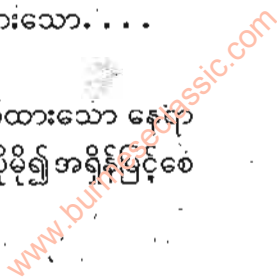
ဝေနေသောတောင်ခိုးများကြားမှ နေခြည်နုရောင်စဉ်များ ထွက်လာပုံ ရှုခင်းအလှကို ငေးကြည့်နေယင်း . . .

“ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း”

ဟူသောပန်းချီကားချပ်ကို မျက်စိ၌ မြင်ယောင်လာမိ သည်။ နံနက်ဦးဆည်းဆာကို သရုပ်ဖော်ထားသော . . .

“မောင်၏ စိတ္တဇပန်းချီကားချပ်”

သဘာဝ၏အလှတရားများ ဖြန့်ကျက်ထားသော နေရာ တွေ့ရသူတို့မှာ ကိုယ့်ရင်မှ ခံစားမှုကို ပိုမို၍ အရှိန်ဖြင့်စေ

သည်။

အပျော်ရင်နှင့်ကြည့်လျှင် ကြည့်နူးမှုမြင်ကွင်းများ ဖြစ်နိုင်သလို ကြေကွဲမှုနှလုံးသားနှင့် ရှုမြင်ရလျှင် ပို၍လွမ်းမောဖွယ်ဖြစ်လာတတ်သည်မို့ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ စိုင်းစိုနေခဲ့ပြီ။

သူထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ရှေ့မှ စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်ငါးအုပ်. . .

မငြိမ်းသာ၏ဘဝ ဖြစ်စဉ်စာတမ်းများ. . .

စောစောကပင် ဇော်လာပေးသွားခဲ့သည်။ ဤငါးနှစ်တွင် တာလ၏ အဖြစ်အပျက်အသေးစိတ်ကို ဇော်စေ့စုံစွာသိရှိခွင့်ရပြီး သွားလေပြီ။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် သူ့ရှေ့မှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ငါးအုပ်ကို ကြည့်နေယင်းက ခြောက်အုပ်၊ ခုနှစ်အုပ်၊ ဆယ်အုပ်၊ ဆယ်ငါးအုပ်၊ အုပ်နှစ်ဆယ်အဖြစ်နှင့်. . .

စာအုပ်ပုံမြင့်မြင့်လာသလို သူ့ဘဝ၏နှစ်များစွာ အဆင့်အပိုင်းများစွာတို့သည်လည်း သူ့ရှေ့မှာပင် ပြန်လည်ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေကြပါပြီ။

မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လည်ရှုကြည့်နေမိသော ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည်. . .

အခန်း (၁၃)

“မိန်းကလေးပဲ တော်ပြီပေါ့၊ ဘာလို့ ကျောင်းဆက်တက်ချင်ရတာလဲ”

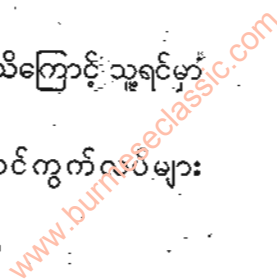
“အဖေ ကျောင်းစရိတ်မတတ်နိုင်လို့လား”

“တတ်နိုင်သားပဲ၊ မလိုလို့ပြောတာ၊ ကိုးတန်းတောင် အောင်ပြီပဲ တော်ရောပေါ့”

မငြိမ်းသာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုရှိုက်နေမိသည်။ အဖေ ဆိုလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဝံ့။

ကျောင်းမနေရတော့ဘူးဆိုသော အသိကြောင့် သူ့ရင်မှာ ငြည့်နှင့်ဆိုကျင်လာသည်။

သူ့ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အဖြူရောင်ကွက်လပ်များ

ဖြစ်ကုန်ပြီ။

ဘာတစ်ခုမှ ကြည့်စရာ၊ ရှုစရာ၊ မျှော်လင့်စရာ မှီခိုစရာမရှိ တော့သလို အရာခပ်သိမ်း ဆုံးရှုံးသွားလေပြီဟူ၍ ခံယူစိတ်နှင့် မငြိမ်းသာ အားရပါးရ ရှိကြကြီးတင် ငိုယိုနေချိန်မှာ . . . ။

“ဟဲ့ . . . ကလေးက ငိုလှချည်းလား ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး ဟင်”

အကြင်နာလေသံနှင့် ပြောကြ ဆိုကြ မေးမြန်းကြ ပွေ့ဖက်ကြသူများကတော့ ဦးလေးသိန်းနှင့် ဒေါ်လေးမြ။

“ပြောစမ်းသမီးဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ ကြည့်ပါဦးကိုသိန်းရယ် ကလေးတစ်ကိုယ်လုံးလဲ ချွေးတွေ မျက်ရည်တွေ နဲ့ရှင်”

‘ဒေါ်လေးမြ’ က မငြိမ်းသာ၏ မျက်နှာမှ မျက်ရည်များ ချွေးစက်များကို သုတ်ပေးနေစဉ် ‘ဦးသိန်းဖေ’က ငိုရခြင်း အကြောင်းရင်းကို စိုးရိမ်တကြီး မေးလာ၏။

“ကျောင်းမနေရတော့ဘူးတဲ့ အဖေက”

ဟူသော အဖြေစကား ကြားရတော့မှ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ စိတ်သက်သာစွာပြုံးရယ်ကြပြီး။

“ဟောဒီကိုတင့်တယောက်ဟာလေ အတွေးအခေါ် ကိုကတစ်မျိုး၊ ကလေးဒီလောက်စာတော်နေတဲ့ဟာကို

ဒေါ်အေးမြ စကားဆုံးသည်နှင့် . . .

“ဒီမှာသမီး မငြိမ်းသာ ငိုမနေနဲ့၊ နင့်အဖေ မထားရင် ငါကျောင်းထားပေးမယ်လို့ပြောတယ်လို့ ပြောလိုက်”

“အို . . . ရှင်ကလဲ ကလေးပြောခိုင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူကတမျိုးတစားရယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြောမယ်”

စောစောဆီကနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားမှု ဖြစ်ပါသော်

လည်း ဝမ်းသာခြင်းသည်လည်း နှလုံးသားကို အရှိန်ပြင်စွာ ဖြည့်စွားစေနိုင်သည်ပါလား။

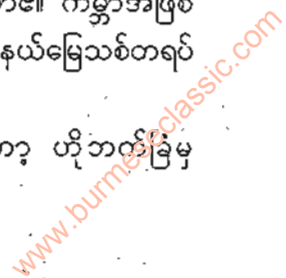
“သမီး မငြိမ်းသာ၊ ငါ့သမီး ဆယ်တန်းအောင်ရုံမဟုတ် ဘူး၊ ကောလိပ်ကျောင်းတက်ပြီး ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ဒေါ်လေးမြတို့ ထားပေးမယ် ကြားလား၊ စာသာကြိုးစား”

အားတက်လွန်းဖွယ် အားပေးမှုများကြောင့် ပင်ကိုယ်စာ တက်ပြီးသား မငြိမ်းသာမှာ ဆယ်တန်းရောက်တော့ အားကုန် ကုန်ကြိုးစားခဲ့သဖြင့် လေးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် ဆေးတက္က သိုလ်သို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ကျောင်းနှင့်အိမ် သည်သာ မငြိမ်းသာ၏ ကမ္ဘာအဖြစ် သည်ဆောက်ထားခဲ့ရာမှ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားဖွယ် နယ်မြေသစ်တရပ်

မငြိမ်းသာ ထပ်မံတွေ့ရှိလာခဲ့ရသည်။

ဤနယ်မြေသစ်၏ ပိုင်စိုးရှင်ကတော့ ဟိုဘက်ခြံမှ

‘ကိုကျော်လောဦး’။

“ဒီမှာဗျာ ကျွန်တော်တို့ခြံမှာ ရေမလာလို့ ဟိုဘက်ခြံက ရေ ခဏလောက်သွယ်ယူပါရစေ”

“အို . . မဖြစ်ဘူး”

“ဟင် . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပေးနိုင်လို့ပါ”

“ဟာဗျာ ရေတောင်ပေးနိုင်လောက်အောင် ခင်ဗျား စေတနာ ယုတ်ညံ့လှချည့်လား”

သံဆူးကြိုးများကြားမှ သွင်းထည့်ထားသော ပလတ်စတစ် ရေပိုက်ကို ဆောင့်ဆွဲယူပြီး သူလှည့်ထွက်သွားတော့မှ . . .

“ဒီ . . ဒီမှာ ဒီမှာရှင်”

သူကဒေါသမျက်ဝန်းနှင့် လှည့်ကြည့်လာ၍ . .

“မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာလေ ငြိမ်းသာပိုင် မဟုတ်လို့လေ ငြိမ်းသာက ဒီအိမ်မှာ ခဏလာနေသူမို့ပါ။ ရှင်ရေ လိုချင်ရင်အိမ်ရှင်တွေလာတော့ ငြိမ်းသာ ပြောပေး ပါ့မယ် နော်”

ရေမပေးနိုင်သည့်အတွက် မငြိမ်းသာ စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာဖြစ်သွားပုံလေးက အကြင်နာစိတ်ကို ဖြစ်ထွန်းစေသည့် အမှုသာ။

“ခင်ဗျားက ဒီတိုက်မှာနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟိုး နောက်က တန်းလျားမှာ နေရတာပါ။ ရေဘုံပိုင် ကဒီတိုက်ကြီးထဲမှာပဲ ရှိပါတယ်။ အိမ်ရှင်တွေလဲလာ ကာနီးပါပြီ”

တင်းမာနေသော သူ့မျက်နှာမှာ ဂရုဏာကြောင့် ချက် ချင်းပျောင်းနွဲ့သွားလေသည်။

“ကိုယ့်အပြုအမူအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး မငြိမ်း သာ”

“ရှင်”

“နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ငြိမ်းအေး သာယာတဲ့ မိန်းက လေးပါပဲ”

“အို”

ခြံကာ ဆူးကြိုးနားကပ်လာပြီး ပြောတော့ မငြိမ်းသာ၏ နေရာမှာ အရှက်နှင့် ပီတိရောထွေး၏။

“ကျွန်တော်လဲ မနေ့ကမှ ဒီတိုက်ကို ပြန်လာပြီးနေ တာပါ။ ခြံနီးချင်းတွေမို့ မိတ်ဆွေအဖြစ် ခင်ခင်မင် မင်နေကြရအောင်ပါ”

မငြိမ်းသာ ဘာမှမပြောဘဲ လက်မှစာအုပ်ကို ရင်မှာကပ် နှိပ်လိုက်ယင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ထင်ပါ၏။ မမှတ်မိ သော့။

“ဒါနဲ့ လက်ထဲက ဘာစာအုပ်လဲ ဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဪ...ဟို... ကျောင်းစာအုပ်ပါ”

“ကျောင်းစာအုပ်က အထူးကြီးပါလား၊ ဘာစာအုပ်လဲ ဟင်”

“ဖာမကော်လော်ဂျီ”

“ဟင်... ဒါဆိုမငြိမ်းသာက ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများလားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ရှက်စိတ်နှင့် ထုံမွန်းနေသော်လည်း မငြိမ်းသာ၏ ရင်မှာ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေမိသည်။ သူ့အထင်တကြီး ရှိသွားသည်ကို ကျေနပ်နေမိသည်။

“ဒီခြံနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲဟင်”

“ဒီတိုက်ပိုင်ရှင်တွေနဲ့ ငြိမ်းသာတို့ မိဘတွေက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိတ်ဆွေတွေပါ။ သူတို့က ချမ်းသာပါတယ် ဟိုတုန်းထဲက ချမ်းသာတာပါ။ ဒီတိုက်အိုကို ဝယ်ပြီးတော့ အဖေက ပန်းရံဆရာမို့ ကြီးကြပ်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်တစ်ခန်းပေးနေပြီး ငြိမ်းသာ ကိုပါကျောင်းထားပေးကြပါတယ်ရှင်”

ရဲက ခေါ်စစ်လျှင်ပင် သည်မျှပြည့်စုံစွာ ဖြေဖြစ်မည် မဟုတ် ယခုတော့ ရိုက်၍မမေး မမြန်း မစစ်ဆေးရပါပဲနှင့် ပြောလိုက်သည်များမှာ ကရားက ရေလွတ်သည်ထက် သွက်၏။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်တော့ သူကလည်း

“ကျွန်တော်လဲ တစ်ယောက်တည်း ယောင်ယောင်ကြောင်ကြောင်နဲ့ ရောက်လာရတာပါ။ ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော်မကျွမ်းကျင် သေးပါဘူး မငြိမ်းသာကျွန်တော်ဇာတိက မိုးကုတ်ကပါ။ မိဘ တွေဆုံးပြီး ဟိုမှာလဲ နေချင်စိတ်မရှိတာနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကတည်းက ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ ဝယ်ထားခဲ့တဲ့ တိုက်မှာ ကျွန်တော် လာနေတာပါ”

“သူဌေးပါလား”

ဟူသောအသိစိတ်ဖြင့် သူ့ကို အထင်တကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“မငြိမ်းသာ အားရင် ကျွန်တော့်တိုက်ကို လာလည်ပါနော်... အိမ်ကတော့ ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ပန်းချီကားတွေ မြင်ရရင် မငြိမ်းသာ ရင်ချမ်းမြေ့သွားမှာပါ”

“ဪ... သူက ပန်းချီဆရာလားဟင်”

“ဆရာ မဟုတ်ပါဘူး ဝါသနာရှင်ပါ မငြိမ်းသာ”

စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။ တစ်ဦးမှတစ်ယောက်သို့ အထင်ကြီးသည့် စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။ တစ်ဦးမှတစ်ယောက် သို့ အထင်ကြီးသည့်စိတ် လေးစားသည့်စိတ်များကြောင့်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခွဲခွာ ဖို့ နှုတ်ဆက်ရန် အားနာမိသလို ရှိနေကြရသည်။

မငြိမ်းသာ အနေနှင့် ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးများနှင့်စာအကြောင်းပြောဖူးဆိုဖူးရုံမှလွဲပြီးယခုလို သူငယ်ချင်းယောက်ျားနှင့် ကြာမြင့်စွာ စကားပြောဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သည်အကြိမ် ပထမဆုံးပါတည်း။

မငြိမ်းသာနယ်ကျော်ဇောဦးသည်လည်း မိန်းမလှတယောက်နှင့် သည်မျှ ကြာမြင့်စွာ စကားမပြောဖူးခဲ့ပါ။

နှစ်ဦးသား၏ အတွေ့အကြုံဦးဖြစ်သော်လည်း ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ခင်မင်လာခဲ့ကြသူများကို ပြန်လည် ဆုံတွေ့သလို ကျွမ်းဝင်စိတ်နှင့် ရင်းနှီးမှုကို ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့ပါပြီ။

မငြိမ်းသာဘဝ၏ ဧည့်သည်သစ်ကကျော်ဇောဦးဖြစ်သလို ကျော်ဇောဦး၏ ဘဝအတွက်လည်း ပထမဆုံးသော စိတ်ဝင်စားဖွယ် အလှရှင်နှင့် ဆုံဆည်းခြင်းဟူ၍ သူ့နှလုံးအိမ်တွင် မှတ်တမ်းတင်ဖြစ်ခဲ့သော နေ့ပါတည်း. . .

ထိုနေ့က နေသည် လှပစွာသာပြီး ခြံတွင်းမှာလည်း ပန်းများအားလုံး လတ်ဆတ် လန်းဆန်းစွာ ဖူးဖူးဝေဝေ. . .

အခန်း (၁၄)

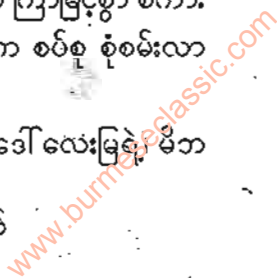
“ဟိုဘက်ခြံကကောင်လေးက သူငွေသားလား ခြံစောင့်လား”

“သူ့ခြံလို့ပြောတာပဲ ဒေါ်လေးမြ”

“ဟဲ့. . . ငယ်ငယ်လေးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း လာနေရသလား၊ သူမိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရော”

မငြိမ်းသာနှင့်ကျော်ဇောဦးတို့ တရင်းတနီးဖြင့် ခြံစည်းရိုးအလည်ကခြားလျက် တစ်ယောက်တစ်ဘက် ကြာမြင့်စွာ စကားပြောနေခြင်းများကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်အေးမြက စပ်စု စုံစမ်းလာသည်။

“သူက တစ်ဦးတည်းသော သား ဒေါ်လေးမြနဲ့ မိဘ

တွေလည်းမရှိတော့ဘူး၊ ဇာတိက မိုးကုတ်ကတဲ့
“ဒါ သူပိုင်ခြံလား”
“ဟုတ်ကဲ့”
“ဪ... အေး အေး”

ဒေါ်လေးဒေါ်အေးမြက ပင်ကိုယ်ကပင်အေးအေးငြိမ်
ငြိမ်နေသော မိန်းမမို့ သူလိုချင်သော အဖြေရသည်နှင့် စကား
စမရှည်တော့ပါ။

ကျော်ဇောဦးသည် မိုးကုတ်မြို့မှ သူဌေးသား ဤဝင်ဒါမီ
ယာ၌ ခြံတစ်ခြံနှင့် တိုက်တစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်သော သူတစ်
ယောက် မငြိမ်းသာနှင့် ဆုံဆည်းဖြစ်ကြလျှင်လည်း
ဝမ်းသာစရာကိစ္စပဲ ဟူ၍ သူ့ကျေနပ်သွားလေသည်။

ခက်နေသည်က အဖေ...

“မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ အရော
ဝင်လို့ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ငြိမ်းသာ၊ နင်ကြပ်
ကြပ် သတိထား”

ကျော်ဇောဦးနှင့်စကားပြောပြီး တန်းလျားဆီသို့ ပြန်လာ
သော နေ့တစ်နေ့က အဖေသည် ဖြစ်သင့်သော ဒေါသထွက်
လျက် မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ဆီး၍ ဆူမှုသဖြင့်...။

နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်၌ အဖေရှိနေလျှင် သူနှင့် ကြာမြင့်
စွာရပ်ပြီး စကားမပြောဝံ့တော့။

ဆေးပညာကို သင်ယူနေသော ဆရာဝန်လောင်းမလေး
ထစ်ယောက်သည် ယောက်ျား မိန်းမခွဲခြားပြီး ပေါင်းဖော်ခေါ်
သ၍ မရကြောင်း အဖေပဲ မသိလေရောသလား...။

သို့မဟုတ်

သူနှင့်ကျော်ဇောဦးတို့ စကားပြောချိန်မှာ ချမ်းမြေ့သော
စကားလုံးအိမ်မှ ထွက်ပြုလာသော ရောင်စဉ်တန်းကြောင့် လင်း
သစ်တောက်ပနေကြသော မျက်ဝန်းနှစ်စုံကို အဖေ တွေ့မြင်
အတဲခတ်မိလေသလား။

ထိုမျက်ဝန်းရိပ်မှာ မမြင်နိုင်သော သံယောဇဉ်ကြီးမျှင်
ခေါင်း ကုဋေကုဋာဖြင့် ဖွဲ့စည်းယှက်သွယ်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို
ထည်း အဖေ ရိပ်မိနေပြီလား...။

အခန်း (၁၅)

“မငြိမ်းသာကို ဖိတ်ကြားထားလို့ ကျွန်တော် ကိုယ် တိုင်ချက်ပြုတ် ထားတာတွေ စားကြည့် စမ်းပါဦး မငြိမ်းသာ”

ဖော်မိကာစားပွဲပေါ်မှ ပြင်ဆင်ထားသော စားစရာတိုင်း သည် စေတနာဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၍ပင်ထင်သည် စားစရာအဖွဲ့ဖွယ် ချည်း။

“ခါတွေ ကိုကျော်ဇောဦးလုပ်တာလား”

ပေါင်မုန့်ကို ထောပတ်ပါးစားသုတ် ဆလပ်ရွက်ခင်း အသားပါးပါးလေး အလည်ကထည့်ပြီး နှစ်ချပ်ထပ်ထားသော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဆင်းဒဝစ်ပေါင်မုန့်များ။

နီထွေးကြွရွှနေအောင်ကြော်ထားသော အာလူးကတ်သ ထစ် များနှင့်ဖန်ပန်းကန်စောက်စောက်မှာ မွေခဲထားသော ဆေးသီးရောင် ဂျယ်လီများ။

ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ဖျော်သောက်ရမည့် လက်ဖက်ရည်၊

ကြားခွက်နှင့် နွားနို့ကရား။

“မုန့်တွေက အများကြီးပါလား၊ ကိတ်မုန့်တွေပါ ပါ သေးတယ် အားနာစရာကိုကျော်ဇောဦးရယ်”

“အားနာစကား မကြားပါရစေနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ရဲ့ စေတနာလိုသာ ခံယူပါ”

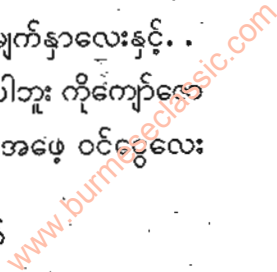
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တစ်ယောက်ထဲနေရလို့လားမသိဘူး၊ အချက်ပြုတ် မုန့်လုပ်စားတာ ကျွန်တော်ဝါသနာပါတယ်၊ မငြိမ်းသာ ရော ဟင်းအဆန်းတွေချက်တာ ခုလိုမုန့်တွေ လုပ်တာ ဝါသနာမပါဘူးလားဟင်”

မငြိမ်းသာက ရိုးသားငြိမ်သက်သောမျက်နှာလေးနှင့် . .

“တစ်ခါမှလဲ အဲဒါမျိုးတွေမလုပ်ဖူးပါဘူး ကိုကျော်ဇော ဦးရယ်၊ မနက်စာညစာတောင် အဖေ ဝင်ငွေလေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နဲ့ မနည်းအလျဉ်မီအောင် ချက်စားနေရတာပဲ”
အမှန်တရားကို ဘယ်သောအခါမှ ထိန်ချန်မထားပဲ ဝမ်း
ခံရဲသော မငြိမ်းသာ၏စရိုက် မငြိမ်းသာ၏စကားများကြောင့်
“ဟာဗျာ... မငြိမ်းသာရယ်”

အားနာခြင်း၊ သနားခြင်း၊ အဆင်ခြင်မဲ့ပြောမိလေခြင်း
စသော နောင်တစိတ်များအားလုံးက ပိတ်ဆို့ထားသဖြင့် ကျောင့်
ဇောဦး ရုတ်တရက်ဘာစကားမှ ပြော၍မရတော့။

“မငြိမ်းသာတို့က ဆင်းရဲသားပါ။ အဲဒီလောက်ကြီး
ကျွေးမွေးနေစရာမလိုပါဘူး။ ကိုကျော်ဇောဦးနဲ့
ပန်းချီ လက်ရာတွေကို လာကြည့်ဖို့စိတ်လို့ ငြိမ်းသာ
လာခဲ့တာပါ”

“ကျွန်တော့် စကားအတွက်ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားမိတယ်ဗျာ ကျွန်တော်ဟာ ပြဿနာနည်း
နည်းပေါ်မှာ များများခံစားတတ်တဲ့သူပါ”

“အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ နှလုံးရောဂါဖြစ်တတ်တယ်နော်
သတိထား”

မငြိမ်းသာ ရယ်ရင်းပြောသည်ကိုပင် သူကပြုံးပြီး...
“ဖြစ်ကာမှဖြစ်ရော မငြိမ်းသာရေ သူများတွေထက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပိုပြီးခံစားတတ်မှ နှလုံးအိမ်မှဝေဒနာဖြစ်ထွန်းလွယ်
မှ အနုပညာသမား ဖြစ်တယ်ဗျ”

“အဲဒီအတိမ်မောတွေတော့ ငြိမ်းသာမသိဘူး၊ နှလုံးမှာ
ဝေဒနာရှိယင် ခွဲစိတ်ကုဖို့ပဲသိတယ်”

မငြိမ်းသာရယ်ပြုံး၍ ပြောသည်ကိုပင်... .

“ဟာ... ကျွန်တော်ပြောတဲ့ဝေဒနာဆိုတာက ရော
ဂါနဲ့တခြားစီမငြိမ်းသာရဲ့၊ ဝေဒနာဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်က
ခံစားမှုလေ”

အတွေးလွန်အနုပညာရှင်တစ်ယောက်နှင့် စကားမယှဉ်
ထဲ၍ ငြိမ်းသာလက်ဖက်ရည်ကို ငုံ့သောက်နေလိုက်၏။

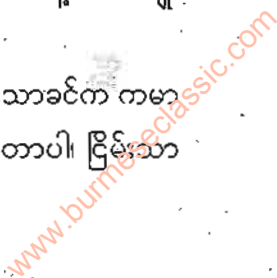
“စားပါမငြိမ်းသာ မုန့်တွေစားပါဦးဗျာ”

အတင်းတိုက်တွန်း၍ မုန့်နှစ်မျိုးယူစားဖြစ်သည်။
ထမင်းစားခန်းမှ ဧည့်ခန်းဘက်ထွက်လာချိန်မှာ သူက
မျိုးများကို သိမ်းဆည်းကျန်ရစ်၏။

“ခြံရှင်ဦးလေးသိန်းဆိုတာက မငြိမ်းသာနဲ့ အမျိုး
မတော်ဘူးလားဟင်”

“မတော်ပါဘူး၊ သူတို့ဒီလောက်မချမ်းသာခင်က ကမာ
ရွတ်မှာနေပါတယ် အဲဒီထဲကသိကြတာပါ။ ငြိမ်းသာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကလေးလေး ဘဝ ကတည်းကပေါ့”

“ဪ”

“နောက် ငြိမ်းသာကို အဖေကကျောင်းမထားဘူးဆိုတော့ ငြိမ်းသာတအားငိုတာနဲ့ သူတို့က ကျောင်းရိတ်ထောက်ပံ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ဝင်ဒါမီယာက တစ်ထပ်တိုက်အိုကိုဝယ်တော့ အဖေက ပန်းဆဲခရာပြင်ခိုင်းရာက နောက်ဖေးက အစေခံ တန်းလျားမှာ ငြိမ်းသာတို့သားအဖကို နေခွင့်ပြုခဲ့တာပဲ။ သူတို့က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဆိုင်ထွက်တော့ ခြံစောင့်ဖော်ရအောင်တဲ့”

“သူတို့မှာ သားသမီးမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်တဲ့၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မော်လမြိုင်က ဦးလေးသိန်းရဲ့မိဘတွေက ယူမွေးစားထားတယ်လို့ပြောပါတယ်”

“တခါမှမလာဘူးလား”

“မလာဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ သီတင်းကျွတ် တုန်းကတော့ ဦးလေးသိန်း မော်လမြိုင်သွားပါတယ်”

“မငြိမ်းသာနဲ့ဆက်ဆံရေးကျတော့ရော”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

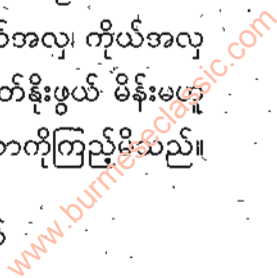
“နိမ့်သလားလို့ပါ”

“ဟင့်အင်း မနိမ့်ပါဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ကောင်းရှိကြတဲ့သူတော်ကောင်းတွေပါ။ ငြိမ်းသာတို့ကိုနေဖို့ပေးတယ်၊ စားဖို့မလောက်ရင်ထောက်ပံ့တယ်၊ ငြိမ်းသာရဲ့ကျောင်းစရိတ်လိုသံမျှပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ ငြိမ်းသာတစ်သက်မှာ သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကိုဆပ်လို့မကုန်နိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဆေးတက္ကသိုလ်ရဲ့စရိတ်ကလည်း အကုန်အကျများပါတယ်၊ ဥပမာ ငွေတစ်သိန်းကုန်တယ်ထား ငြိမ်းသာဘဝမှာ ပြန်ဆပ်ချင်ဆပ်နိုင်တယ် ဒါပေမယ့်သူတို့ရဲ့မေတ္တာကြွေးကိုတော့ ငြိမ်းသာရဲ့ နောင်ဘဝတွင်အထိ ဆပ်လို့ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ငြိမ်းသာ ခံယူထားပါတယ် ကိုကျော်ဇောဦး”

လေးစားထိုက်သောမိန်းကလေး စိတ်အလှ၊ ကိုယ်အလှတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားသော မြတ်နိုးဖွယ် မိန်းမဟူသောအသိဖြင့် ကျော်ဇောဦးသည် မငြိမ်းသာကိုကြည့်မိသည်။

အသင်္ချေမေတ္တာတရားသည် ရင်၌အတားအဆီးမဲ့စွာဖြစ် ထွန်းလာ၏။

လေးစားမြတ်နိုးခြင်းဖြင့် သနားကြင်နာခြင်းများပါ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းလာသည်အခါ နှလုံးအိမ်ပွင့်ကွဲမတတ် မငြိမ်းသာ ဆိုသော စွမ်းအားရှင်မကို ချစ်မိပါသတည်း။

“ပန်းချီကားတွေပြမယ်ဆို ဆွဲလက်စပန်းချီလဲ ဆက်ပြမယ်ဆိုပြီးတော့”

အင်အားများလွန်းသောအကြည့်ကို မငြိမ်းသာခံနိုင်ရည် မရှိတော့၍ သူ့ခံစားချက်များကို မသိဟန်ဆောင်ကာ မငြိမ်းသာ ပြောလိုက်တော့မှ သူ၏ပန်းချီခန်းမအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

မာစတာဘက်ဒ်ရွန်းမိဟူသော ဤတိုက်၏ ပင်မ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မြင်ရုံနှင့် မူးသွားမတတ်ဆေးရောင် များဖြင့် ရှုပ်ပွဲပြန်ကျနေတော့သည်။

ဘာအကြောင်း ဘာရုပ်ပုံဆွဲထားမှန်းမသိသော စိတ္တဆန်သည့်ပန်းချီကားချပ်များ အားလုံးလိုလိုမှာလည်း လက်ဝေသတ်ရသေး။

ကင်းဘတ်ပေါ်တွင် ဆေးဇာင်ကောစ ဘောင်ကြပ်ထားသည့်ကားချပ်များကလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပိုးလိုးပက်လည်

ဆီဆေးပူးရောင်စုံတို့ကလည်း အဖုံးများပွင့်လျက် ရေမစိမ့်တဲ့စုတ်တံများကလည်း ဆေးများဖြင့် တောင်ကာနေကြသည်။

“စိတ်ရှုပ်သွားပြီလား မငြိမ်းသာ”

အမှန်ပဲ စိတ်ရှုပ်သွားမိသော်လည်း ပြောရမှာအားနာ၍ ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ မရှုပ်ပါဘူးဟူ၍လည်း လိမ်ညာ၍မပြောချင်...

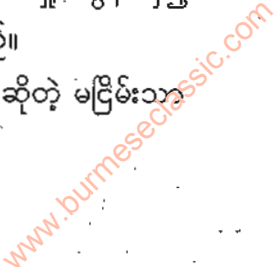
“ဒီနေ့ မငြိမ်းသာလာလည်မယ်ဆိုလို့ တစ်အိမ်လုံး ရှင်းလင်းသန့်စင်ထားပါတယ်၊ ခြံထဲကအစ မီးဖိုခန်း အဆုံးထိပေါ့... အဲ... ဒီအခန်းမှအပပါ”

“ရှင်”

“ကျန်တာတွေက လူမှုရေးနှင့်ဆိုင်တော့ ပကာသနဖက်ရပါတယ်၊ ဒီအနုပညာအခန်းကျတော့ သဘာဝအတိုင်းရှိစေ ချင်တယ်၊ အနုပညာရှင်ရဲ့စိတ်လွတ်လပ်ခြင်းကိုပြနေတာလဲ ဖြစ်ပါတယ်၊ မငြိမ်းသာ”

သူ့ဘာပဲပြောပြော ကြည့်ရတာ မျက်စိရှုပ်လွန်းလှ၍ ဘာတံကက်ပြီး သိမ်းပေးပစ်လိုက်ချင်သည်။

“ဆီဆေးပန်းချီဆွဲတာ မမြင်ဖူးဘူးဆိုတဲ့ မငြိမ်းသာ ဒီမှာ ခဏကြည့်နော်”

အသင့်ထောင်ထားပြီးသား ကားချပ်ရှေ့မှာ သူထိုင်လိုက် ဆေးတို့လိုက် ဆေးတင်လိုက်ဖြင့် လုပ်နေသည်။

သူ့ပန်းချီကား၏ ပုံကြမ်းကိုဖမ်းမိသော်လည်း အဖြေဖော်ရန်ခက်ခဲ့လှသည်။

သက်တန်ကွေးတံခွန်နှင့် ကောင်းကင်ပြာလည်းပါသည်။ ဆံပင်ဖြန့်၍ လက်ဆန့်တန်းလျက် အော်နေပုံ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်းပါသည်။

အရွက်မဲ့သစ်ခြောက်ပင်တစ်ခုနှင့် နီစွေသောရောင်ဖြောခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ချယ်ထားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

“အစိမ်းရောင်ကာလ များကိုဖြတ်သန်းပြီးချိန်”

လို့အမည်ပေးမယ့် ပန်းချီကားပဲ၊ မငြိမ်းသာ ကားတစ်သင်္ဘောကဲ့သို့ သဘောတရားတွေ သက်ဝင်နေစေရမယ်”

“ရင်မောစရာကြီးပါလား ကိုကျော်ဇောဦးရယ်၊ ပန်းချီကားချပ်ကို ကြည့်ပြီး ရှုမြင်သူရဲ့ရင်ကိုပါ အေးမြသွားစေမယ့် ကားမျိုးဆို ပိုပြီးမကောင်းဘူးလား ဟင်”

“သိပြီ မငြိမ်းသာ အစိမ်းရောင် ရွက်သစ်တွေဝေတာမျိုး စမ်းရေစီးတာမျိုးတွေကို မငြိမ်းသာ ကြိုက်တာလား အအေးရောင်တွေ ဆိုပါတော့”

“ပန်းချီကားကို မခံစားတတ်ပါဘူး၊ ခုလိုအနီရောင်အဝါရောင်တွေ တောက်နေတာနဲ့စာယင်အပြာရောင်အစိမ်းရောင်လေးတွေက ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းမယ်ထင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီ မငြိမ်းသာ၊ နောက်ဆို ကျွန်တော် ပန်းချီကားတွေမှာ ငှက်ကလေးတွေနဲ့ကောင်းကင်ပြာစမ်းရေလမ်းနဲ့ သစ်ရွက်စိမ်းတွေ ဝေနေတဲ့ တောင်တန်းပန်းခင်း တွေပဲ မငြိမ်းသာ မြင်ရပါစေမယ်”

“အို... ကိုကျော်ဇောဦးကြိုက်သလိုဆွဲပါ၊ ဒါတွေက ငြိမ်းသာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးရှင်”

“လူဆိုတာ ဒီလိုရှိတယ် မငြိမ်းသာ”

“ဟင်... ”

“ကိုယ့်နှလုံးသားသည်းပွတ်ထက်ပိုပြီး စုံမက်မြတ်နိုးအပ်တဲ့အရာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလာတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ခံယူချက်၊ ခံစားချက်တွေ ပျောက်ဆုံးသွားရော ခင်ဗျ”

မငြိမ်းသာ သူ့တို့ နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်မိသည်။

‘အနုပညာ၏ အတွေးအခေါ်တစ်ရပ်ပဲလား’

'ငါ့ကို ရည်းစား စကားပြောတာလား'

ဟူ၍ မငြိမ်းသာ မဝေခွဲတတ်။

သူ့မျက်ဝန်းသည် နားလည်ရန်ခက်ခဲအောင် စူးနှက်သွက်လှနေသည်။

သည့်နောက်တော့ သူ့စကားများထဲတွင် စုံမက်တာတွေ မြတ်နိုးတာတွေ မပါပဲ ပန်းချီအကြောင်းရာဘက်သို့ ဦးတည်သွားပြန်သည်။

ပီကာဆိုရဲ့ ကောက်ကြောင်းပန်းချီ နည်းသစ်အကြောင်းများ

ကမ္ဘာကျော် မိုနာလီဇာကို ဖန်ဆင်းရှင် ပန်းချီဆရာ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီ အကြောင်းနှင့်ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးလက်ရာတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ခြင်းခံရတဲ့ 'ကော်ရက်ဂျိုး' ခြင့််မြတ်သောည' ဟူသော ပန်းချီကားကြီး အကြောင်း

ပါရီမြို့က ပန်းချီပြတိုက်ကြီး အကြောင်းနှင့် အမြင်အတိုင်းရေးဆွဲသော အင်ပရက်ရှင်းနစ်ဇင်း နည်းနှင့် ခံစားမှု အတိုချုံး၍ ရှင်းပြသော်လည်း

ကိုယ်နှင့် အလှမ်းဝေးလွန်းသော ပညာရပ်ဖြစ်သောကြောင့် နားလည်ခြင်း ကင်းမဲ့မှုနှင့်အတူ စိတ်ဝင်စားခြင်းပါ မရှိ

"မငြိမ်းသာ ပျင်းသွားပြီထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ လာ . . . ဧည့်ခန်းမှာ သွားထိုင်ကြရအောင်နော်"

ဧည့်ခန်းမှာကဖြင့် တကယ့်ကို စိတ်ချမ်းသာစရာ အစိမ်းရောင် ကျောက်ခက်နွယ်များနှင့် အဝါရောင် သစ်ခွပွင့်တို့ ထိုးထားသော ပန်းအိုးကိုက ကြည့်မဝစရာပါ။ နံရံပေါ်မှ ဆေးကားများ၊ ယွန်းပန်းချီများ၊ သစ်သားကို ထွင်းထားသော တနုတ်ပန်းခက်နွယ်များနှင့် ရှုခင်းလှလှ ပြက္ခဒိန်များကို စနစ်တကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ချိပ်ဆွဲထားလေသည်။

"ကျွန်တော့် တအိမ်လုံး မငြိမ်းသာ သတိထားမိလားဟင်"

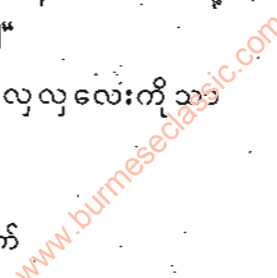
"ဘာကိုလဲကိုကျော်ဇောဦး"

"ရှိသမျှအလှအပထဲမှာ မိန်းမရုပ်တစ်ရုပ်မှမပါဝင်ဘူးဆိုတာလေ"

"ဪ . . . ဟုတ်ပါရဲ့နော်"

"အဲဒါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘယ်မိန်းမတယောက်ရဲ့ အလှအပကိုမှ မခံစားဖူးခဲ့လို့ပါ"

ဝင်ဆွေးနွေး၍ မဖြစ် ပန်းအိုးလှလှ လေးကို သဘောကြည့်မိသည်။

“မငြိမ်းသာဆရာဝန်မှတစ်ယောက် ဖြစ်မလာဘူးဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျာ”

“ရှင်... ဘယ်လို”

“ဪ... အစွမ်းထက်တဲ့မိန်းမတွေဟာ အချစ်နဲ့ခံစားမှုကို ဦးစားမပေးတတ်ကြဘူးလေ”

လက်တွေ့ကျစွာ အရာရာကို ဆောင်ရွက်ရသော ဆရာဝန်လောင်းမလေးတစ်ယောက်အတွက် ဤမျှဝေသွယ်သော ခံစားစကားများနှင့် မအပ်စစ်တော့၊ နားမလည်နိုင်တော့။

“အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်ဇောဦး၊ ငြိမ်းသာပြန်တော့မယ်နော်”

“ကျွန်တော့်စကားတွေက နားလည်ဖို့ခက်ခဲလို့ငြီးငွေ့သွားပြီထင်ပါရဲ့ဗျာ”

သည်လိုတော့လည်း မငြိမ်းသာ၏ရင်တွင်းခံစားချက်ကို သူ့နားလည်သားပါလား။

“ဖြစ်နိုင်ရင် ခဏလေးနေပါဦးလား မငြိမ်းသာရယ်” ဆိုဖာပေါ်မှာ ဖြေလျှော့စွာပြန်ထိုင်ဖြစ်၏။

“မငြိမ်းသာမိုးကုတ်ရော့ဗူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“တစ်ခေါက်လေ့က် ရောက်စေချင်လို့က်တာ”

“မြို့ကသိပ်သာယာလို့လားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ သဘာဝအလှကို ရှုမြင်စေချင်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းသိစေချင်လို့ပါ”

“သိပါတယ် ကိုကျော်ဇောဦးရဲ့၊ ဒေါ်လေးမြ မန္တလေးကမိတ်ဆွေတွေကလဲပြောပါတယ်တဲ့၊ ကိုကျော်ဇောဦးတို့ဟာ သိပ်ပြီးချမ်းသာတဲ့မျိုးရိုးဆိုတာ”

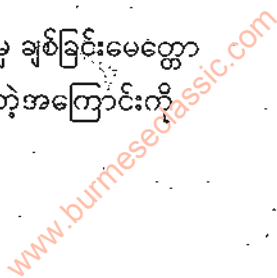
“မဟုတ်ဘူးမငြိမ်းသာ ကျွန်တော်သိစေချင်တာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကြွယ်ဝမှုကိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင် . . ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်း သိစေချင်လို့ဆို”

“ဘာများလဲ ကိုကျော်ဇောဦး”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝတာ တလျှောက်လုံးမှာ ဘယ်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုမှ စိတ်မဝင်စားဖူးခဲ့ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့”

“ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဖြစ်တည်လာခြင်းမရှိသေးဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို မငြိမ်းသာ သိစေဖို့ပါ”

ရွတ်တံရက်လှိုင်းပုတ်ခဲလိုက်သလို ရင်မှာ ဖျပ်ကန်တုန်ခဲ သွားမိရ၏။

“ဂုဏ်ဒြပ်ရှင်မိန်းမတစ်ယောက်မို့ ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ပေးဆပ်လိုမှုမေတ္တာတရားတွေသာ ကျွန်တော်ရင်မှာဖြစ်ထွန်းခဲ့တာ မငြိမ်းသာကို စတင်တွေ့ရှိဆဲ ဆည်းခဲ့ရတဲ့ နေ့ကတည်းကစလိုပါ”

သူ့စကားလုံးလေးများသည် လူကိုယ်မီးယိုင်စေနိုင်သော အင်အားမ ရှိသော်လည်း ရင်တွင်းမှနှလုံးသားကိုမူ လှုပ်ခါစေနိုင်သည့် စွမ်းစကားရှိပါ၏။

အနုပညာရှင်တစ်ယောက်မို့ သူ့စကားလုံးများကို လှပစွာ ချယ်သဆင်ယင်ထားတတ်သည်ဟု မငြိမ်းသာအထင်မလွဲမိပါ။

သူ၏နှလုံးသည်ပွတ်မှ ခံစားချက်များအတိုင်း ပြောကြားနေရှာသည်ဟု မယုံကြည်စိတ်အပြည့်နှင့် နားထောင်မိသည်။

သူ့နှလုံးသားစကားကို နားနှင့်ကြားနာခြင်းမဟုတ်။

နှလုံးအိမ်မှ တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ကြားနာသည်ဟု မငြိမ်းသာရင်လှုပ်ရှားစွာ ခံယူမိပါသည်။

သူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူ့ဌေးသားအဖြစ်နှင့် မိန်းကလေးများစွာ၏ စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံယူခဲ့ဖူးလေမည်။

မငြိမ်းသာသည်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်ဝန်းကျင်မှာ မငြိမ်းသာ၏အလှကို ကိုးကွယ်လိုပါသည်ဆိုသူများနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော်လည်း

သူတို့နှစ်ဦး ဆုံဆည်းမိလေမှ အတွေ့ဦးခံစားမှုသစ်အဖြစ် နှစ်ယောက်လုံး မြတ်နိုးစွာသိမှတ်ခဲ့ကြသည်။

သူ့ဌေးငယ်လေးနှင့် ဆရာဝန်မလေးတို့၏ မေတ္တာဇာတ်ကား နောက်ပိုင်းအရှုပ်အရှင်းလည်းမရှိ၊ ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်းမရှိ၊ သဘောမတူနိုင်ပါဟူ၍လည်း ကန့်ကွက်သူမပေါ်ပေါက်သော . . .

သူတို့နှစ်ဦး၏ မေတ္တာနိဒါန်းမှသည် သက်ဆုံးတိုင်အတူ ခေါင်းစပ်ကာ နေခွင့်မရစရာ အကြောင်းမရှိပါဟူ၍ယုံကြည်စွာ မျှော်လင့်မိခဲ့ကြသော

သူတို့နှစ်ဦးမှာ . . .

အခန်း (၁၆)

“မိန်းကလေးတွေ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတဲ့အခါမှာ
ကိုနင်နားလည်ရဲ့လား ငြိမ်းသာ”

“ရှင်. . . အဖေ”

“အားကိုးဖို့ ယောက်ျားရှာစာထိုင်စားဖို့ မဟုတ်ဘူး
လား”

“သမီးမသိဘူး အဖေ”

“ဘယ့်နှယ် မသိရမှာလဲ သိကိုသိရမယ်၊ နင့်အနေနဲ့
ဘာအားကိုးရှာစရာလိုလဲ၊ ပြီးတော့. . . သူတို့ရှာနေ
တာထိုင်စားပြီး သူတို့ကျွန်လုပ်နေစရာဘာလိုလဲ
ကိုယ်က ဆရာဝန်မပဲ ယောက်ျားယူမနေနဲ့.”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဖေကလဲ အဖေရယ်”

မငြိမ်းသာ ဒီထက်ပို၍ ဘာမှမပြောရဲ၊ အဖေနှင့်
နှစ်ယောက်တည်းနေရသော ဘဝမှာ ဆွေးနွေးရန်ခက်ခဲ၏။

ကျော်ဇောဦးမှာ အမွေများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားသော
သူဌေးလေးဆိုသည်ကိုလည်း အဖေကဂရုမစိုက်. . .

ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ပြီး မကြာခင် အလုပ်ဝင်ရတော့မယ့်
အရွယ်ရောက် မိန်းမသားတစ်ဦးဟူ၍လည်း အဖေ မစဉ်းစား
အဖေ၏တစ်ခုတည်းသောခံယူချက်က မငြိမ်းသာမှာအား
တိုးရှာစရာမလို. . .

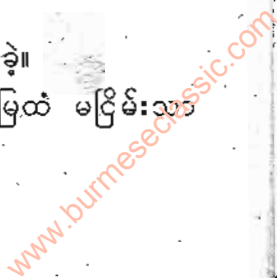
ပြီးတော့ သူ့သမီးကို သူ့သိပ်ချစ်သည်၊ မငြိမ်းသာသုံးနှစ်
သမီးအရွယ်က သူ့ဇနီး မငြိမ်းသာ၏မိခင် သေဆုံးခဲ့လည်း
သူ့နောက်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့၊ သူ့ငဲ့သလို သူ့သမီးကိုလည်း
အပျိုကြီးဘဝဖြင့် သူနှင့်အတူ သက်ဆုံးတိုင် နေစေချင်သည့်
ဦးတင်. . .

မငြိမ်းသာ၏ရင်တွင်း၌ အဖေကိုတင်ပြချင်သော အချက်
အလက်များ တောင်းပန်ချင်သောစကားလုံးများဖြင့် ပြည့်ကြပ်
ပြခဲ့နေသည်။

တစ်လုံးသော်မှ လူတိုးထွက်မလာနိုင်ခဲ့။

သည်ကိုစွဲကို ဒေါ်လေးဒေါ်အေးမြထံ မငြိမ်းသာ
ပြောလိုက်ရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၁၂၈ ကလျာ (ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ)

“ဟောဒီ ကိုတင့်ဆိုတဲ့လူဟာလေ လူဂွစာ ကျော်ဇောဦးလိုလူကို သမီးရှင်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ ကြတယ်ဆိုတာလဲ သူမသိဘူး။ ဒေါ်လေးမှာဖြင့်ဝမ်း သာလုံးဆို့မတတ်ပါပဲ ငြိမ်းသာရယ်၊ ဒါကိုများသူက တမောင့်”

“ဒေါ်လေးမြပဲပြောပေးပါနော်”

“ပြောပြီးပြီလေ သူကတော့ဘယ်တော့မှခေါင်းမညိတ် နိုင်ဘူးတဲ့၊ တော်တယ်ထင်ရင်တော့ လုပ်ကြပေါ့တဲ့ ဖြစ်နိုင်သင် မင်္ဂလာပွဲကိုတောင်သူကဖျက်ပစ်ချင်သ တဲ့လေ”

“အို”

“ဒါပေမယ့်အသာနေပါ၊ ညည်းဦးလေးကိုသိန်းကိုငါ ဝိုင်းပြောခိုင်းပါမယ်၊ စီစဉ်စရာရှိတာသာစီစဉ်ကြ”

“ဖြစ်ပါ့မလားဒေါ်လေးရယ် တော်ကြာ အဖေက”

“သူဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ အလကားစိတ်ကူးနဲ့ရှူးနေတာ ဟိုက ကျကျနန အင်းလျားလိတ်မှာ မင်္ဂလာဆောင် ပေးမှာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်. . သူကငြိမ်းသာကိုအမြတ်တနိုး လက် ထပ်တာပါလို့ပြချင်လို့ မင်္ဂလာပွဲကိုကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ. . တဲ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အေးလေ၊ ဒီလိုလူများရှာစမ်းပါဦး၊ ဒါကိုများ သူက မှီခိုနိုင်ဘူး”

သောကရင်၏အပူရှိန်ကြောင့် မငြိမ်းသာ၏ မျက်နှာလေး ချွေးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်လေးမြက. . .

“ဒီမှာသမီး. . . သူမွေးခဲ့သလို တို့လဲကျောင်းထားပေး လို့ အခုလိုဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ် လား၊ သူပိုင်သလို တို့လဲဆိုင်ပါတယ်၊ သူမကျေနပ်လဲ သေပစေ”

“သူသေမှာမဟုတ်ဘူး ငြိမ်းသာကိုပဲသတ်မှာ ဒေါ် လေးမြရဲ့”

“တော်စမ်းပါငြိမ်းသာရယ် ကဲဒီမှာ ဦးတင့်ပြဿနာ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်၊ သမီးနဲ့မောင်ကျော်ဇောဦးတို့ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာစီစဉ်ကြ ကြားလား၊ဒေါ် လေး လုပ်ပေးရမယ့်ကိစ္စရှိရင်လဲပြော အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖြစ်အောင်သာ စီစဉ်လိုက်ပေတော့ သမီး မငြိမ်းသာ. . . ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အို... မလာနဲ့ လှဲနေအိပ်နေပါ”

ညအိပ်ပျက်ခံပြီး ပန်းချီဆွဲလေ့ရှိသော ချစ်သူ၏ အသံ
နေပြီမို့ သူ့ထံ ထလာမှာကို စိုးရွံ့စွာဖြင့် တားမြစ်နေသည်။
မငြိမ်းသာ ကိုယ်တိုင် သူ့အိပ်ခန်းဝရေ့သို့ ရောက်ပြီး
နေသည်။

“လာလေ ချစ်၊ ဦးလေးဌေး ကုလားထိုင် ဆွဲခဲ့လေ”

မောင့်မျက်နှာ ကြည်လွင်နေသော်လည်း မောင့်ခန္ဓာမှာ
နေသည်။

ဦးလေးဌေး ချပေးသော ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ပြီး
သင့်လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးမကြောကို စမ်းသပ်လိုက်သည်။

“သွေးခုန်နှုန်းနှေးလိုက်တာ၊ ဦးလေးဌေး အိမ်ကိုသွား
ပေးပါ။ ငြိမ်းသာတို့ အခန်းက စားပွဲပေါ်က နားကြပ်နဲ့
သွေးတိုင်းတဲ့ သေတ္တာရှည်လေး ယူခဲ့ပေးပါနော်၊
မရှိမသေဦးလေးရယ်”

“ခိုင်းစမ်းပါကွယ် မင်းတို့ လူငယ်တွေ ပျော်နေရင်
ဦးလေးဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ ကြိုက်သလောက်
သာခိုင်း”

ဦးလှဌေးထွက်သွားသည်နှင့် မောင်က မငြိမ်းသာ၏
ထံလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“ချစ်ကို မြင်ရုံနဲ့ မောင် နေကောင်းသွားပါပြီဗျာ၊ ဘာမှ

အခန်း (၁၇)

ခါတိုင်းလိုမောင့်ကို ကြိုတင်ပြောမထားမိပဲနှင့် မောင်
ခြံဘက်သို့ မငြိမ်းသာကူးလာခဲ့သည်။

မောင့်အတွက် ဦးလေးတစ်ယောက်လိုအားကိုးရသော
‘ဦးလှဌေး’ က တိုက်ဝမှ ဆီးကြိုပြီး...

“လာ... မငြိမ်းသာ မောင်ဦးတော့ ပန်းချီဆွဲနေ
မူးတယ်ဆိုပြီး အိပ်နေလေရဲ့၊ လာ... လာ ဦး
သွားနို့ပေးမယ်”

“ဟာ မနို့နဲ့ အိပ်ပါစေ၊ ငြိမ်းသာ ထိုင်စောင့်နေ
မယ် ဦးလေးဌေး”

“မောင် မအိပ်ပါဘူး၊ မူးလို့လှဲနေတာ လာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လုပ်မနေပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ မောင့်ကြည့်ရတာ တမျိုးပဲ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ နေသလိုပဲ”

“ခုတလော အပြင်ထွက်တာတွေများလို့ ပင်ပန်းသွားလို့ပါ။ ချစ်နဲ့နေရတဲ့အခါ အလုပ်ကိစ္စ အားလုံးပြီးပြတ်ထားနွှင့်အောင်ပါ”

“မောင်ရယ်ဘာအလုပ်တွေများလို့လဲ”

“ချစ်အတွက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုမမေးရဘူး”

“ဟင်အင်း ခုပဲသိချင်တယ်”

“ပြောခွင့်မရှိဘူးဗျ။ လက်ထပ်ပြီးတဲ့နေ့မှာမှ ပြောပြခွင့်ရှိမယ်”

“ဈေးကိုင်လိုက်တာ မပြောချင်နေပေါ့”

ချစ်မျက်စောင်းလေးဝင့်သွားသော မငြိမ်းသာ၏ မျက်နှာလှလှလေးကို ကျော်ဇောဦး ဇီတိရင်ဖြင့် ပြုံးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘယ်မိန်းမသားတစ်ယောက်နှင့် မှ နီးနီးစပ်စပ် မနေခဲ့ဖူးသော ကျော်ဇောဦးသည် ပကတိရင်မှ ပွင့်ဖူးလာသော အချစ်ပွင့်မလေး မငြိမ်းသာကို အတုမဲ့စွာ စုံမက်မြတ်နိုးခြင်းများ။

အတိုင်းမသိသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဆုံးမရှိသော အကြင်နာများဖြင့် ရင်၌ နှင့်နေအောင် ချစ်မိပါ၏။

သည်သို့သော အမြတ်ဆုံးမေတ္တာဖြင့်သူ့ကို နှစ်နှစ်ကာတာ ချစ်နေရှာပါသည်ဟု မငြိမ်းသာကလည်း သိခဲ့သည်။ ခံယူမိသည်။

မငြိမ်းသာသည်လည်း သူ့ရင်၌ ဖြစ်ထွန်းနိုင်သမျှသော မေတ္တာစွမ်းပကား အားလုံးနှင့် ပြန်လည်၍ ချစ်မြတ်နိုးတွယ်တာကြောင်း ‘မောင်’ဆိုသည့် အချစ်ဦး သိရှိပါစေသားကွယ်. . .

“ရော့. . ဒါ ဟုတ်တယ်နော်”

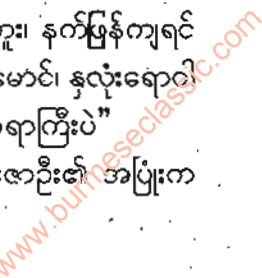
“အာ. . ဟုတ်တယ် ဦးလေးဌေး ကျေးဇူးပဲ”

ဦးလေးဌေးပေးသော အိတ်ကလေးတွင်းမှ နားကြပ်ကို ထုတ်၍ နားမှာတပ်လိုက်သည်။ သွေးတိုင်းကိရိယာကို ထုတ်ဖွင့်၍ လက်မှာပတ်ပြီး သွေးတိုင်းခြင်းကို သေချာအောင် သုံးလေးကြိမ်ပြန်လည်စစ်ဆေးပြီးမှ နှလုံးခုန်နှုန်းနှင့် သွေးတိုးနှုန်းကို အသေအချာ အထပ်ထပ် အခါခါ စမ်းသပ်၍ . . .

“မောင့်ကိုငြိမ်းသာ ဂရုမစိုက်မိခဲ့ဘူး။ နက်ပြန်ကျရင် ဆရာဦးရဲမြင့်ကို သွားပြမှ ဖြစ်မယ်မောင်။ နှလုံးရောဂါ ကုသိပ်တော်တဲ့ ငြိမ်းသာတို့ရဲ့ ဆရာကြီးပဲ”

မငြိမ်းသာ၏စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဇောဦး၏ အပြုံးက

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လွင်လွင်လတ်လတ်ဖြင့် . . .

“မောင်ဒီလိုဖြစ်နေကျပါ အချစ်ရယ်၊ ညကသိပ်အိပ်ပျက်သွားလို့ပါ။ မနေ့ကလဲ မြို့ထဲမှာ အိပ်ရာခန်းနားကိစ္စ၊ ဖိတ်စာကိစ္စတွေနဲ့ ဟိုသွားရ၊ ဒီလာရနဲ့မို့ပါ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ကားမောင်းရတာလဲ သိပ်သတိထားရတယ်။ ကားတွေကသိပ်များလာပြီ နောင်ဆို ယာဉ်မောင်းရသူတွေ အကုန်လုံး နှလုံးရောဂါ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“မောင်နှလုံးကိုလဲ ငြိမ်းသာအားမရဘူး၊ အသေအဆုတ်စမ်းစစ်ကြည့်ရအောင်ပါ ”

“မောင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းကဖြစ်နေကျပါ။ ကလေးဘဝက သိပ်လန့်လို့မရဘူး၊ လန့်စရာတွေရင် မေ့သွားရော”

“အို . . . ကလေးဘဝကငြိမ်းသာနဲ့မဆိုင်ခဲ့ဘူး၊ ခုမောင်ကိုငြိမ်းသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေပြီ ကုရမယ်”

“ဆရာဝန်မကြီးရယ် ခဏလေး ချမ်းသာပေးပါဗျာ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပါရစေဦး၊ ရယ်လဲနီးလာပါပြီ၊ ပြီးတော့မှ ကြိုက်သလိုကုသပါခင်ဗျာ တစ်ကိုယ်လုံး အပူလိုက်အပ်ပါတယ်”

“မောင်နော် . . . ”

သောကမှသည်သာယာမှုဆီသို့ခံစားမှုများ ကူးပြောင်းသွားတော့ ပါရဂူထံပြသရန် အစီအစဉ်လည်း မဖြစ်မြောက်ခဲ့။

အခန်း (၁၈)

မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ အတွက်သာ အချိန်ပြည့် ဆွေးနွေး မပြီးနိုင်၊ စီစဉ်၍ မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ရှိနေရသည်။

ကျော်ဇောဦးနှင့် မငြိမ်းသာတို့တွင် ဦးဆောင်စီစဉ်မည့် လူကြီးများလည်းမရှိ၍ ကျော်ဇောဦးသည်သာ ဖတ်ဖတ်မော နေရရှာသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကို ပုံနှိပ်စက်မှာရိုးရိုးတန်းတန်း မအပ် မောင်ကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းထွင် အလှအပဆင်ပြီး ရွှေကြေး လေးချည်တာကအစ ပုံစံသစ်နှင့်မို့ ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပနေသော ဖိတ်စာလေးဖြစ်နေသည်။

“ချစ်က ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ မောင်တီထွင်ကြိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နပ်ပါပြီ. . .”

“မောင်က အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ရင် အရာရာမှာ တော်တယ်နော်”

“ဒါတင် ဘယ်ကဦးမလဲ”

“အမလေးမြောက်နေပြန်ပြီ”

“တတ်တာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“သိပ်ချစ်တတ်တယ်”

“ဟင်း”

ပီတိရည်ရွှန်းသော မျက်နှက်ဝန်းလေး ထောင့်ကပ်လိုက် ဆော့ ချစ်မျက်စောင်းလေး ဖြစ်သွားရပြီ. . . .

“လှလိုက်တာ ချစ်ရယ်”

မေးဖျားလေးကိုင်ပြီး နှလုံးသည်းပွတ်မှ လာသောစကား ချစ်သည်။ မောင့်ထိတွေ့မှုက သည့်ထက်မပိုရှာ. . .

“လာ. . ချစ် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ သွားထိုင်ကြမယ်လေ”

“မောင် ဒီမှာ အပန်းပြေရင်လဲ နေပါလေ”

“လာပါချစ်ထိုင်ရတာ အဆင်မပြေပါဘူး”

ကုတင်ဘေးမှာ ကုလားထိုင်မြင့်နှင့် ထိုင်နေရသည်ကို မောင်ရည်ညွှန်းပါ၏။

“ချစ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒါပဲပြောနေ အဲဒီ ချစ်ဆိုတာကို ပြောမလို့ သူ့မျှား နာမည် ချစ်မှမဟုတ်တာ”

“မငြိမ်းသာဆိုတဲ့ ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာက တလောကလုံးအတွက်အန္တက္ကသိုလ်၊ ‘ချစ်’ဆိုတာက မောင်တစ်ယောက်တည်းအတွက်ဗျ. . . မောင် သိပ်ချစ်တဲ့အချစ်ဆုံး အချစ်ဦးမို့ ‘ချစ်’လို့ပဲ ခေါ်ပါရစေ. . . နော်ချစ်”

“မောင်ရယ်”

အခန်းတွင်းမှ မထွက်မီ တွဲဆက်ထားသောလက်ကို မယူပြီးမောင့်လက်ခုံလေးကို မြတ်နိုးစွာကြည့်ညှိစွာ မွှေးရှိုက်လိုက်မိသည်။ မောင့်အတွက် ပထမဆုံးသော အနမ်းဦးဖြစ်သည့် နောက်ဆုံးရှိုက်နမ်းရသော အနမ်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

မောင့်အကြည့်တွင် ကြင်နာမြတ်နိုးခြင်းအပြည့်နှင့် ချစ်မေတ္တာများစွာကြောင့် မောင့် မျက်ဝန်းတို့ ကြည်လက်နေသည်မှာ ဘာ ရမက်မှမပါ။ မေတ္တာ၏ အသိမ်မွေ့ဆုံးသောခံစားမှုမှာ မောင့်နှလုံးသားမှာ တည်နေသည်။

“ချစ်. . . ဘာစားမလဲ ဟင်၊ မောင် ဘာလုပ်လေမလဲ”

“အို. . . မဟုတ်တာ စားဖို့လာတာမှ မဟုတ်တာ”

“မောင့်ရဲ့အမြင့်ဆုံးနဲ့ အမြတ်ဆုံးမေတ္တာတွေ ခံယူ”

လား”

“မောင် နော် တော်တော့ဟိုမှာ ဦးလေး ကြည့်နေတယ်”

လွင်လှိုင်သော အပြုံးများနှင့် ချစ်သူနှစ်ဦးကို ခန်းမတွင်းမှ ဦးလှဋ္ဌေးက ပြုံးပြုံးကြီး လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဪ. . . ဦးလေးဋ္ဌေး၊ အဲဒီ လောကနတ်ရွပ်ကို တော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ထားလိုက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်ဦး၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ပန်းပုရွပ်တွေနဲ့ပဲ အတူထားဖို့ ဖုန်သုတ်နေတာ”

“ဒီဘက်ခန်းမှာ မထားချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော့်ဘေးက စာရေးစားပွဲပေါ်မှာတင်ထားလိုက်ပါ။ နောက်မှ ကျွန်တော်သိမ်းလိုက်မယ်”

“ဪ. . . . အေး အေး”

ဦးလေးဋ္ဌေး ပေါ့ပေါ့တန်တန်အဖြေပေး၍ လိုက်နာခဲ့သလိုပင် မငြိမ်းသာသည်လည်း ယင်းလောကနတ်ရွပ် နှင့် ဖတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို အလေးအနက် မတွေးဖြစ်ခဲ့။

ဒီအရွပ်ကို ဘာလို့မောင့်အိပ်ခန်းထဲမှာ ထားရတာလဲဆိုတာပင် မမေးမိလိုက်။

ရင်ထဲမှာ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဦးနှောက်ရဲ့ အာရုံကြောအတွင်း

၁၄၀ ကလျာ (ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ)

မှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသော ခံစားမှုများသာ နေရာမလပ် ပျံ့နှံ့ပိတ်ဆို့နေခဲ့သော ကာလများပါတကား။

“မောင့်ကိုတော့ ဦးလေးဒွေးက တကယ်သံယောဇဉ် ရှိတာ၊ မောင့်ဟာမောင် ရန်ကုန်ဆင်းလာတာကို သူ့ခမျာ သူ့အိုးအိမ်ပစ်ပြီး လိုက်လာတာသာကြည့်”
“ဟုတ်တယ်နော်. . . သူ့ရောက်မှ မောင်လဲ မီးဖိုခန်းထဲက မထွက်ရတဲ့ ဒုက္ခက လွတ်သွားတာမောင့်ထံ ပည့် မောင်လှိုင်ကတော့ အလကားပါ”

“မဆိုးရှာပါဘူးချစ်ရယ်”

“ဘာမှ မလုပ်တတ်တာကို ပြောတာပါ မောင်အ ကောင်းမမြင်တဲ့လူ တစ်ခါလောက်ပြစ်မိပါ”

“အားလုံးကောင်းကြလို့ မောင်က အကောင်းမြင်တာ ပါဗျာ”

“အဲဒါသဘောကောင်းသူတွေရဲ့ဝါဒပါ။ ဒါနဲ့ဦးလေး ဒွေးက သားမယားမရှိဘူးလား”

“သားတစ်ယောက်ရှိတာကလဲ အိမ်ထောင်ကျပြီး ဆင်းရဲ နေရှာတယ်။ မိုးကုတ်မှာပဲ သူမောင့်ထံ သံယောဇဉ်ရှိ တာအပြစ် မိုးကုတ်မှာ မနေချင်တာပဲ ပါတယ်ချစ်ရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သူ့ဇနီးက သူ့ထက်ငယ်တယ်လေ၊ သူ့ကိုကွာရှင်းပစ် လိုက်ပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်။ ဟိုလူက စီးပွားရေးဟန်ကျတော့ ဝတ်နိုင်စားနိုင်ပြီး သူ့ကို မထေမဲ့မြင်လုပ်နေတာကို သူမခံချင်လို့ မကြည့်နိုင်လို့ ဒီထွက်လာတာလဲ ဖြစ်တယ်ချစ်ရဲ့”

“အင်းလေ . . . တစ်မြို့တည်းဆိုတော့ မဆုံချင်လဲ ကြုံနေမှာပေါ့။ အဖိုးကြီးကသဘောကောင်းပုံလဲရ တယ် အမြဲပြုံးလို့”

“ချစ်ဆိုရင် သူကသိပ်ကျေနပ်နေတာ ဒါကြောင့် ပြုံးနေတာနေမှာ အဖိုးကြီးဆိုပေမယ့် သိပ် အသက်မကြီးလှသေးဘူး၊ ငါးဆယ်တဲ့ ဒါပေမယ့် သန်သန်မာမာ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ပဲလေ သူ့ရောက်တော့ ပန်းခြံထဲကပန်းခင်းတွေလဲ ပိုလှလာတယ် ချစ်သတိ ထားမိရဲ့လား”

“ထားမိပါတယ်”

ဦးလှဒွေး၏ ပန်းခြံလုပ်ငန်းအကြောင်း စကားစပ်မိပြီး ဦးလှဒွေးက အဖေကို သတိရသွားသည်။

ဦးလှဒွေးက သူ့ပန်းခင်းရှေ့လောင်းတာကို အဖေက အခန်းရှေ့ရေစီးလို့ဆိုပြီး ရန်ဖြစ်ကြစဉ်ကလည်း ဦးလှဒွေး သေချာပေးလိုက်၍သာ ရန်ပွဲစဲသွားခဲ့ရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တကယ်ကို မလွယ်သည့် မငြိမ်းသာ၏အဖေပါ။

“ဦးလေးခွေးက အမှန်တော့ မောင့်ဖေဖေညီရဲ့အလုပ် သမားကြီး ခါပေမယ့် မောင်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဦးလေးခွေးက ချစ်ခဲ့တာ”

“မောင်ဦးလေးရော”

“ဆုံးပြီ သားနှစ်ယောက်ကျန်ရစ်တယ် ဒီကောင်တွေက မိဘရဲ့အမွေကို မထိန်းနိုင်ကြဘူးလေ သူတို့က နှစ်ကုတ်မှာပဲ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနဲ့”

“မောင်က ဘာလို့ဟိုမှာမနေတာလဲ မိုးကုတ်မှာနေရင် သူ့ဌေးသမီးနဲ့ရမှာ”

“မောင်ဆင်းလာရင်း ရည်ရွယ်ချက်က ပန်းချီလောကထဲဝင်မလို့ အနုပညာပစ္စည်းပေါင်းစုံဖြစ်တဲ့ ပန်းချီကဗျား စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ တေးဂီတစတဲ့ အနုပညာပေါင်းစုံ ဖြန့်ဝေလို့ရတဲ့နေရာဟာ မြန်မာပြည်မှာ ရန်ကုန် တစ်မြို့တည်းရှိတာလေချစ်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“ဪ . . . ပြီးတော့ မိုးကုတ်မှာရှာမရနိုင်တဲ့ အခုထိ သူ့ဌေးမလေးကိုလဲ ရပြီပဲ ဘာလို့သေးလဲ”

“ချစ်တတ်ရုံကလွဲလို့ အခုလိုမင်္ဂလာဆောင်အတွက် မှာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပါဝင်နိုင်တော့ အားငယ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မိတယ် မောင်ရယ်”

“အဲ့ဒီစကားမျိုးတွေ မပြောရဘူးလို့ မောင်ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

မောင်ရင်မှစေတနာစစ်စစ်စကားများကို ရင်သိမ့်ကြည်နူးနူး ဆက်လက်ကြားနာနေရတော့ . . .

“မောင်ရယ်”

ချစ်မြတ်နိုးခြင်းမြင့်မားစွာဖြင့် နှလုံးသားတွင်းမှ တိုးထွက်လာသောစကားသံနှင့်အတူမောင်ပခုံးစွန်းမှာ ခေါင်းမို လိုက်သည်။

ထိုနေ့က ညနေစောင်းမှာပင် မငြိမ်းသာ မောင်၏ခြံမှပြန်လာပြန်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မောင်ရယ် မောင်သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ နားပါတော့
 တော်ရုံကိစ္စလဲ လွှတ်ထားလိုက်ပါအရာရာမောင်
 ချည်း ဝင်ပါနေတော့”
 “ချစ်ရယ် မောပေမယ့်ပျော်တယ်ကွယ် ရန်ကုန်မှာ
 မောင့်အသိုင်းဝိုင်းနည်းနည်းလေးပါ။ ချစ်ရဲ့ ကျွန်
 ပြန်တဲ့ဆရာဝန်အသိုင်းအဝိုင်းအလယ်မှာ ချစ်တယ်
 တယ်စေချင်လွန်းလို့ပါ မောင်မမောပါဘူးချစ်ရဲ့”
 နာမည်လုံးဝမခေါ်တော့။ အချစ်များစွာရဲ့သင်္ကေတ
 အဖြစ် ‘ချစ်’လို့ပဲခေါ်ပါရစေဟူ၍ ခွင့်ပန်ပြီးချိန်မှစ၍ မောင်
 ပါးစပ် ဖျားမှ ‘ချစ်’ မချတော့... .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မောင်သည် ချစ်တတ်ရုံ သက်သက် အချစ်မျိုးဖြင့်
 သည် မဟုတ်ပါ။
 ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ်တွင် သနားခြင်း၊ ငဲ့ညှာခြင်း၊
 ကိုယ်လျော့လိုခြင်း စသော မြတ်နိုးမှုမေတ္တာဖြင့် မငြိမ်းသာကို
 ချစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ရှာလေသောမောင်ရယ်လေ။
 ဧည့်ပရိတ်သတ်များလှသော်လည်း လာသမျှဧည့်သည်
 အသက် အကောင်းဆုံးသော အင်းလျားလိတ်၏ နံနက်စာဖြင့်
 ဧည့်ခံကျွေးမွေးစရိတ်ကပင် တစ်သောင်းကျော်။
 တီးဝိုင်းက ထိပ်ထိပ်ကျဲအဆိုကျော်များ... .
 ကမ်းသည့်ပန်းကအစ စင်္ကာပူနိုင်ငံမှ သေတ္တာလိုက်
 သနားဝင်ပို့လိုက်သော (အော်ကစ်) သဘာဝသစ်ခွဲပွင့်များကို
 သယ်ထားသည်။
 ပန်းအတူကို မောင်မကြိုက်လို့ပါဟု ငွေကုန်များသည့်
 မြစ်ကိုကာဆီး၍ တမင်ပြောမှန်း မငြိမ်းသာသိပါသည်။
 ရုပ်ငြိမ်ပုံများကို ပြန်ကြည့်နိုင်ရန် ရောင်စုံရိုက်ဓာတ်ပုံ
 ရှာများနှင့်လည်း မပြီးသေး။
 လှုပ်ရှားမှုဟန်များကိုပြန်ကြည့်ရန် ဗီဒီယိုရိုက်ကူးသည့်
 ချစ်တို့လည်းမှာထားသည်။
 မငြိမ်းသာအတွက်လည်း နာမည်အကြီးဆုံး အလှပြင်ဆိုင်
 ခြင်းဖြင့် ပြင်စေခဲ့သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်္ဂလာရက်မတိုင်မီကလည်း မောင့်မှာ တစ်နာရီပြည့်အောင် မနားရရှာ။

ယနေ့အဖို့တော့ မောင်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြုံးနေသော်လည်း ရင်တွင်းမှ မောနွမ်းနေသည့် သဏ္ဍာန်ကို မြင်ရသည်။

“မောင်နေကောင်းရဲ့လား”

အင်းလျားလိတ် မင်္ဂလာခန်းမတွင် ဧည့်သည်များ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားပြီးချိန်မှာ မောင့်ကို တီးတိုးကပ်ပြီး မေးမိသည်။

“နေကောင်းပါတယ်ချစ်ရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင့်ကြည့်ရတာ မောနေသလားလို့”

“ပျော်နေလို့ပါ။ မောလဲ မောစမ်းပါစေဗျာ။ အချစ်ဆုံးရဲ့ ရင်ခွင်မှာ တစ်သက်လုံး နားနေခွင့်ရတော့မယ် မောင်လေ ဒီမှာ”

“အို... ဟိုမှာ လူကြီးတွေနဲ့”

စိုးရိမ်ကြောင့် ကျခြင်းတို့သည် အပြုံးအပျော် အရှက်တို့ ကြားတွင် နစ်မြုပ် ပျောက်ဆုံးသွားချေသည်။

နံနက်ကိုးနာရီမှ ဆယ့်တစ်နာရီ အချိန်အတွင်း ကျင်းသော မင်္ဂလာပွဲခွဲ ဆယ့်နှစ်နာရီအချိန်ခန့်တွင် မငြိမ်းသာဘဲ အားလုံး အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

“ဦးတင့်က ဒီလိုကျတော့လဲ ဟုတ်လို့ပဲ”

ခေါင်းပေါင်းစကြီး တလူလူနှင့် ဟိုနေရာ ဝင်ပါလိုက် ဒီနေ့ ဝင်ပါလိုက် လုပ်နေသော ဦးတင့်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်လေးမြက ပြောရာသည်။

အဖေပုံစံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး...

သားမက် သူဌေးက ကုန်သမျှ ကျသမျှ ခံပါလျှက်နှင့် သူတို့ လုံချည်အသစ်ဆင်၍ မရ။ တိုက်ပုံ တစ်ထည်တော့ နှစ်ထည်။

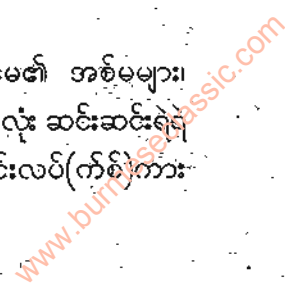
“ငြိမ်းသာ အမေမယ်မို့ အပျိုကတည်းက ဝိုက်ဆံစုပြီး ငါ့ကို ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ လုံချည် ဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ သူ့အစား ဝတ်ရမယ်”

ဆိုပြီး ဖက်ဖူးရောင်လွင်လွင် ဘန်ကောက်လုံချည်ကြီး ခေါင်းပေါင်းက ပန်းရောင်။

ဦးလေးသိန်းနဲ့ ဒေါ်လေးမြတို့ကလည်း ရယ်စရာပဲ သဘောထားလိုက်ကြတော့သည်။

နောက်စိုင်း မင်္ဂလာခန်းနားကိစ္စများကို ဘာမှမပြောတော့ သူ့စိတ်ပြေသွားပြီဟု မငြိမ်းသာနှင့် ဒေါ်လေးမြတို့က တွတ်ခဲ့ကြသည်။

မငြိမ်းသာဘက်မှ အဖေနှစ်နှင့် အမေ၏ အစ်မများ၊ မိန်းမများအဖြစ် တက်ရောက်ကြသည်။ အားလုံး ဆင်းဆင်းရဲရဲ မရွံ့မရဲ ရှိနေကြ၍ ‘ငှားထားသော’ ဟိုင်းလပ်(ကပ်)ကား

တစ်စီးနှင့်ပင် အပြန်လိုက်ပို့ ခိုင်းလိုက်ရသည်။

ဦးလေးသိန်းနှင့် ဒေါ်လေးမြတို့၏ မိတ်ဆွေများ၊ မငြိမ်းသာ၏ သူငယ်ချင်းများသာ မင်္ဂလာပွဲကို တက်ရောက်ကြသည်။ မောင့်ဘက်မှ မိုးကုတ်မှ ဆင်းလာသော မောင့်ဘကြီးဝမ်းကြီးတစ်ဦးနှင့်ညီ ဝမ်းကွဲနှစ်ယောက်လုံးရောက်လာကြပါသည်။ သူငယ်ချင်းများလည်း ပါသည်။

မန္တလေးမှဆင်းလာကြသော မောင့်သူငယ်ချင်းများ ရန်ကုန်မှ အပေါင်းအသင်းများ၊ အနုပညာ မိတ်ဆွေများအားလုံး နှစ်ဘက်လုံးမှ လူသုံးရာ မပြည့်တတ်ပါ။

“လှလိုက်တာချစ်ရယ်၊ သတို့သမီးဝတ်စုံလေးနဲ့ လိုက်လိုက်တာ၊ နောင် အေးအေးဆေးဆေးကျမှ အဲဒီအတိုင်းပြန်ဝတ်ခိုင်းပြီးမောင်ပန်းချီဆွဲဦးမယ်”

မင်္ဂလာဆောင်လာသော လူများအကြောင်း စဉ်းစားခေါ်အဝတ်အစားများ လဲအံ့ဆဲဆဲတွင် ကြည့်မဝနိုင်စွာဖြင့်ကြောကြားလာသော မောင့်စကားများ . . .

မငြိမ်းသာသည်လည်း သူတို့သမီးအဖြစ်နဲ့ရသောမင်္ဂလာပွဲမို့ အဲဒီကျမ်းကျပ်စွာဖြင့် ပန်းလှနွမ်းမောလှပါသော်လည်း . . .

အချစ်ဆုံးနှင့်အသက်ထက်ဆုံး အတူနေရတော့မည်ဟုဆိုကြေငြာရသော မင်္ဂလာပွဲမို့ ရင်လှိုက်ကြည်နူးစွာ ပြုံးပျော်နေမိပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ချစ် ခဏလေးနော် . . . ဘာဘာတို့ ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်နေကြတာ ကိုဝိုင်းကူနေတာ”

“ရပါတယ်မောင်ရယ်၊ ငြိမ်းသာလဲ လာကူမှာပါ သိမ်းလို့မပြီးသေးလို့”

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ဒေါ်လေးမြ၏မိတ်ဆွေထံမှ ငှားဝတ်လာသော စိန်များ ပြန်အပ်ပြီး . . .

အလှပြင်မိန်းမရှာက သူ၏ဆံတုများ၊ မိတ်ကပ်များ ပြန်သိမ်းနေသည်ကို စောင့်ကြည့်ကူညီနေရ၍ပါ . . .

မများလှသော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများကလည်း ခုတင်ဘေးတွင် အပုံလိုက်။

မင်္ဂလာပွဲသို့ မသွားမီကလေးတွင်မှ တရားသူကြီးနှင့် ချစ်ကွက်လူကြီးများ၊ အသိသက်သေများ ကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်ရာ ရောက် လာရောက်ကူညီပေး၍ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ရသော “ထက်ထပ်စာချုပ်”မှာ အသစ်စက်စက်မွေ့ရာပေါ်က ခေါင်းအုံးအောက်မှာ မသိမ်းရသေး။

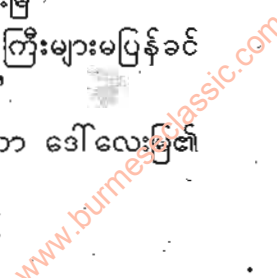
“သမီးငြိမ်းသာ ပြီးပြီလား”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးမြ”

“ကဲ . . . လာ မောင်ဦးတို့ ဘကြီးများမပြန်ခင် ငါတို့တွေကို ကန်တော့လိုက်ကြရအောင်”

အစစအရာရာ ဦးဆောင်ပေးရှာသော ဒေါ်လေးမြ၏

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရသည်။ အခန်းတံခါးပင် မပိတ်မိခဲ့။

အိမ်ရှေ့ဆိုဖာပေါ်တွင် မောင့်ဘကြီး ဦးအောင်ထံ တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘေးတွင် ခေါင်းပေါင်းမခွာ သေးပဲ ထိုင်နေသော အဖေ။

အဖေကြည့်ရတာ ဝဏ္ဏာမငြိမ်၊ လူကလည်း လှုပ်လှုပ်နှုတ်နှုတ်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ကဲ... ကိုသိန်းဖေ လာလေတော် ကလေးတွေက တော့မလို့”

ဒေါ်လေးမြ ဆော်ဩ၍ ဦးသိန်းဖေပြုံးရွှင်စွာ လာထိုင်သည်။

မောင့်ဘက်မှ တစ်ဦးတည်းသော လူကြီးမိဘဖြစ်သူ ‘ဦးမောင်ဖံ’ နှင့် မငြိမ်းသာဘဝ၏ အကြီးမားဆုံးကျေးဇူးတင် ဦးလေးသိန်း ဒေါ်လေးမြနှင့်အတူ ဖခင်ကြီး ဦးတင့်တို့ကို...

ကျော်ဇောဦးနှင့် မငြိမ်းသာတို့ နှစ်ယောက်မှာ ကြည့်လေးစားစွာဖြင့် ပျပ်ဝပ်ရိုကျိုးစွာ ရှိခိုးကန်တော့ ကြည့်ချိန်တွင်...

“အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရပါစေ”

ဆိုသောမြန်မာတို့၏ကျက်သရေဆောင် မင်္ဂလာဦးဆုမှာ ပေးချွေကြပြီးချိန်မှာ.....

“အို... ကိုတင့်ကလဲ ကလေးတွေ စိတ်မကောင်း

အောင်”

ဒေါ်လေးမြ၏ အပြစ်တင်သံကြောင့် မငြိမ်းသာ အဖေကို ကြည့်လိုက်တော့... .

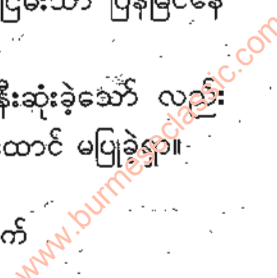
သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ပဲ လူအများ ခွေမှာ အဖေငိုချလိုက်တော့ မငြိမ်းသာမှာ အဖေကိုလည်း သနားမိသည်။ အားလုံးကိုလည်းရှက်စိတ်ဖြင့် အံ့အားသင့်စွာ ဆူကြည့်နေမိသည်။ မောင်က ဖျတ်လတ်စွာထ၍ အဖေကို နှစ်သိမ့်ရှာသည်။ အခြေအနေမဟန်မှန်း သိသော ဒေါ်လေးမြက ပင်

“လူဆိုတာ ဝမ်းသာလွန်းရင်လဲ မျက်ရည်ကျ တာပဲ ... ကဲ... လာ လာ၊ ကိုတင့် ကျွန်မတို့ ပြန်ကြစို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကဲ ဦးအောင်ဖံတို့ကိုပါအားလုံး နှုတ်ဆက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ပြန်ဆုံကြဦးမှာ ပေါ့နော်”

ဦးလေးသိန်းနှင့် ဒေါ်လေးမြတို့ တွဲခေါ်သွားသည့် နောက်မှ အဖေမျက်ရည်များ ကျဆင်းရင်း လိုက်ပါသွား ရှာသည် ကျောခိုင်းသွားပြီးမှ သမီးကို လည်ပြန်လှည့် ကြည့်ရှာသော အဖေ၏မျက်နှာကို ယနေ့တိုင် မငြိမ်းသာ ပြန်မြင်နေခဲ့ပါ။

မငြိမ်းသာသုံးနှစ်အရွယ်ကပင် ဇနီးဆုံးခဲ့သော် လည်း သမီးလေးအတွက် ဝဲ့ညှာပြီး အဖေအိမ်ထောင် မပြုခဲ့ရှာ။

နေပူပူချင်း မိုးရွာရွာချင်း ပင်ပန်းကြီးစွာ ပန်းရံ သမားဘဝ
ဖြင့် ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရာသောအဖေ။

သမီးလေးအလှည့်ကျတော့ သူ့ကိုမငဲ့မညှာ အိမ်ထောင်
ပြုသွားရက်လေခြင်းဟူသော 'အချစ်လွန်စိတ်' ဖြင့် အဖေ
မျက်နှာသည် ထူးခြားလွန်းလှပါချေသည်။

ပင်ကိုယ်စိတ်ထားမြင့်မြတ်၍ သဘောကောင်း လွန်း
သောမောင်သည် အဖေ့ကို ဟိုဘက်ခြံအထိရောက် အောင်
ပို့ရှာပါသည်။

ဖခင်ကြီးသို့ သနားစိတ်ဖြင့် တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး
ဖြစ်နေသော ဇနီး မငြိမ်းသာကို အကြည့်စိမ်းများဖြင့် ကြည့်နေ
ကြသူများမှာ မောင်၏ညီဝမ်းကွဲ 'ကိုမင်းမောင်' နှင့် 'ကိုမင်းမြတ်'
တို့ဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ မောင်ပြန်ရောက်လာသည်။

“အဖေပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်သွားပါပြီ”

ချစ်ဇနီးဒဏ္ဍာ၏ ညှိုးမျက်နှာကို လန်းဆန်း စေသော
မောင်၏စာနာစကားများ. . .

“ကဲ. . . မောင်ဦးရေ”

မောင်ဘကြီးဦးအောင်ဇံက. . .

“တို့များလည်းပြန်ကြမယ်ကွယ် မင်းတို့လဲ
နားကြတော့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ညနေစာစားပြီးမှပဲထွက်ကြပါ”

“နေပါစေကွာ၊ ခုချိန်ထွက်ယင် ပျဉ်းမနားမှာညအိပ်
ဖို့အတော်ပဲဖြစ်မယ်၊ ကဲမောင်ဒွေးရေ
ပစ္စည်းတွေ တင်တော့ကွာ”

ဦးလေးဒွေးက အသင့်ရှိသော သေတ္တာများ၊ အထုပ်အပိုး
များကို ကားပေါ်သို့စတင်သည်၊ ခိုင်နာတစ်စီးနှင့်လဲန်(ဒ်) တစ်စီး။
မန္တလေးနှင့်မိုးကုတ်မှ မင်္ဂလာဆောင်လာကြသောသူများ

အားလုံး ယနေ့မွန်းလွဲပိုင်းတွင်ပင် ပြန်ကြပေတော့မည်

“မင်း မောင်နဲ့ မင်းမြတ် နေခဲ့ကြပါဦးလား”

“ငရဲကြီးမယ့် အလုပ်မျိုးကို မခိုင်းချင်ပါနဲ့အစ်ကိုရာ”

“ခွေးကောင်”

ရယ်သံများလွှမ်းသွားသည်။

“ကဲ. . မောင်ဦးရေ မငြိမ်းသာ အလုပ်ဝင်ရမယ့်အခါ

ကျတော့ မှာလိုက်ပေါ့ကွာ ဦးလေးပြန်လာနေမယ်”

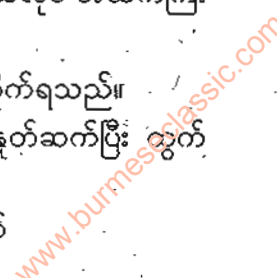
“အင်းလေ ဦးလေးဒွေးပါပြန်သွားတော့စိတ်မကောင်း
ဘူး”

“စောစောကမောင်မင်းမြတ်ပြောသလိုပဲ အသက်ကြီး
မှငရဲမကြီးချင်တော့ပါဘူး”

မငြိမ်းသာ ရှက်မျက်နှာကို ငဲ့ထားလိုက်ရသည်။

ကားနှစ်စီးလုံးမှလူများ ဆူဆူညံညံနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သွားကြတော့။

တစ်တိုက်လုံးမှာ မောင်နဲ့မငြိမ်းသာတို့ နှစ်ယောက်
တည်း.....

အခန်း (၂၀)

ညဦးစာစားပြီးသည့် ပန်းကန်များကို မငြိမ်းသာ အမြန်
ဆေးဆေးကြောလိုက်ရသည်။ မောင်ရေချိုးခန်းမှ ထွက်မလာမီ
အလုပ်ပြီးစီးရန်ပါ မငြိမ်းသာကိုသာအလုပ်မှ မောင်မလုပ်
စေချင်..

ရေပန်းဖွင့်ပြီး ရေချိုးနေသည့်အသံကို အပြင်မှသဲ့သဲ့ကြား
နေရသည်။

ပန်းကန်များနေသားတကျ ချပြီးချိန်မှာ မင်္ဂလာဦးခန်းသို့
မငြိမ်းသာပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ ညစာစားပြီးချိန်မို့ မျက်နှာပြင်မှာ
အလှပျက်ခဲ့လေသလားဟု မှန်ကိုအမောတကောကြည့်ရသည်။

မနက်ဦးဆီက လိမ်းချယ်ထားသော အကောင်းဆုံး

မိတ်ကပ်များက မျက်နှာပြင်မှာ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ပန်းနု
ရောင်ပြေးနေဆဲပါ။

ဒါကိုပင်အားမရချင်၍ ကရင်ပတ်ဖ်ဖြင့် ထပ်ဖို့မိသည်။
မောင့် အနမ်းဦးများကြွခဲ့ရာ ပါးပြင်နုကိုကြည့်ပြီး
လှိုက်ဖို့လာသည်။

အပြာရောင် မီးပွင့်များအောက်တွင်နုအိစ္စာလှပသော
အသစ်စက်စက်မင်္ဂလာဦး အိပ်ရာခန်းနားများဘေးမှာ
အချစ်ရင်ခုန်သံ ပြင်းပြစွာဖြင့် ရေချိုးခန်းတွင်းမှ ထွက်လာမည့်
အချစ်ဦးကို စောင့်ကြိုနေဆဲမှာပင် . . .

“အား”

ဆိုသောအသံနှင့်နှင့်ကြီးကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရ၍
အရှေ့ဆီကလား အနောက်ကလား မကွဲပြား၍ နားထောင်
နေဆဲမှာပင် တံခါးသံခပ်ပြင်းပြင်းကို ဆက်တိုက်ကြားရ၍ . . .

မငြိမ်းသာ အခန်းတွင်းမှ တဟုန်ထိုးထွက်ပြီး နောက်
ဘက်သို့ ပြေးအသွားတွင် . . .

“ဟင် . . . ဟို . . . ဟိုမှာ”

မည်းမည်းအရိပ်ကြီးတခု။

လက်ထဲတွင် လက်ခဲ နဲ့မြင်လိုက်ရသော အရာတစ်ခု
မငြိမ်းသာ၏ မျက်စိရှေ့မှာပင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး
ဖျတ်ကနဲမြင်လိုက်ရပြီး လှစ်ကနဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

မြင်လိုက်ရသောအချိန်ကာလက ငါးစက္ကန့်မျှလောက်
သာ။

မငြိမ်းသာခြေစုံရပ်ပြီးကြောင်နေဆဲမှာပင် . . .

“ဝေါ . . . ဝေါ . . .”

ဆိုသော ရေကျသံများ အဆက်မပြတ်ကြားလာရသဖြင့်
ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ ရုတ်ချည်းအာရုံရောက်သွားမိသည်။

“ဟင်”

ရေချိုးခန်းတွင်းမှ မီးလင်းတန်းသည် အပြင်ခန်းဘက်
အတန်းလိုက်ဖြာကျနေသည်။

“မောင် . . . မောင်”

ရေချိုးခန်းတံခါးပွင့်နေ၍ ခေါ်ရင်းပြေးသွားတော့
တင့်တုန်ပြန်ထူးသံကို မကြားရ။

စိုးရိမ်စိတ်သည် နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်ခါယမ်းလိုက်သည်
အခြေချေ၏။

“မောင် . . . မောင်ရေ”

ခေါ်ရင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ . . .

“ဟာ . . . ဟာ . . . အမလေး”

ရေချိုးခန်း ကြမ်းပြင်တွင် ပက်လက်လန် လဲကျနေသော
အင်္ကျီမြင်သည်နှင့် ပြေးပွေ့မိတော့ . . .

“အို”

မငြိမ်းသာ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေစက်ရေတန်းများ
အောက် ရောက်သွားခဲ့သည်မို့ ရွဲရွဲခွဲခွဲသွားတော့သည်။

ချက်ချင်းထပြီးရေပန်းပိတ်သည့်အဝိုင်းလေးကို ရေရပ်
သွားသည်နှင့်မောင်ကို ပြေးပွေ့ပြီးနှလုံးကိုစမ်း လက်မှသွေး
ကြော စမ်းကြည့်လိုက်တော့

“အမလေး . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . .”

ဆရာဝန်မို့သိလိုက်ပါပြီ။

ဒါပေမယ့် မယုံချင် မယုံနိုင်။

မောင်ကို ပွေ့ယူထူမပြီးရေချိုးခန်းအပြင်သို့တိုင် မလာ
နိုင်သော ခွန်အားများ ရှိနေသည်။

ရေချိုးခန်းအပြင်ရောက်တော့ ဆောက်တည်ရာမ
ပူပန်လွန်းသောစိတ်ကြောင့် မောင်ကို ဆက်လက်မသယ်နိုင်
တော့။ နှလုံးသားရှိရာနေရာကို လက်နှင့်ဖိအုပ်ပြီး အားကုန်
လှုပ်နှိုးသေးသည် မရ။

မငြိမ်းသာမှာ အရှူးမလေးတယောက်လို ပွင့်နေပြီး
နောက်ဖေးတံခါးမှ ပြေးထွက်ပြီး

“ဒေါ်လေး . . . ဦးလေး”

“အဖေရေ . . . လာကြပါဦး . . . လာကြပါဦး”

ပြာနက်နေသောအသံဖြင့် ကြိုးအော်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်
လေးနှင့် အိမ်မှကောင်လေးနှစ်ယောက်တို့ ခြံစည်းရိုးမှ ငုံ့ဝိုင်ငြီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ချင်းရောက်လာကြသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ မြတ်စွာဘုရား ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဒေါ်လေးမြက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှမောင်ကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံး
ဒုတ်ဆံဖြူးနှင့် ပြောလိုက်ချိန်မှာ . . .

“သမီး . . . သမီးစမ်းကြည့်လေ ကုလေ၊ ရေချိုးရင်း
လေဖြတ်သွားတာလား”

ဦးလေးသိန်းသတိပေးမှ မိမိသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်
အားဆိုသော အသံဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းမှနားကျပ်ကိုပြေး

မောင်ကိုအသေအချာစမ်းလိုက်တော့ . . .

“အမလေး ဒေါ်လေးရယ် မောင် အသက်မရှိတော့
ဘူး”

“ဘုရားရေ”

“အို”

“ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ငြိမ်းသာဘာလုပ်ရမလဲ”

“မောင် . . . မောင် . . . မောင်ရယ်”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ အသိတရားသည်
အတုလွင့်စင်သွားလေပြီ။

ထာဝရလွင့်မျှောသွားပြီဖြစ်သော မောင်ဝိညာဉ်ကိုပင်
အသိတရားသောအခါမှပြန်လည်၍ ဆုံးဆည်းခွင့်မရနိုင်တော့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါတကား။

မေ့မြောနေသော မငြိမ်းသာ ပြန်လည်၍ သတိဝင်လာ
သောအခါတွင် ဆေးရုံမှ လူနာတင်အရေးပေါ် ကားပေါ်မှာ...

“မောင်... မောင်ရော... မောင်ဘယ်မှာလဲ”

အသိစိတ်နှင့်မသိစိတ်တို့ မကွဲပြားချိန်မှာ မငြိမ်းသာ၏
ပထမဆုံး ပြောကြားထွက်ဆိုသောစကားသံများ။

ကြက်ခြေနီအသင်းပိုင် အင်ဗျူလဲန့်စိကားပေါ်မှာ ဦးလေး
သိန်း ဒေါ်လေးနှင့် အိမ်မှကောင်လေးတစ်ယောက်တို့က
ဝိုင်းဝန်းဖေးမ၍ ကာကွယ်ထားကြသည်။

ကားပေါ်၌ အတူပါရှိလာသော မငြိမ်းသာ၏အာရုံ
မောင်၏ သက်မဲ့ရုပ်ခန္ဓာ...

“အမယ်လေး မောင်... မောင်”

“မောင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲရှင်”

“ငြိမ်းသာ မောင့်အသက်ကိုကယ်ဆယ်ခွင့် မရတော့
ဘူးလား”

“ဟဲ့... ဟဲ့... အို... သမီးမငြိမ်းသာ သတိထား
ပါဦးကွယ်”

နှလုံးသည်းပွတ်ကွဲကြေရာမှ ပေါက်ကွဲထွက်လာသော
စကားသံများ လှုပ်ရှားမှုများကြောင့် မငြိမ်းသာကို ဝိုင်းဝန်းချစ်
ထားကြရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မောင့်အလောင်းနှင့် ထိတွေ့ခွင့်မပေးခဲ့ကြ။
အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝက နေ့စဉ် အလုပ်ဆင်းခဲ့ရ
သောဆေးရုံဝန်ထမ်းများနှင့် ရင်းနှီးပြီးသားမို့။

“ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

မျက်နှာသိတာဝန်ကျဆရာဝန်က ရင်ထုမနာမေးရှာ
သည်။

“မနက်ကမှ မင်္ဂလာဆောင်တာ”

ဟု သိကြသူအပေါင်းကလည်း စုပ်သပ်၍မဆုံးနိုင်ကြ။

“ဆရာ... ဆရာရယ်... သူဘာကြောင့်

သေရတာလဲ”

“သိပါရစေ... ခုချက်ချင်းသိပါရစေ”

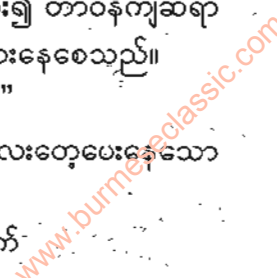
“စိတ်ချပါ။ အမြန်ဆုံးသိရပါစေမယ်၊ မငြိမ်းသာလဲ
ဆရာဝန်ပဲဗျာ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းရှာချိန် က
လေးကိုတော့ ခေတ္တသည်းခံပြီးစောင့်ပါနော်”

နားလည်စွာခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။
မငြိမ်းသာကိုပါ ဆေးတစ်လုံးထိုးပေး၍ တာဝန်ကျဆရာ
ဝန်များအတွက် သီးသန့်ခန်းအတွင်းမှာနားနေစေသည်။

“ဒေါ်လေး... အဖေရောဟင်”

မငြိမ်းသာ၏နှာဝတွင် ရှုဆေးဘူးလေးတေ့ပေးနေသော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒေါ်လေးမြကိုမေးလိုက်မိတော့... .

“သူ့အိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ဟင်”

မငြိမ်းသာ ဘာမှဆက်၍မမေးဖြစ်တော့။

အားလုံးဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျကြသည့် စကားတို့ကိုမကြား
အသိအာရုံမှာတိုးဝင်မလာ။

နှလုံးသည်းပွတ်၏။ နက်ရှိုင်းသောအတွင်းပိုင်းကို ထုတ်
ယူခြင်းခံလိုက်ရသည်သို့ပင် ရင်မှာနာကျင်ခြင်းကြီးစွာပွင့်မ
အက်ကွဲရပါပြီ။

“မောင်ရယ်”

အခန်း (၂၁)

ရေချိုးခန်းမှာ လဲကျသောဒဏ်ရာက ခေါင်းကို အနည်း
ထိခိုက်မိရုံသာ သေနိုင်သော အကြောင်းရာမရှိပါ။

ပင်ကိုယ်နှလုံးရောဂါရှိသူ တစ်ယောက်မို့ ထိုနေ့က နှလုံး
လှုပ်ရှားမှုများလွန်းပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လွန်းနေချိန်မှာ... .

ကြီးမားကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ထိတ်
တုန်လှုပ်စရာတစ်ခုခုနှင့် ရုတ်တရက်ကြုံလိုက် ရဟန်တူ

ထိုအချိန်မှာ လန့်ဖျပ်ပြီး ရေများဒလဟောကျဆင်းနေသ

အောက်သို့ လဲကျသွားပြီးချိန်မှာ နှလုံးခုန်ခြင်း ရုတ်တရက်
သိပ်ပြီး သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုကျော်ဇောဦး သေဆုံးရခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်၌ ဘာမှ
 နှလုံးရောဂါကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်သည်။ ဆေးမှတ်ချက်
 ရွက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး မငြိမ်းသာ အရပ်လိုဝိုင်းနေမိသည်။
 ခြေရင်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အဖေလောင်းကုတ် အဆင့်
 ရောင်အဟောင်းကြီး သိုးမွေးခေါင်းစွပ် ဦးထုပ်အညိုရောင်
 ရှေးလူကြီးများ၏ ခေါင်းစွပ်က မျက်နှာတစ်ခုလုံး ချလှဲ
 ရှိရသည်။ ညအချိန်မှာ ခေါင်းစွပ်အမည်းကြီးဖြစ်နိုင်သည် အထက်
 ရင်ရင့်

ပန်းရံသမားမို့ ချွန်မြသောသံထည်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ပိုင်ဆိုင်
 သည်။
 “မဖြစ်နိုင်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”
 မငြိမ်းသာခေါင်းကို သွက်သွက်လည်အောင် ခါရမ်းကြည့်
 ဆိုပစ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်တဲ့အကြောင်း အသေးစိတ်ပြောပြပါဦး”
 ဟူသော ရဲ၏စစ်တမ်းအတွက်...
 မိမိကိုယ်တိုင် မသဲမကွဲ ဝေဝေဝါးဝါးဖြစ်ခဲ့ရသောအချိန်
 အတွင်း အဖြစ်အပျက်ကလေးတခုကိုချန်လှုပ်လျှက် အိပ်ခန်း
 မှာရှိနေဆဲ ရေချိုးခန်းမှအော်သံကြား၍ ပြေးတော့ လဲကျ
 ထွက်သားမောင့်ကိုတွေ့ရသည်မှစ၍ တဘက်ခြံသို့ အကူအညီ
 တောင်းခြင်း ဆေးရုံပို့ခြင်းများကို အစစ်ခံလိုက်လေသည်။
 ငြိမ်းသာ၏ ရင်၌ မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသော ပြဿနာ
 ဝေပင်ဘယ်သောအခါမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်၍မပြောတော့

သိပ်ချမ်းသာသော သူဌေးလေးကျော်ဇောဦးသည်...
 လက်ထပ်ပြီးသည့် ညဦးဦးယံရှစ်နာရီခန့် အချိန်တွင်ရေချိုး
 အတွင်း၌ ဘာဝက်ရာမှရှာမရပါပဲနှင့် လဲကျသေဆုံးသွား
 သည်။

ဆေးအစီရင်ခံစာ၌ နှလုံးရောဂါဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။
 သူနှင့်မပေါင်းသင်းလိုက်ရသောဇနီးသည်အသစ်စက်
 ကလေးမှာ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာဟူသော ဆရာဝန်မ...
 လက်သည်မပေါ်သော လူသတ်မှုလော...
 မျက်မြင်သက်သေမရှိသော လူသတ်မှု...
 နှလုံးရောဂါလို့ ဖုံးလိုက်တာပါ။

“သိပ်ချမ်းသာလို့ အသတ်ခံရတာနေမှာ သနားတယ်”

ဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ သတင်းဂယက်တို့သည် မငြိမ်သာ၏အဝလေးကို တစ်စစဖွဲ့ချေနေကြသည်။

မငြိမ်းသာတို့ယ်တိုင် ဆေးရုံတပတ်လောက် တက်လို့ရသည်။

အချစ်တို့ဖြင့် ရွန်းအိပြည့်မောက်နေသော နှလုံးအိမ်တွင် 'ထားဝရခွဲခွာခြင်း' ဟူသောလက်နက်ဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်အောင် ခုတ်ဖြတ်ပိုင်းခြေခြင်း လိုက်ရသဖြင့်...

ရင်တွင်းမှ ချစ်တတ်လွန်းခဲ့သော နှလုံးသည်ပွတ်သွားမောင် နှင့်အတူသေဆုံး၏။

ပတ်ဝန်းကျင်၏ လှိုင်းဂယက်ဒဏ်သည် ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ၏ ဘဝကို ရစရာမရှိအောင်ချေဖျက်၏။

သည်သို့ဖြင့်...

ဘဝပျက်ကာ အသည်းနှလုံးသေဆုံးခဲ့ရသော ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာသည် ရန်ကုန်မြို့နှင့် အဝေးတကားအဝေးဆုံးသော...

ဤမြစ်ကြီးနားမြို့သို့ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးသည်၏ နောင်တွင်လည်း...

အန်း (၂၂)

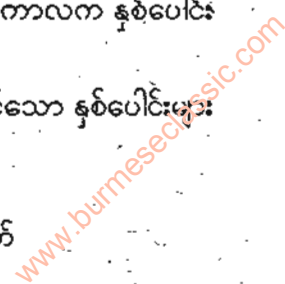
ညက မိုးစိပ်စိပ်ရွာထားသဖြင့် ဧရာဝတီသည် ခါတိုင်းလို ထည်ကြည်လင်လင်မရှိ။

မညစ်နွမ်းသော်လည်း နောက်ကျိသောအရောင်အဆင်းဖြင့်စွန်ဆင်းသွားနေသည်။

လူသားတို့သွားရသော ခရီးသည်နှစ်ပေါင်း တစ်ရာထက် မပိုတတ်ကြသော်လည်း...

ဤခရီးသည်ကြီး၏ သွားရသောခရီးကာလက နှစ်ပေါင်းနှစ်သန်းကျော်ကြာခဲ့ပြီ။

ဆက်လက်၍လည်း မရည်မတွက်နိုင်သော နှစ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ကြာရှည်ပေလိမ့်ဦးမည်။

ဤမြစ်ကြော၏ စီးမျှောပုံက ပြန်လမ်းမရှိသော စီးမျှော
နေခြင်းဖြစ်သည်မှန်ပါသော်လည်း...

မြစ်စဉ်းမှ မြန်မာ့ပင်လယ်ပြင်အထိ ခရီးနှင့်ခဲ့သော
ဧရာဝတီမှာ ရေ၏သံသရာသဘောအရ ပင်လယ်ပြင်မှ ရေငွေ့
ပျံတက်ပြီး မိုးသားမိုးတိမ်ဖြစ်၏။

ထိုမှ မုတ်သုန်လေနှင့်၍ မိုးစက်မိုးပေါက်ဖြစ်ကာ ဤ
တောင်တန်းကြီးများပေါ်သို့ ရွာချခဲ့၏။

ထိုမိုးရေတို့သည် တောင်တန်းတောင်သွယ်များမှ စီးဆင်း
နေသော စမ်းချောင်းငယ်အပေါင်းကို အားဖြည့်ကာ မေခ
မေလခ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ထိုမြစ်နှစ်ဖွား ပြန်ပေါင်းစုံတော့ နှစ်ရာကော်
သက်တမ်းရှိ ဘိုးသက်ရှည်ဧရာဝတီမြစ် ဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။

သစ်ပင်ပန်းမန် အပေါင်းသည်လည်း ပင်အိုသေလျှင်
မျိုးစေ့ကျန်ပြီး တဖန်ထပ်တူမျှသော သစ်ပင်ပန်းပင်တို့ကို
ဖြစ်ထွန်းစေဖူးပွင့်စေနိုင်လေသည်။

သက်မဲ့တို့သည်သာလျှင် အသစ်တဖန်ပြန်လည်၍ ဖြစ်
ပေါ် အစားထိုးနိုင်သော သဘောရှိချေ၏။

အမြတ်နိုးရဆုံးသော လူသားတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရပြီး
ဆိုသဖြင့် ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်၍ အသစ်တဖန် တည်
ဆောက်၍မရရှိနိုင်တော့...

လမ်းခွဲပေါင်းမြောက်များစွာဖြင့် သံသရာခရီးရှည်ကြီး

...နေကြသော သက်ရှိသတ္တဝါအပေါင်းအတွင်းမှာ 'မောင်'
...စေဦး။ 'နောင်ဘဝများစွာတွင်' 'မငြိမ်းသာ' နှင့် တယောက်
...ဘစ်ဦး ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မသိနိုင်တော့ပါ။

သည့်အတွက် မောင်ကိုယခုလို ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရခြင်းသည်
...ကို ထာဝရဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းမပါ။

ယခုဘဝသာမက နောင်သံသရာ ဘဝများစွာတိုင်အောင်
...ဘက်ခဲ့သည့်တိုင် မသိနိုင်တော့ပြီသာ။

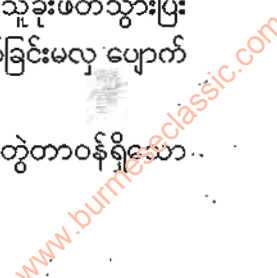
မငြိမ်းသာသည် မိမိ၏ရှေ့၌အပုံလိုက်ရှိနေသော ဒိုင်ယာ
...အုပ်အနက်မှ အပေါ်ဆုံးတွင်ရှိနေသော စာအုပ်ကိုဆွဲယူ
...ပြီး မထမဆုံးစာမျက်နှာကို ဖွင့်လျက် ဘယ်ဘက်အခြမ်း
...ကြည့်မိသည်။

"မောင်ရယ်..."
ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသော မောင်၏ ရုပ်ငြိမ်ရုပ်လွှာ...

မြစ်ကြီးနားသို့ရောက်ပြီးမှ သည်စာအုပ်များကိုလည်း
...ကြည့်မိ၊ ကြည့်ရဲသောသတ္တိလည်းမရှိခဲ့။

ယခုကိုမင်းလတ်ဆိုသူ ရောက်ရှိလာပြီး ဒေါက်တာမငြိမ်း
...၏ မှတ်တမ်းလွှာ ဒိုင်ယာရီ ငါးအုပ်ကို သူ့ခိုးဖတ်သွားပြီး
...နောက် ကိုမင်းလတ်တစ်ယောက်ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်
...ခဲ့ရသည်။

ထိုကိစ္စအတွက် မငြိမ်းသာနှင့်အတူ ပူးတွဲတာဝန်ရှိသော

'ဇော်'ဆိုသည့် 'ဇော်ဝင်းဆွေ' ကိုအဖြစ်မှန်အားလုံး သိရှိခွင့်ရနိုင်ရန်ဖတ်ရှုခွင့် ပြုခဲ့မိသည်။

ဤစာအုပ်များပြန်ရချိန်၌ ဤစာအုပ်ပုံရှေ့၌ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ ကိုယ်တိုင်ထိုင်ရင်း သူ့ရေးထိုးကမ္ဘာဦးတင်ထားသည့် စာလုံးလေးများမှ အစ ဘဝဖြစ်စဉ် အစိတ်အပိုင်းများ တစ်ခုချင်း တစ်ရစ်ချင်း ပြန်လည်တွေ့ရှိနေရသည့်အချိန်ပါ။

“စိတ်သဘောထားကောင်းရှာလွန်းတဲ့မောင် ကောင်းရာမွန်ရာ ဘုံဘဝကိုရောက်ရှိမှာပါကွယ်”

မောင့် ရုပ်လွှာကိုကြည့်ရင်းပြောမိသော စကားနှင့်အတူ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ မျက်ရည်ပွင့်တို့သည် ရုပ်လွှာပေါ်၌ နှာချကျကြွေ၏။

“အို...”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ လက်မှစာအုပ်ကိုဆွဲယူသိမ်းလိုက်သူကအဖေ...

“စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာတွေ ပြန်ကြည့်မနေပါနဲ့သိလေးရယ်”

အဖေကိုယ်တိုင်မျက်ရည်တွေဝဲလို့...

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် အဖေ့ကို အဖြေမဲ့ပစ္စာလိုထိငေးကြည့်နေမိသည်။

“ရောသမီး၊ ပူတာအိုကလာတဲ့ ဂရေဖရုသီးနည်းနည်း”

ချစ်လို့အဖေ သကြားဖြူးထားတယ်၊ ရင်အေးအောင် စားလိုက်ဦး”

ရှောက်သီးမွှာများလို့ ဂရေဖရုသီးစိတ်များကိုယူစားတော့ ခပ်သက်သက်နှင့် ချိုချိုချစ်ချစ်လေး။

တခါတရံတော့ အဖေသည် ယခုလိုပင် သမီးကို ဂရုစိုက်စွာသည်။

မောင် ဆုံးသည့်ညက အဖေအိပ်ပျော်နေသည်။ လုံးဝနိုး၍ မရသည့် တာဝန်ပျက်ညမှ လွဲ၍...

နောက်ပိုင်း၌ သမီး၏ ပရိဒေဝကို အဖေ၏ မေတ္တာတရားဖြင့် အစွမ်းကုန်ကူညီခဲ့ရှာပါသည်။

ဘာကိုမှ မကြည့်ချင်တော့ပါ

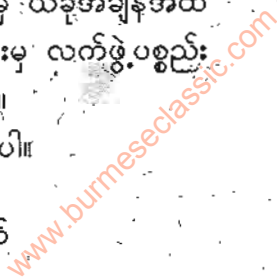
ဘာကိုမှ မမြင်ချင်ပါ

ဘာကိုမှလည်း မလိုချင်ပါ

ဆိုသော မငြိမ်းသာ၏ ဆန္ဒအတိုင်း မောင့်တိုက်ကို အသေအချာ ပိတ်ပြီး ဘာပစ္စည်းတစ်ခုမှ မယူငင်မသုံးစွဲခဲ့။

တကယ်၌ မငြိမ်းသာ၏ နာမည်များနှင့် လွှဲအပ်ပေးခဲ့သောငွေများထဲမှ လည်းတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ယခုအချိန်အထိ မထုတ်ယူခဲ့။ နောက်ဆုံးမင်္ဂလာခုတင်ဘေးမှ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအပုံလိုက်ကိုပင် သည်အတိုင်းထားခဲ့သည်။

ဘာအထုပ် တစ်ထုပ်မှဖြေမကြည့်ခဲ့ပါ။

တိုက်ကိုအသေအချာသောခတ်၍ ခြံချင်းကပ်နေသော ဦးလေးသိန်းနှင့် ဒေါ်လေးများ၏ လက်ကိုအပ်ပြီး ဤမြို့သို့ မငြိမ်းသာရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေယူခဲ့လေ”

“ဘဏ်ကငွေထုတ်ပါလား”

“တိုက်ထဲက ပစ္စည်းတွေ စိတ်ချရပါမလား”

ဆိုသော လိုချင်တပ်မက်သည့် ပစ္စည်းစကားများကို တလုံးတပါဒမျှ မပြောခဲ့ မဆိုခဲ့ရှာ၊ ငွေနှင့်ပတ်သက်၍ အခွေတွင်ဘာလောဘမှ မရှိရှိဖြင့်အမှန်ပါ။

“အဖေကို ဘယ်လိုများနားလည်ရပါမလဲကွယ်”

ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ရင်နှင့် တနင့်ကြည့်နေဆဲ...။

“ဟော... ဟိုကောင်လေးလာပြီ၊ ဒီစာအုပ်တွေ သိမ်းခိုင်းလိုက်ရမလားသမီး”

“နေပါစေ အဖေ ရတယ်”

ဤဒိုင်ယာရီများသည် ဇော်ထံမှ ပြန်ရောက်လာသည့် စာအုပ်များဆိုသည်ကို အဖေမသိရှာ။

ကိုမင်းလတ်ပျောက်ဆုံးနေခြင်းအတွက် မငြိမ်းသာဘဲ ယောက်ယက်ခတ်နေကြသည် ဆိုသည်ကိုလည်း အဖေမရိပ်မိ

“လာ... ဇော်”

သားအဖနှစ်ယောက်၏ အရိပ်အကဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခင်မဲဖြစ်နေရှာသော လှေကားဝမှ ဇော်ကို မငြိမ်းသာ လှမ်းခေါ် ခေါ်တိရသည်။

အဖေက သူ့လက်စွဲတော် တုတ်ကောက်ကြီးဆွဲပြီး မြစ်ကမ်းပါးဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကုလားထိုင်တွင် ညင်သာစွာထိုင်၍ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ မျက်ဝန်းကို ဇော်ငေးကြည့်ရင်းက...။

“မမ ငိုထားပါလားဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်-မမ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဇော်ရယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ပဲ မမ ဘယ်တော့မှ မငိုပါဘူး၊ ဇော်သိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဇော် သိပါရစေဗျာ”

“ဇော် နဲ့မပတ်သက်ပါဘူး”

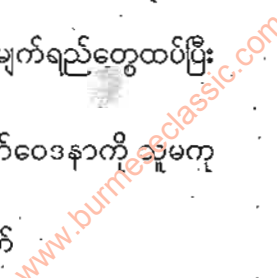
“မမ နဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှ ဇော်နဲ့ပတ်သက်တယ် လို့ခံယူခွင့်ပေးပါဗျာ... မမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဒီစာအုပ်တွေပြန်တွေ့ရတော့ အားလုံး အရင်အတိုင်းပြန်ခံစားရတယ်၊ မောင့်ကို သနားလို့လွမ်းလို့”

“ဟာ... မမ ရယ်”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေထပ်ပြီး ကြွေကျလာတော့ ဇော်ပါငိုချင်လာသည်။

အမြတ်နိုးရဆုံးသော မမ၏ အတိတ်ဝေဒနာကို သူမကူ

စားအပ်။

မငြိမ်းသာ၏ 'မောင်'ဆိုသူသည် ပိုင်ဆိုင်သူ မငြိမ်းသာ မပြောနှင့် ဤစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုရ၍ ကိုကျော်ဇော်ဦးကို သိရှိခွင့်ရခဲ့ပြီးသော ဇော်သည်ပင်လျှင် ကြေကွဲစွာ နှမြောတသ ရပါသည်။

မမ ရယ်... မောင်ဆိုတဲ့ ကိုကျော်ဇော်ဦးဟာ မမကို သိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်မြတ်နိုးတယ်နော်၊ ဇော်လည်းလေ အဲဒီ မေတ္တာတွေထက် မလျော့နည်းတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ မမကို ဇော် သိပ်ချစ်တယ်။

ဒါပေမယ့်ဇော် သစ္စာစကား ဆိုပါမယ် မမရယ်... ကိုကျော်ဇော်ဦးသာ ပြန်လည် အသက်ရှင်သန်လာမယ် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေဦးမည် ဆို ယင်၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဝမ်းအသာဆုံးလူဟာ မမပြီးရင် ဇော်ပါဗျာ..

ဇော်အချစ်က မမကို ရယူချင်တာ၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ တမျိုးတည်းမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။

မမစိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိစေချင်တာပါ၊ မမသာ ခုလို မျက်ရည် ဘယ်တော့မှမကျရမယ့် အဖြစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင် သွားမယ်ဆိုရင် ဇော်လေ..

ဇော်က မမကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မမက မမရဲ့မောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဇော်လေ တကယ်ပါ.. တကယ်ပါ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဗျာ... .

ကိုကျော်ဇော်ဦးနဲ့ လဲပေးချင်တယ်၊ သူ့အသက်ရှင်လျက် နေရင် မမ သိပ်ပျော်မှာပါနော်.. လဲပေးချင်လိုက်တာဗျာ၊ ကိုကျော်ဇော်ဦးကို ပြန်ရမယ်ဆိုရင်ဇော် တကယ်ကိုသေပေး သါတယ် မမရယ်... .

"ဇော် ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ-ဟင်"

မမမေးလာတော့ ဇော် ဘာဆိုဘာမှ မပြောချင်တော့ပါ။

"ကိုမင်းလတ်အကြောင်းပါ"

အမှန်က သူ့ကို သတိပင်မရမိသေး၊ မမမျက်ရည်စက်တို့ ဘာ ဇော်နှလုံးသားကို မီးပွင့်များ ကျဆင်းလာသလိုခံစားရ၍ နှစ်စေတနာများ ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ထွန်းနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟုတ်တယ်ဇော်၊ ဒီပြဿနာကလဲ မသေးဘူးကွယ်"

"အဲဒီ အကြောင်းဘက်ကို မမရဲ့ စိတ်ရောက်ပြီဆိုရင် ဇော် ပြောချင်တာ ရှိတယ်"

"ဒါတွေ သိမ်းလိုက်ပါဦးလား မမရယ်၊ ဒါတွေမြင်နေ ယင် မမဝေဒနာတောင်းတွေ ပြန်ပြီး အသစ်ဖြစ်နေ လိမ့်မယ်"

"မောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတခုမှ မမရင်ထဲမှ ဟောင်း သေးပါဘူး ဇော်ရယ်"

"ဇော်ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး မမ"

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒီစာအုပ်တွေမြင်မနေရလဲ မမရင်ထဲမှာ မောင် အခြေ
ရှိနေဆဲပါပဲလေ”

ဇော်၏ သက်ပြင်းချသံက ပြင်းပြလွန်းလှသည်။

“ဇော် ပြောချင်တာရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒီမြစ်ကြီးနား ဝန်းကျင်တဝိုက်ကို ဇော်
လိုက်ရှာရရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကိုမင်းလတ်ကိုလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တွေ့နိုင်မယ် ထင်လို့လား”

“မတွေ့နိုင်သည့်တိုင် သတင်းအစအနများ ရမလားလို့
ပေါ့”

မြစ်ကြီးနား တစ်ဘက်ကမ်းမှ ဝိုင်းမော်နှင့် ‘ဝါရွှေ’
ဘက်တစ်လျှောက် . . .

ကျွန်းပင်သာနှင့် ခတ်ချိုကုတို့ဆိပ်ဘက်
ကရိန်နော်နှင့် မြစ်ဆုံရှိရာ တန်ဖရရွာတစ်လျှောက် . . .
ကားလမ်းပေါက်ပြီး သစ်မွှေးထွက်သော တနိုင်းဘက် . . .
မီးရထားနှင့်ဆင်းသွားနိုင်သော မရန်း၊ နမ္မတီး၊ မိုးကောင်း
မိုးညှင်းဘက်များကို ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာတွေးကြည့်မိသည်။

မြစ်ကြီးနားမှ လေယာဉ်ဖမ်းရုံခွဲဖူးသော လုံးခင်း
ပူတာအိုနှင့် နောင်မွန်းဘက်များဆီသို့ သူဘယ်နည်းနှင့်

သွားနိုင်မည်မဟုတ်။ ယခုအခါတွင် လုံးခင်းနှင့် နောက်ခရီးစဉ်
များလည်း မရှိတော့ပါ။

“မြစ်ကြီးနားဆိုတာ ကချင်ပြည်နယ်ရဲ့ မြို့တော်နှင့်
ဇော်၊ သူဝန်းကျင်ကလဲ အကျယ်ကြီး၊ ဇော်ဘယ်လို
လုပ်လိုက်ရှာမှာလဲ”

“မမ သွားစေချင်ရင်တော့ သွားမယ်လေ၊ မသွားနဲ့
ဆိုလဲ မသွားပါဘူး”

“မမဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူး ဇော်ရယ်”

“အင်းလေ . . . ဒါဆိုလဲ မမ စိတ်ပင်ပန်းမခံပါနဲ့၊

သင့်သလိုကြည့်စဉ်ပါပဲမယ်”

နှုတ်မှ စကားအဖြစ်မပြောဖြစ်ကြသော်လည်း ရင်တွင်းမှာ
စကားလုံးပေါင်းများစွာ အတွေးများစွာဖြင့် ယှက်လိမ်နေကြ
လေသည်။

“ဇော်တစ်ခု စဉ်းစားထားဟာရှိတယ် မမ”

“ဘာလဲ ဇော်”

“ကိုမင်းလတ်ဆိုတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲ၊ ဦးလေးသိန်း
တို့နဲ့ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ သူလဲ
ဆိုတာ အရင်ဦးသိဖို့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇော် တွေးသလို မမလဲ တွေးမိပါတယ်၊
ဦးလေးသိန်း ဒေါ်လေးမြတို့နဲ့အတူ နေခဲ့ရတဲ့နှစ်ပေါင်း

များစွာ ကာလအတွင်းမှာ 'ကိုမင်းလတ်' ဆိုတဲ့နာမည်ကို တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးဘူး။

“ဦးလေးသိန်းတို့ သားတစ်ယောက် မော်လမြိုင်မှာရှိတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ သားဆိုတာ ဦးလေးသိန်းရဲ့ သားဒေါ်လေးမြက ကလေးမရဘူး၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်အိမ်ကိုတစ်ခေါက်မှ မလာတာပေါ့။ သူတို့ သားအဖချင်းတော့ တွေ့ချင် တွေ့ကြမှာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ် ဒီလူရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို သိခွင့်ရဖို့က ပိုပြီး အရေး ကြီးမယ်ထင်တယ်နော် မမ”

“အေးလေ... ဒါကြောင့် ရန်ကုန်စာထည့်ထားတာ ကြာပြီ လုံးဝအကြောင်းမပြန်ကြဘူး”

“စာအသွားအလာကလဲ တကယ်ကြာတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“မမရန်ကုန် ခဏဆင်းသွားရရင် ကောင်းမလား မသိဘူး”

ဇော်ငြိမ်တွေသွားသည်။
မမသွားရမည့်နေရာသည် ဦးဆိန်းဖေနှင့် ဒေါ်လေးမြတို့ ဆီသာဖြစ်မည်။

ဤအိမ်နှင့် ကပ်လျက်ခြံမှာက ကိုကျော်ဇော်ဦး၏အိမ်မပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီးသည့် ထိုတိုက်တွင်းမှာ မမအတွက် အသဲအက် နှလုံးကြောစရာ ခံစားမှုဟောင်းများကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလေမည်။

ထိုတိုက်သို့ဖြင့် မမ မသွားပဲ ဘယ်နည်းနှင့်မှ နေဖြစ်မည်ဟုတ်။

ဒါဆိုလျှင် မမတယောက်တည်း မည်မျှကြေကွဲစွာ ခံစားနေရရှာမလဲဗျာ... .

“ဇော် ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

“ဘာကိုလဲ”

“ရန်ကုန်သွားဖို့လေ”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဇော် ကိုမေးပြီး ဇော်ဆန္ဒယူမယ်ဆိုယင်တော့ မမကိုမသွားစေချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြဿနာတွေနဲ့ကြုံယင် မမတယောက်ထဲ သိပ်ခံစားနေရမှာ၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုယင် မမခွင့်ပြုမယ်ဆိုယင် ဇော်ပါ လိုက်ခဲ့ပါရစေလားဟင် မမ”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲဇော်ရဲ့”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ မျက်နှာတင်းသွားခြင်းနှင့်ထပ်တူလေသံကလည်း ပြင်းသွားသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသလို ဇော်ရင်မှာ ဟာ ကျဲသွား ရသည်။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထက်မပိုသော အဆင့်အဖြစ်နှင့် သာ မမ သတ်မှတ်ထားကြောင်း ဇော်လည်း အသိမို့ ဇော်အနေ နှင့် ဘာမှမပြောသာပါ မပြောရပါ။

“မမ ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲ”

“ဘာမှ မရှိပါဘူးဇော်”

“ဒါဖြင့် ဇော်ပြန်တော့မယ် မမ”

မမထံမှ ဘာအမိန့်သံမှ မကြားရ ခေါင်းငုံ့ထားသော ဇော်ကလည်း မမကို မော်မကြည့်တော့ပါ။

ဘာစကားမှမပြောဘဲနှင့် မမအိမ်တွင်းဝင်သွားသည်။ ပြန်ရကောင်းမလား၊ ဆက်နေရကောင်းမလားဟူ၍ မဝေခွဲဆက်ထိုင်နေဆဲမှာ။

“ရော ဇော်စားလိုက်ဦး ဇော်ကြိုက်လို့ချန်ထားတာ”

လိုက်ချစ်သီးများကို စည်သွပ်ဗူး မလုပ်နိုင်သော်လည်း ဝလူးကိုစိတ်ရည်ပုလင်းလွတ်မှာထည့်ပြီး ကြာရှည်ခံအောင် ထားသော စစ်မှုထမ်းဟောင်းများအသင်းမှ ထုတ်လုပ်သော ပုလင်းကို ကိုင်ဆောင်လာသည်။

ပုလင်းထဲတွင် လိုက်ချစ်ဖတ် လတ်လတ်ဖြူဖြူများနှင့် အရည်များ။

မမကိုယ်တိုင် ပန်းကန်တွင်းသို့သွန်ချပြီး ဇွန်းတပ်၍ ပေးသည်။

ဆော့သောကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ဆူပြီးဘာအညှိုး အတေးမှမထားရှိပဲ စာဆက်သင်နေသော ဆရာမ တစ်ယောက် ထို့ မမက တည်ငြိမ်နေသည်။

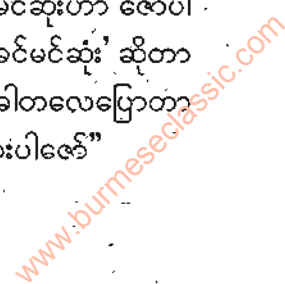
“ကုန်အောင်စားလိုက်လေ ဇော်”

“တော်ပြီ မမ”

“စားပါ လူနာတစ်ယောက်လာပေးထားတာ ဆေးရုံက ဆင်းသွားရလို့ မမကုပေးတာပျောက်လို့ဆိုပြီးလာကန် တော့သွားတာ မမကတော့လေ လူနာတိုင်းကိုစေတ နာ တန်းတူပဲ ထားပါတယ် ကိုယ်ကလွဲလို့သက်သာသွား တယ် ပျောက်သွားတယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာတာပဲ”

မမသည်သာ လူနာအကြောင်း ဆေးရုံအကြောင်းများ ဆက်၍ ပြောကြားနေသည်။ ဇော်ကတော့ ဘာစကားမှသိပ် မပြောဖြစ်။

“မမကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဇော်ရယ် မမ ဇော် ကိုသိပ်ခင် ပါတယ်၊ ဒီတစ်မြို့လုံးမှာ မမအခင်မင်ဆုံးဟာ ဇော်ပါ ဆိုတာလဲ ဇော်သိပါတယ်လေ၊ ‘အခင်မင်ဆုံး’ ဆိုတာ ထက်မလျှော့တဲ့မပိုတဲ့စိတ်တွေနဲ့ တခါတလေပြောတာ ဆိုတာ မှားသွားရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါဇော်”

ဇော်ကို နားလည်နိုင်လှချည်လား မမရယ်ဟူသော အကြည့်ဖြင့် ဇော်ကြည့်နေဆဲမှာပင်...

“ကိုမင်းလတ်အတွက် ဇော်ထပ်ပြီးမလုပ်ရှားပါနဲ့တော့ လေ၊ ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာအပေါင်းကို မမပဲဖြေရှင်း ယူပါမယ်၊ ဇော်ကကူညီသူပါ-တကယ့်တာဝန်ရှိသူက မမပဲလေ ဇော်”

“ဇော်ကတော့”

“ဇော်စိတ်ထဲမှာပဲ ကြိုက်သလိုခံယူပါ၊ မမကတော့ ဇော်ကို မပါဝင်စေချင်တော့ဘူးကွယ်... ကဲ မင်းပြန်နိုင်ပါပြီ”

ဆက်လက်၍ နေရဲစရာမရှိအောင် မမ၏ စကားများက ပြတ်သားလှချေသည်။

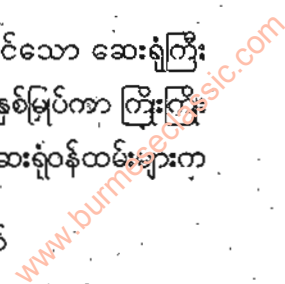
ဇော် လေးကန်စွာထ၍ မမကိုကြေကွဲစွာ ကြည့်ပြီး ခေါင်း ငုံ့ကာ မမ၏ရှေ့တော်မှောက်မှ ဇော် ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။

နှုတ်ဆက်စကားပင် တစ်လုံးမှ ဇော်မဆိုဖြစ်ခဲ့။

အခန်း (၂၃)

‘သီတာရပ်’၏ ဟိုမှာဘက်ခြမ်းရှိ ဒူးကထောင်းရပ်’တွင်ရှိ ပြီး ဂျေစ်ကွင်း ပြင်ကိုလှမ်းမြင်နေရသော ‘မြစ်ကြီးနားဆေးရုံ’ သည် ပြည်နယ်အဆင့်ဆေးရုံမို့ မျက်စိနားနှာခေါင်း သွားဌာနမှ အစ ကလေးအထူးကု ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီးများ စုံလင်လှသည်။ လူငယ်တို့အားထားရာ ဘိန်းဖြတ်ဆေးရုံလည်း သီးသန့်ရှိ ပါ၏။

ဤမျှ ပညာစုံရနိုင်သော ပညာထိုးနိုင်သော ဆေးရုံကြီး တွင်အလုပ်ထဲ၌သာ ပညာရော စေတနာပါ နှစ်မြုပ်ကာ ကြီးကြီး စားစားဆောင်ရွက်နေသော မငြိမ်းသာကို ဆေးရုံဝန်ထမ်းများက

လည်း ချစ်ကြခင်ကြသည်။

ဆေးရုံ၏ပြင်ပ လူနာဌာန၌ တာဝန်ကျနေသော ဆရာ
ဝန်နှင့် လူနာများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေစဉ် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ
အားကိုးရသော ကချင်လေး နော်ဖော့က...

“ဒေါက်တာ ဧည့်သည်ရောက်လာတယ်”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ နော်ဖော့”

“ရန်ကုန်ကပဲ ထင်တယ်၊ ခုပဲ လေယာဉ်ဆိုက်လို့
တန်းလိုက်လာတာလို့ ပြောပါတယ်”

ကချင်သံ ဝဲဝဲလေးနှင့် ပြောကြားသော နော်ဖော့၏စကား
ကြောင့် စမ်းသပ်လက်စ လူနာကို ပြီးပြတ်အောင် စမ်းသပ်၍
အပြင်ခန်းဘက် ထွက်လာတော့...

“ဟာ... ဦး... ဦးလေးသိန်း”

လုံးဝမျှော်လင့်မထားခဲ့မိသောသူ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ
ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်၊ ဒုတိယဖခင်လည်းဖြစ်သော ဦးလေးသိန်း
ကိုယ်တိုင်...

“နေတဲ့နေရာမလာတတ်လို့ ဂျစ်ကားငှားပြီး ဆေးရုံ
လိုက်လာခဲ့တာ”

“ဦးလေး ငြိမ်းသာဆီ သက်သက်လာတာလား ဟင်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အေးပေါ့”

“ဒေါ်လေးမြရော နေကောင်းရဲ့လား၊ တစ်ခါတည်း
ခေါ်လာရင်ပြီးရော”

“ဆိုင်က ရှိသေးတယ်ကွယ်၊ နှစ်ယောက်လာလို့မရ
ဘူးလေ”

“အဖေလဲ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ ဦးလေးရယ်”

“ဒုအေးပေါ့ကွာ... က လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခဏလေးဦးလေး၊ ပြီးခါနီးပါပြီ၊ မိတ်ဆွေ
ဆရာဝန်ကို အပ်ခဲ့မယ်”

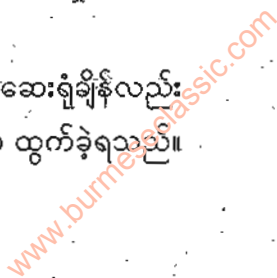
အခန်းတွင်းပြန်ပြေးလာပြီး ဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စများကို
ဆက်တိုက် ဆောင်ရွက်နေရသည်။

ဦးလေးသိန်းကို ပြန်လည်တွေ့လိုက်ရ၍ လှိုက်ခွန်စွာ ဝမ်း
သာခြင်းနှင့်အတူ...

အကြောင်းမကြားပဲနှင့် ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသော
ဦးလေးသိန်းတွင် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာများ ပါရှိလာလေ
သလား။

လက်ဆေးရင်း စဉ်းစားပြီး နံနက်ပိုင်း ဆေးရုံချိန်လည်း
ပြန်ကာနီးပြီမို့ ဦးလေးသိန်းနှင့်အတူ ဆေးရုံမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဦးလေးသိန်း၏ လက်ဆွဲအိတ်နှင့် ခြင်းတစ်လုံးကို နော်ဖော့ က စက်ဘီးနှင့် အိမ်သို့ သယ်ဆောင်သွားနှင့်၏။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာက အိမ်မရောက်မီ ဦးလေးသိန်းတို့ အဖေနှင့်မဆုံဖြစ်မီ ပြောလိုရာပြောနိုင်ရန်အတွက် တူဝရိုးနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်၍ပင် ဆေးရုံဝင်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ရှည်ပြန်သော လမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ တည့်တည့် ထွက်ပြီးပြည်နယ်ကောင်စီရုံး အိပ်ချိန်းရုံးများကို ဖြတ်၍လျှောက်ရင်း...

“ငြိမ်းသာပေးတဲ့ စာတွေရလား ဦးလေး”
“အေး... ရတယ်၊ ဒါကြောင့် လိုက်လာခဲ့တာ”
“ဟင်”

စာ၌ ဦးလေးလိုက်လာရန် လုံးဝမပါရှိ၊ ကိုမင်းလတ် အကြောင်းသိလို၍ ပြန်ကြားပေးပါရန်သာ ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မင်းလတ်ဆိုတဲ့ သူငယ်နဲ့ငြိမ်းသာနဲ့အဆင်ပြေရဲ့လား”
“ရှင်...”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာကြီးနှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရသလို

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဦးလေးသိန်း၏ မျက်နှာကို အလန်တကြား ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရဲ့လား”
“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

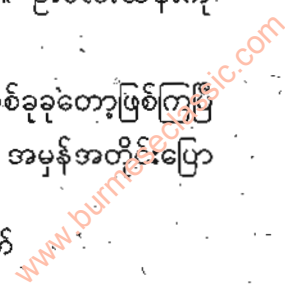
ဤကျေးဇူးရှင်များ ကိုယ်စား ဂရုစိုက်လိုက်ပါ။ ဧည့်ခံလိုက်ပါဆိုသော ဦးလေးသိန်း၏ စာအတိုင်း သူကောင်းစွာ ဧည့်မခံရုံမက ကိုမင်းလတ်တစ်ယောက် သူ့လက် ချက်ဖြင့် သေသည်လား၊ ရှင်သည်လားပင် မသိနိုင်သည့် အချိန်အခါ...

“ငါတူမနဲ့ မောင်မင်းလတ်နဲ့ တစ်ခုခုများ ဖြစ်ကြသလားဟင်”
“အဲ့ဒီကိစ္စအတွက် စိတ်ပူလို့ လိုက်လာခဲ့တာ”
“သူ... သူ... ဦးလေးသိန်းဆီ ရောက်လာသလားဟင်”
“ဟဲ့ မဟုတ်တာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ အခုသူ ဒီမှာမရှိဘူးလား”

ငိုချချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။ ဦးလေးသိန်းကို မဖြေ...

“ပြောစမ်း ငါတူမနဲ့ ဒီကောင် တစ်ခုခုတော့ဖြစ်ကြပြီထင်တယ်၊ ပြောစမ်း ဦးလေးကို အမှန်အတိုင်းပြော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စမ်း မငြိမ်းသာ”

မျက်ရည်ကြည်လေးများပင် ဝဲလာသော မငြိမ်းသာ၏ မျက်နှာကို ဦးသိန်းဖေက စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ပြီး ပြောနေ၍ . .

“ပြောမယ် ဦးလေး . . ဦးလေးသိန်းကို ငြိမ်းသာအမှန် အတိုင်း ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်”

“ပြောစမ်း မငြိမ်းသာ အခုဆူအိမ်မှာ မရှိဘူးမဟုတ် လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး၊ သူ့ခရီးတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ ဘာအနှောင့်ယှက် ပေးသွားသေး လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာအနှောင့် အယှက်မှလဲ မပေး ပါဘူး ဦးလေး”

“အင်း . . တော်ပါသေးရဲ့၊ ကဲ ဖြစ်ပျက်ပုံတွေ ပြော ပါဦး”

“ဦးလေးနဲ့ ငြိမ်းသာ တစ်နေရာရာမှာ စကားပြောရမှ ဖြစ်မယ်၊ အဖေ့ရှေ့မှာ ဒီအကြောင်းတွေ ပြောလဲ မပြောချင်ဘူးဦးလေးရယ်၊ အဖေကလဲ သိတဲ့အတိုင်း”

“အေးပါ”

“ငြိမ်းသာတို့ ဧရာဦးစားသောက်ဆိုင်ကို သွားကြဖို့ စီစဉ်လိုက်မယ်နော်”

ရှည်ဝေးသော လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာကြပြီး မြစ်နား အရောက်တွင် တင်းနစ်ကွင်း၏လက်ယာဘက်သို့ ချိုးလိုက် ကြသည်။

ပူတာအိုဘက်မှလာသော သစ်သီးများ တဲတန်းထိုးပြီး အပုံလိုက်ရောင်းနေသော ကွက်လပ်၏ရှေ့ရှိ အဆောက်အဦး ငယ်သို့ ဦးတည်လျက် . . .

အခန်း (၂၄)

ရေကျချိန်မို့ ဧရာဝတီသည် နိမ့်ဝပ်နေ၏။ အရှေ့ဘက် အရပ်ရှိ ဝိုင်းမော်ဘက်ကမ်းကူးမည့်။ ကုတို့မော်တော်ဆိုက်ကပ် လာသဖြင့် ဆင်းသူနှင့်တက်သူတို့ ရှုပ်ထွေးနေကြသည်။

စက်ဘီးကိုသယ်ချလာသူ သယ်တင်သွားသူများလည်း များပြား၏။ မြစ်ကြီးနားမြို့တွင်း ဘတ်စကားလိုင်းပြေးဆွဲခြင်း မရှိ။ ဂျစ်နှင့်ပစ်ကပ် တက္ကစီသာရှိ၍ နေ့စဉ်အလုပ်လုပ်ရ သူတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်စက်ဘီးကိုသာ အားကိုးပြုကြရလေသည်။

စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်းဟောင်းအစွဲပိုင် 'ဧရာဦးစားသောက် ဆိုင်' လေးမှာ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးမှာ မေးတင်၍ လှပစွာ

ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် ရှုခင်းက တင့်မောလှပလွန်းလှသည်။

ဆိုင်သည်အကာများဖြင့် ပိတ်လှောင်ခြင်းမရှိ။

ပြင်ပမြစ်ပြင်ဘက်ကို မျက်နှာပြုလျက် ဆက်တီ ကုလားထိုင်များ သူထားသဖြင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ အပန်းဖြေခြင်း၊ စကားနှင့် ထိုက်တန် ဣအပန်းပြေလှပါသော နေရာလေးတွင် . .

စပ်ပြီ၊ စပ်ဖာ၊ စပ်ခူဟူသော အရက်မမည်သေးသည့် သူတို့၏ ခေါင်ရည်ကဖော် အဖျော်ယုမကာပုလင်းများဖြင့် ဘစ်ဘက် ဝိုင်းမှာ လူသုံးယောက်သာ ကြက်သားကြော်နှင့် ဆားသောက်နေ ကြသည်။

ပန်းနုရောင်ပြေးနေသော ဆန်ဆေးရေလို ခပ်နောက် နောက်စပ်ပြီဆိုသည့်ယမကာကို ဦးလေးအား တိုက်နေမိသည်။

မိန်းမများပင် သောက်နိုင်သည်။ သိပ်မမှူးပါ ရီဝေရုံနှင့် ချမ်းသောဒေသနှင့် တောင်ပေါ်နေလူမျိုးတို့အတွက် နှုတ်လှသော သူတို့ကိုယ်ပိုင် တီထွင်ချက်လုပ်သည့် အရာများ ပါ။

တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သော မော်တော် က ဝေး၍ဝေး၍ သွားလေပြီ။

သစ်သားအလုံးလိုက်ကိုထွင်းထားသော သစ်ထွင်းလှေနှင့်

ဈေးဝယ်ပြန်ကြသော ကချင်မိသားစုများ၏ ရေဆန်လေဆန် သွားပုံများကို ဦးလေးက ဆန်းသစ်သော အမြင်အဖြစ် ငေးကြည့် နေရှာသည်။

“ခေါက်ဆွဲကြော် စားဦးလေဦးလေး”

“အေးလေ မငြိမ်းသာပြောပြလို့ ကြားသိရတဲ့စကားမှာ မင်းလတ်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ အံ့မခန်းစရာပဲလားကွယ်၊ ငြိမ်းသာဘာလုပ်ရမလဲလို့ မေးထားတဲ့ မေးခွန်းကိုတောင် ဦးလေးဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိတော့ဘူး”

“ဦးလေးမျက်နှာကို ငြိမ်းသာ ဘယ်လိုကြည့်ရမှန်း တောင် မသိတော့ပါဘူးဦးလေးရယ်”

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ငါ့တူမ စိတ်မညစ်နဲ့”

“တစ်ကယ်ကို ငြိမ်းသာအနေနဲ့ ခုလောက်အဖြစ်ပဲ သင့်ဘူး၊ သည်းခံသင့်တယ်၊ ဦးလေးမျက်နှာနဲ့ သည်းခံသင့်ပါတယ်၊ ခုလိုဖြစ်သွားတော့”

“ခုလိုဖြစ်သွားတာကို ဦးလေးကစိတ်မပူတဲ့အပြင် စိတ်တောင် အေးသွားသေးတယ် မငြိမ်းသာ၊ အဖြစ်ပဲ အစုံသိချင်လို့သာ အစဆုံးနားထောင်နေတာ”

“ဘာကိုပြောတာလဲဦးလေး”

“ဘာမှမဖြစ်ခင် သူ့ဟာသူပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စကိုပြောတာ”

“အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဦးလေးရယ်”

“ဘယ်လိုမှ မလုပ်နဲ့လေ သူပြန်ပေါ်လာမှပဲ ပြဿနာရှင်းကြရုံပေါ့”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် ငြိမ်းသာကို ဦးလေးစိတ်ဆိုးသင့်ပါတယ်”

“စိတ်မဆိုးရုံမဟုတ်ဘူး ငြိမ်းသာအတွက် ဦးလေးစိတ်ပူလွန်းလို့ လိုက်လာခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား”

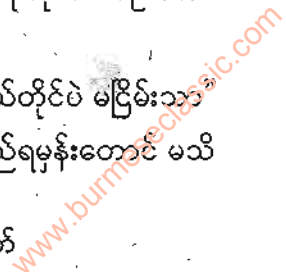
“မသိပါဘူးဦးလေး”

“အဲဒီမင်းလတ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို ဦးလေးတစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး၊ ကြားတောင်မကြားဖူးဘူး”

“ဟာ . . ဦးလေးရယ်၊ ဒါ . . ဒါနဲ့သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာရတာလဲ ဒါဆို စာရေးလိုက်တာဦးလေး မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်”

“ရေးလိုက်တာတော့ ဦးလေးကိုယ်တိုင်ပဲ မငြိမ်းသာ”

“အို . . ငြိမ်းသာ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းတောင် မသိ

တော့ပါဘူး”

“အေးပေါ့နားလည်စရာမှရှိတာ အဖြစ်ကဒီလိုမငြိမ်သာရေး၊ ပြဿနာတွေဟာ ခုလောက် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဦးလေးလဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန်လုပ်လိုက်မိတယ်ကွယ်”

ဦးသိန်းဖေ၏ နောင်တမျက်နှာကို အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ မငြိမ်းသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဦးလေးရဲ့အရင်အိမ်ထောင်နဲ့ရတဲ့သား ‘မောင်ဥက္ကာ’ ရှိတယ်ဆိုတာ မငြိမ်းသာလဲ အသိလေ၊မအေးမြနဲ့မတည့်လို့အိမ်မလာတာဦးလေးပဲ မကြာခဏသွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ဦးလေး”

“အေး . . . အဲဒီသားကနေပြီး အဲဒီလို စာတစောင်ရေးပေးပါလို့ စာရေးလိုက်လို့ ဦးလေးလဲသူ့သူငယ်ချင်းပဲထင်ပြီး သူ့ရေးခိုင်းသလို ရေးပေးလိုက်တာပေါ့”

“ကိုဥက္ကာရဲ့ သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးလား”

“သူ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ဦးဇော်ကတစ်ဆင့်ခိုင်းတာ ဆိုပါလား”

“ဟင်”

“ဒါတွေလဲ မသိပါဘူးမငြိမ်းသာမေးထားတဲ့စာရပြီးမှ ခုတစ်ခေါက် ဦးလေးမော်လမြိုင်ရောက်ပြီးသားကိုမေးတော့မှ အဲဒီကိုမင်းလတ်ဆိုတဲ့လူကို သူလဲမသိဘူးတဲ့”

“ဒါနဲ့ဦးလေးလဲ စိတ်နည်းနည်းထင့်သွားပြီး တဆင့်ကတစ်ဆင့် အသေအချာစုံစမ်းလိုက်တော့ သူတို့ညီအစ်ကိုဟာ အလုပ် မယ်မယ်ရရမရှိပဲ လူလိမ်လူကောက်တွေမှန်း သိလာရတယ်”

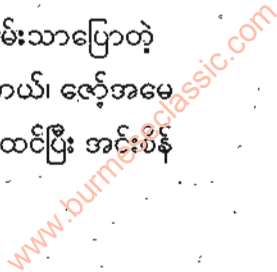
“အို”

“ဒီကောင်ကတော့ ဘာအမှုနဲ့မှ ရုံးတင်အစစ်မခံရသေးဘူး သူ့အစ်ကိုကတော့ ငွေလိမ်မှု မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိမ်ညာသွေးဆောင်မှုနဲ့ အင်းစိန်ရုံးမှာ တရားဆိုင်ရပြီး ထောင်သုံးနှစ်ကျသွားတယ်တဲ့”

“ဟာ . . . ဟုတ်ပြီဦးလေး”

“ဘာလဲ မငြိမ်းသာ”

“အဲဒီအကြောင်းကို စောစောက ငြိမ်းသာပြောတဲ့ ဇော်ဆိုတဲ့ကောင်လေးရဲ့အမေကသိတယ်၊ ဇော်အမေ ဒေါ်ခင်မူကတော့ အဲဒီကိုမင်းလတ်ပဲထင်ပြီး အင်းစိန်

တရားရုံးမှာ မြင်ဖူးတယ်လို့ စွပ်စွဲခဲ့သေးတယ်၊ သူတို့
ညီအစ်ကို သိပ်တူတယ်နော်”

“တူဆိုအမြှာပဲလေ”

“အဲ. . အဲဒီလို ဇာတ်ရှုပ်ထဲကလူတွေလို့ ဦးလေး
မောင်ဥက္ကာကလဲ တကယ်မသိခဲ့ရှာတာပါကွယ်”

“ဟုတ်မှာပါ ဦးလေးရယ်”

“အေး မငြိမ်းသာစာထဲမှာ ဒီလူ့အကြောင်းအသေးစိတ်
သိပါရစေ၊ သူဟာ ရုက္ခဗေဒပညာရှင် တစ်ယောက်
ဟုတ်ရဲ့လား၊ မခြစ်ဥနဲ့ ခမ်းတောက်မြစ်အကြောင်း

စုံစမ်းတာလဲ မတွေ့ရဘဲ ငြိမ်းသာအကြောင်းတွေ
မေးမြန်းနေတဲ့သူလို့ ပါတာနဲ့ မော်လမြိုင်လိုက်သွားပြီး
ဦးလေးစုံစမ်းရာက အခုလို ကြားဖြတ်ဝင်ခုတ်ပြီ ဆိုတာသိတာနဲ့
မော်လမြိုင်ကချက်ချင်း ပြန်လာပြီး ဒီကိုလိုက်လာခဲ့တာ
မငြိမ်းသာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးလေးရယ်”

“နေဦး မငြိမ်းသာ ဒီကောင်နာမည်က မင်းလည်း
မဟုတ်ဘူး ‘တင်မင်း’ ဆိုအစ်ကို ထောင်ကျသွားတဲ့
အကောင်က ‘တင်လင်း’တဲ့”

“ဪ. . ကိုတင်လင်း၊ ကိုတင်မင်းတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် မငြိမ်းသာ၊ ဒီကောင်တွေဟာ ကိုကျော်
ဇောဦးနဲ့ပတ်သက်မယ်ထင်တယ်”

“အို. . ”

“ဇာတ်ကရှုပ်လာပြီလေ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်”

“အေး. . ကျော်ဇောဦးထားခဲ့တဲ့ အမွေတွေနဲ့
ပတ်သက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

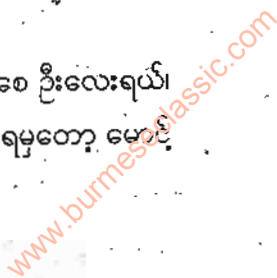
“အို သူတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“တနည်းနည်းနဲ့များ ပတ်သက်စရာရှိသလားမှ မသိ
တာ”

“ဒါတွေသိလို့ထင်တယ်၊ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်က
မောင်ဟာလေ အားလုံးငြိမ်းသာနာမည်နဲ့ လွဲပေးခဲ့
တာ ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေရှာတာပါ”

“အေးလေ အားလုံးကျော်ဇောဦးရဲ့ဇနီးက တရားဝင်
ပိုင်ဆိုင်နေပြီပဲ”

“သူတို့လိုချင်တယ်ဆိုလဲ ယူကြစမ်းပါစေ ဦးလေးရယ်၊
မောင့်တယောက်လုံးကိုတောင် ဆုံးရှုံးရမှတော့ မောင့်

ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ငြိမ်းသာမလိုချင်တော့ပါဘူး။ တစ်ခုမှလည်း မသုံးစွဲရက်လို့ ဒီအတိုင်း ထွက်လာတာဦးလေးအသိပဲလေ”

“အေးသိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်ကျော်ဇော်ဦးကိုယ်တိုင် စေတနာအပြည့်၊ မေတ္တာအပြည့်နဲ့ သူ့တရားဝင်ဇနီးအတွက် ပေးသွားတာ ကိုယ်မသုံးခဲ့လျှင်ပစ်တန်းပစ်မယ်၊ ဒင်းတို့တော့ ဘယ်မတရားလေ”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာမှာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ပြီး ခံပြင်းစိတ်ကြောင့်နှလုံးသွေးတို့ ခုန်လာသည်။

“ဒီကောင်ပုံစံကို အကဲမခတ်မိဘူးလား”

“ခတ်မိလို့ ခုလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဦးလေးရယ် ပြောတဲ့လုပ်ငန်းမဟုတ်ပဲ ငြိမ်းသာကို လေ့လာဖို့ ရောက်လာတယ်ဆိုတာတော့ သိပြီလေ”

“သူ့ဘာတွေမေးသေးလဲ”

“စောစောက ပြောတဲ့အထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာတစ်ခုနဲ့ သေးတယ်၊ သူ့အတော်စွဲ သိချင်နေပုံရတယ်၊ မောင့်လောကနတ်ရုပ်အကြောင်းမေးတယ်”

ကြော့ခင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မပြောတတ်ဘူး၊ ဒီအရုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာလျှို့ဝှက်ချက်ရှိတာတော့ အမှန်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မငြိမ်းသာ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ငြိမ်းသာတို့ လက်မထပ်ခင်က မောင့်ပန်းချီခန်းထဲမှာ ဦးလေးဒွေး ဖုန်သုတ်နေတာကို မောင်ကအဲဒီအရုပ်ကို သူ့အခန်းထဲ ရွှေ့ထားခိုင်းတယ်၊ တခြားပန်းပုတွေနဲ့ ရောမထားဘူး၊ နောက်မှကျွန်တော် သိမ်းမယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်”

“နောက်တော့ ဘယ်မှာ သိမ်းထားလဲ”

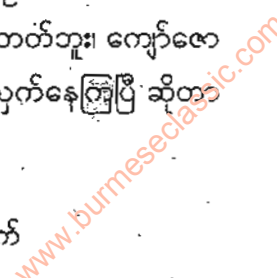
“မသိဘူး၊ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ငြိမ်းသာလုံးဝမမေးလိုက်မိဘူး”

“အင်း.. ဒီပြဿနာတော့ သိပ်ပြီးသေးမယ် မထင်ဘူး”

“ဘယ်လိုအထိ ဖြစ်နိုင်မှာ မို့လဲဦးလေး”

“ဘယ်အထိဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျော်ဇော်ဦးရဲ့ အမွေအတွက် လာနှောင့်ယှက်နေကြပြီ ဆိုတာတော့ သိသာနိုင်ပြီလေ”

ကြော့ခင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မောင့်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးဆွေမျိုး ဆိုလို့ မင်္ဂလာဆောင် လာကြတဲ့ သူ့ဘကြီးဦးအောင်ခံနဲ့ သူ့ညီကိုမင်းမြတ်နဲ့ ကိုမင်းမောင်တို့ ပဲရှိကြတာပဲ”

“သူတို့ကြည့်ရတာတွေ လူကောင်းသူကောင်းတွေ ဖြစ်ပုံရပါတယ် ဒါပေမယ့် လူဆိုးတာမပြောနိုင်ဘူး လေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတရားလုပ်လာရင်တော့ ဘယ်ခံနိုင်မ လဲ”

“အခုအဲဒီ... ကိုမင်းလတ်ခေါ် ကိုတင်မင်းဆိုတဲ့လူ ကိစ္စဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“နေပါစေလေ... သူ့ဟာသူ တစ်နေ့ပေါ်လာမှာပေါ့၊ တချက်တည်းထိုးလိုက်တာ မသေနိုင်ပါဘူး၊ သေရင် လဲ ဇော်ဆိုတဲ့ကောင်လေးအနေနဲ့ ကိုယ်ပိုင်ခံခံမှုပေါ့၊ လိမ်ညာပြီး မိန်းမသားတစ်ယောက်အိမ်ကိုလာတည်း ပါတယ် လို့တောင် သူ့ကိုတို့အနေနဲ့ပြန်အမှုဖွင့်လို့ ရသေးတယ်”

သောကသည်မလေး၏ နှမ်းမျက်နှာကို ဧရာဝတီက ခရီးဆက်ရင်း စောင့်ငဲ့လှည့်ကြည့်သွားသလို ရှိနေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ခွင့်ယူလို့မရဘူးလားမငြိမ်းသာ”

“ခွင့်တွေတွေ့ ရှိပါတယ်၊ ဘာအတွက်ခွင့်ယူရမှာလဲ ဦးလေး”

“ရန်ကုန်ခဏ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရှင်”

“ဪ... ဟိုတိုက်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ပစ်ထားတာ ကြာပြီလေ၊ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို အိမ်ရှေ့ခန်း မှာ ညတိုင်းစောင့်အိပ်ခိုင်းတာကလွဲလို့ တို့ဘယ်အ ခန်းကိုမှ စောင့်မကြည့်ခဲ့ကြဘူး”

သက်ပြင်းမောရှိုက်သံကို မငြိမ်းသာထံမှ ကြားလိုက်ရ

သည်။

“အခုလောက်ကြာလာတဲ့အချိန်မှာတော့ ဟိုမှာ ထားခဲ့တဲ့တိုက်နဲ့ပစ္စည်းတွေကို မငြိမ်းသာကိုယ်တိုင် ရှင်းလင်း သင့်ပြီကွယ်”

ရန်ကုန်မြို့ဝင်ဒါမီယာရှိ တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးကို ပြန် နှည့်မြင်ယောင်လာတော့ မောင့်အသွင် မောင့်သဏ္ဍာန်များ ဖြစ်ပါ ပြန်လည်ထင်ဟပ်လာခဲ့သည်။

“ငါ့တူမရင်ထဲ မှာ ဘယ်လောက်နာကျင်ကြေကွဲနေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မယ်ဆိုတာ ဦးလေးသိပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့်
သေဆုံးခြင်းကြောင့် ခွဲခွါရခြင်းဆိုတာ လူသားတော်
တော်များများရင်ဆိုင်ကြရတဲ့ ပရိဒေဝပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေးရယ် ဒါပေမယ့် မောင်ဟာ
ဘယ်လိုလူသားနဲ့မှ မတူတဲ့မငြိမ်းသာရဲ့ စေတနာရှင်
ဆိုတာ ဦးလေးလဲ အသိပါနော်”

“သိပါတယ်ကွယ် သိပါတယ်၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားမှု
ကတစ်ပိုင်း လူ့လောကရဲ့လုပ်သင့်လုပ်အပ်ရာကို
ဆောင်ရွက်ရမှာက တစ်ပိုင်းပါ၊ မငြိမ်းသာ ရန်ကုန်
လိုက်ခဲ့သင့်တယ်. . မင်းရဲ့ဒေါ်လေးမြကလဲ သိပ်
တွေ့ချင်နေရှာတယ်”

“ဒါဆိုလဲ ကောင်းပါပြီ ဦးလေးရယ်၊လေယာဉ်လည်
မှတ်စောင့်ရင်း ငြိမ်းသာရဲ့ တာဝန်လေးတွေ ငြိ
အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါရစေဦး”

“အေး ဦးလေးလဲ အချိန်တော့ သိပ်မရဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့
ဦးတင့်ကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ခေါ်သွားရမှာပေါ့ အဖေဟာ ငြိမ်းသာကလွဲလို့ င
လောကလုံးဘယ်သူနဲ့မှ နေလို့မဖြစ်ပါဘူးလေ”

ဖခင်ကြီး၏ မသိစိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ဆရာဝန်တစ်
ယောက် အနေနှင့်ရော သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့်ပါ မငြိမ်းသာ
အသိဆုံးပါ။

“အင်း. . အချစ်ဆုံးကို ထာဝရဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ရန်ကုန်
မြေကို တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ရဦးတော့မှာပေါ့လေ”

များဝေနေသည်ကို မမ မမြင်ရလေအောင် ဇော်မျက်လွှာချထား
လိုက်ရသည်။

ဇော်၏ရင်မှ ဝေဒနာအရပ်ရပ်ကို ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ
ရိပ်စားမိပါသော်လည်း မသိသလို၊ မမြင်သလို လုပ်နေလိုက်
သည်။ သိလည်းမသိချင်၊ မြင်လည်းမမြင်ရက်ပါ။

“မမ”

“ဘာလဲဇော်”

“မမ တကယ်ပဲ ပြန်မလာတော့ဘူးလားဟင်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မလာလို့ရမှာလဲ ဇော် မမ မှာတာဝန်
ကြီးနဲ့လေ”

“သိပ်ချမ်းသာနေတဲ့ မမဟာ ဘာ အလုပ်လုပ်ဖို့လို
တော့လဲဗျာ”

“ဒီလိုပဲ ပြောရသလားဇော်၊ မမသင်ထားတဲ့ပညာ
တွေကို ငွေပုံကြားမှာဆုံးရှုံးဆွေးမြေ့ခံမယ်လို့ ဇော်
ထင်သလား၊ ဒီပညာရအောင် မမခဲခဲယဉ်းယဉ်း ပင်
ပင်ပန်းပန်း သင်ခဲ့ရပါတယ် ဇော်. . .”

“အဲဒီလိုခဲယဉ်းစွာ သင်ယူရတဲ့ပညာကိုလည်း
နဲ့မြောတယ်၊ ပြီးတော့ မမတတ်တဲ့ပညာဟာ ယူတစ်

အန်း (၂၅)

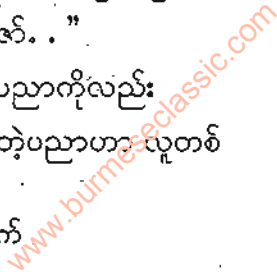
“မမ ရန်ကုန်ပြန်မယ်ဆိုတာ အပြီးပြန်မှာလားဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဇော်၊ ခွင့်ဆယ်ရက်ပဲယူသွားတာပါ”

“ဒါပေမယ့် အလုပ်ကနေပြီး အပြီးပိုင်ထွက်ချင်လဲ
ထွက်နိုင်တဲ့ မမရဲ့ အခြေအနေကို ဇော်သိပါတယ်
မမရယ်”

ဇော်သည် သူ့အချစ်ဆုံး၏မျက်နှာကို မကြည့်၊ မြစ်ပြင်
ဘက်သို့မျက်နှာကို လှည့်ထားရင်းပြောနေသည်။

နာကျင်ကြေကွဲနေသော နှလုံးသားမှလာသောစကားမို့
အသံတိုးကာ တုန်လှိုက်နေသည်။ မျက်ဝန်းဆီမှ မျက်ရည်ကြည်

ယောက်အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့ပညာ၊ လူတစ်
ယောက်ခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာကို ပျောက်ကင်းအောင်
ကုသနိုင်တဲ့အတတ်၊ နိုင်ငံတော်ကလည်း မမတို့ အ
တွက်ငွေတွေအများကြီး အကုန်ခံထားရတယ်။”
“ဒါကြောင့် ဒီနိုင်ငံမှာနေကြတဲ့ ကချင်သွေးချင်း သွေး
ရင်းတွေရဲ့ ဝေဒနာတွေကို မမကြည်ဖြူကျေနပ်စွာ
တုသပေးနေချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မမ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
အလုပ်ကမထွက်နိုင်ပါဘူးလော်၊ စိတ်ချမပြန်ကို ပြန်
လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဇော်အပြုံးသည် သူတို့ရှေ့မှာ မြင်နေရသော တက်သစ်စ
နေထက်ပင် ရွှန်းဝင်းတောက်ပနေတော့သည်။

မနက်ဖြန်မငြိမ်းသာ ရန်ကုန်ပြန်တော့မည်။

ဒီနေ့ ဦးလေးကိုမြစ်ကြီးနားဝန်းကျင်မှ အလှပဆုံးသော
နေရာဖြစ်သည့် ‘ကရိန်နော်’သို့ လိုက်ပို့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကရိန်နော်သည် မြစ်ကြီးနား၏ မြောက်ဘက်မြစ်စုံသွား
ရာလမ်းခွဲတွင်ထည်ရှိသည်။

မေခနှင့်မလိခမြစ်ဆိပ်တွေ့ရုံ ‘မြစ်ဆုံ’ သို့မူ ကိုယ်ပိုင်ကား
နှင့် မသွားဝံ့ကြ။

မြစ်ဆုံရှိရာ တန်ဖရဲရွာသို့မူ ခရီးသည်တင် ဘတ်စ်ကား
၌ နေ့စဉ်သွားလာနေကြပါသည်။ ကားကြပ်၍ အပျော်ခရီး
သည်လျှင် အဆင်မပြေ၊ ခရီးကလည်း ၂၇ မိုင်ဝေးပါ၏။

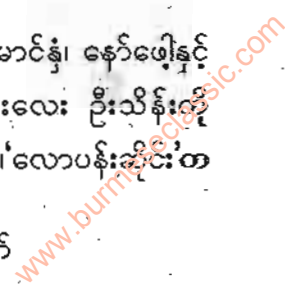
ယခုကရိန်နော်ကတော့ ၅ မိုင်ကျော်မျှလောက်သာ
ထေ့၍ ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ် လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

‘ရွှေစက်’ ‘မာန်စိန်’ တို့ကိုဖြတ်ပြီး လာရသော ကရိန်နော်
တွင် တနင်္ဂနွေနှင့် ရုံးပိတ်သော အားလပ်ရက်များ၊ ခရစ္စမတ်
နှစ်သစ်ကူးရက်များတွင် အထူးစည်ကားသောနေရာပါ။

ခြံဝန်းကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်အတွင်း ကားဆိုက်ရပ်ရန်
အဆင်ပြေရုံမက နားနေရန်သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှ ခုံတန်းလျား
နှင့်စားသောက်ဆိုင်ငယ်တဆိုင်၊ ဤနေရာများမှ မထိုင်ချင်ဘူးဆို
ပါလျှင် ခြံတွင်းမှဖြတ်ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းထိပ် သစ်ပင်အောက်
က ကိုယ့်ဖျာကိုယ့်အခင်းများ ခင်းလျက်နားနေ၍ ရနိုင်ပေသည်။

ဆေးရုံမှ အနန်၊ ဒွဲဘူနှင့် ခွန်ရာ ဆိုသော ကချင်တိုင်းရင်း
သူ့ဆရာမလေးများ..

ဒေါက်တာ ကျော်မြတ်သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ နော်ဖေ၊ နှင့်
ဇော်တို့တတွေက အိမ်ရှင်အဖြစ်နှင့် ဦးလေး ဦးသိန်းကို
ကရိန်နော်သို့ လာပို့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ‘လောပန်းဆိုင်’ တ

စေတနာဖြင့် သူ၏ဒတ်ဆန်းဆန်နီ ကားလေးဖြင့်လိုက်ပို့သည့်
ဒရိုင်ဘာနှင့်လူပိုတစ်ယောက်လည်းပါသည်။

ကချင်မြေသို့ ပြန်မလာမှာ စိုးရိမ်နေရှာသော လေး
သောကစိတ်လည်း ပြေပျောက်သွားပြီမို့ သစ်ကြားသီး
အောက်တွင် နံနက်စာပြင်ဆင်နေကြသော ထမင်းဝိုင်း
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာရောက်လာခဲ့သည်။

ပိန်းဥ ကန်ဇင်းရွက်တို့နှင့် ချက်သောကချင်ရိုးရာဟင်း
ဝါးကျည်တောက်အတွင်းမှာ ထည့်ထားသော 'ငါးချဉ်
ဘူတာရုံ လမ်းက ရွှေနန်းတော်စားသောက်ဆိုင်မှ ဝယ်လာ
တရုတ် ဟင်းလျာများနှင့်ကောက်ညှင်းနှင့်ဆေးစပ်၍ ချက်
နာမည်ကျော် ပါဟုတ်ရွာမှထွက်သော ပါဟုတ်ကချင်မီးတောင်
အရက်စပ်ပြီစပ်ဖာနှင့် ယမကာများ..

ကချင်လူမျိုးတို့ ထမင်းစားလျှင် မုံညှင်းနှင့် အရွက်များ
ကို အဓိကစားသုံးကြသည်။ အသီးအရွက်တို့ကို ဖောဖောသီး
စားပြီး ထမင်းရည်ခန်းချက်စား၍ ခွန်အားအပြည့်ရှိကြ
သည်။

သွားများလည်းအထူးကောင်းကြသည်။
မြန်မာဟင်းလျာလို ဆီရွဲရွဲဟင်းမျိုးချက်စားလေ့မရှိ။

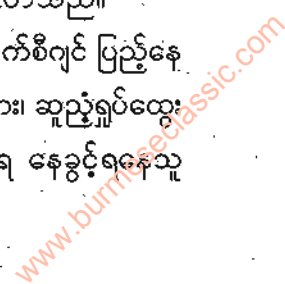
မြန်မာအိမ်ရှင်မများလို မနက်စာညစာ တခါတည်း
ချက်ထားရိုးထုံးစံမရှိ၊ အသီးအရွက်များစွာနှင့် မနက်တစ်ခါ
ညတစ်ခါ ပုံမှန်ချက်စားလေ့ ရှိကြသည်။

ကောင်းမြတ်သောအလေ့အကျင့်ပါပင်။

မြန်မာယောက်ျားလေးတိုင်းလိုလို ထမင်းဟင်း ချက်တတ်
ခြင်း မရှိကြသော်လည်း ကချင်ယောက်ျားလေးတိုင်း ထမင်းဟင်း
ချက်တတ်ကြသည်။ 'စွမ်ပရာဘွမ်' လို တောင်ပေါ်မြေမှ ဆင်း
သက်လာကြသူများ၊ ဗန်းမော်ဘက် 'စိန်လုံကမ္ဘာ' တောင်တန်းမှ
ချောက်လာကြသူများ၊ မချမ်းဘော အထက် 'ခေါ်ဘူဒဲ' 'ဂူဘား'
သော ကုန်းလမ်းခရီးလိုနေရာမှ ခြေလျှင်ရောက်လာကြသူများ
အကြမ်းအတမ်းခံနိုင်ခြင်း၊ တောငိုတင်းဖျတ်လတ်ခြင်းများ
ကြောင့် ကြည့်ရသူတို့ပင် အားကျ စရာကောင်းလောက်အောင်
ကချင်လူငယ်များသန်မာကြံ့ခိုင်ကြ သည်။

နဂိုကဖွံ့ထွားသော မြန်မာလေးဇော်သည်ပင်လျှင်
ကချင်မြေရောက်လာမှ ပို၍ကြံ့ခိုင်ကျစ်လျစ်လာသည်။

ရှင်းလင်းကျယ်ဝန်းသောဒေသမှ အောက်စီဂျင် ပြည့်နေ
သော လေများ၊ လတ်ဆတ်သောအသီးအနှံများ၊ ဆူညံ့ရှုပ်ထွေး
ခြင်းကင်းသော မြင်ကွင်းများကြောင့် ထာဝရ နေခွင့်ရနေသူ

ဌာနေသူဌာနေသားတို့ အသက်ရှည်ရှည် နေခွင့်ရကြပေသည်။

“မေ ထည့်စားလေ၊ မေမေချက်ပေးလိုက်တဲ့ဟင်း

ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ် ဇော်၊ အန်တီမူလည်း မမတို့ သားအဖ
အတွက် တကယ်ပင်ပန်းရှာတယ်”

ဇော်ရှေ့မှ ဗုဒ္ဓန်ခြောက်နှင့် ငါးပိကြော်၊ ဝက်သနီနှင့် သီး
သနပ်တို့ကို ကြည့်ပြီးဒေါက်တာမငြိမ်းသာ ပြောသည်။

“မမတို့ သားအဖဆီက ဘာတုန့်ပြန်မှုကိုမှ မမျှော်ထား
ရဲတဲ့ ဇော်တို့မိသားစုရဲ့ စေတနာသန့်သန့်ပါမမရဘူး”

ဟင်းလျာများထက်ပိုမို၍ ရည်ညွှန်းလိုက်သော ဇော်
၏စေတနာကို သိနားလည်စွာဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီးခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ လဲ့လဲ့လေးပြုံးလိုက်၍ဖြင့် ဇော်အ
ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြုံးလေသည်။

သူမမျှော်လင့်ရဲသလို ကိုယ့်မှာလဲပေးစရာမရှိသော
မငြိမ်းသာ၏ ချစ်ခြင်းဓေတ္တာတရားမှ လွဲ၍ . .

ဇော်စေတနာကို နားလည်ခြင်း၊ ဇော်အကြင်နာကို လက်
ခံခြင်းနှင့် ရိုးသန်ဖြူစင်သော စိတ်များဖြင့် မငြိမ်းသာက

အပေါ်တွင် ပြန်လည်၍ သံယောဇဉ်များရှိနေပါကြောင်း
သိသိပါစေ . . သိမှာပါလေ . .

“ဟာ . . . ထမင်းဝိုင်းကြီးကမြိုင်လှချည်လား”

“လာ ဆရာ ဝင်စားပါ။”

“မဟုတ်ရင်စားတယ်၊ စားခဲ့ပြီးလို့”

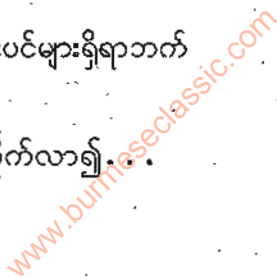
မငြိမ်းသာကုသ၍ ပျောက်ကင်းခဲ့ဖူးသောဆရာဝန်(မ)ဂျာ
သည်းကရိန်နော် သို့ရောက်လာသည်။ သူ့ဂျစ်ကားကိုလည်း
သည်းဒေါက်တာမငြိမ်းသာ အကူအညီတောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ယူ
ခဲ့ဖူးပါသည်။

ယခုသူလည်း မန္တလေးမှရောက်လာသော ဧည့်သည်များ
လိုက်ပို့သည်ဟုဆိုပါ၏။

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာကလည်း ရန်ကုန်မှ ရောက်လာ
သောဦးလေးကို လိုက်ပို့ပါကြောင်းပြောဆို၍ စားသောက်ပြီး
နောက် ကိုဝွန်(မိ) ဂျာက ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာကို တခုခုပြော
နိုင်နေပုံရသည်ဟု ထင်သည်နှင့် . . .

မငြိမ်းသာမှာ သစ်ကြားပင်နှင့် တညင်းပင်များရှိရာဘက်
တော်လာခဲ့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကိုဝွန်(မိ)ဂျာလိုက်လာ၍ . .

“ဒေါက်တာမငြိမ်းသာကိုတခုပြောစရာရှိလို့”

“ပြောပါ ကိုဝွန်(မ်)ဂျာ ပြောပါ”

“ကျွန်တော်ကားနဲ့ ကြိုပေးဘူးတဲ့ ဒေါက်တာနဲ့
သည်လေ”

ရင်ထိတ်ဖွယ်စကားကြောင့်မျက်နှာမပျက်အောင် မငြိမ်း
သတိထား နေလိုက်ရသည်။

ကိုမင်းလတ် ဤကချင်မြေသို့ စတင်ရောက်ရှိလာသည့်
အနန်နှင့်အတူ ဤကိုဝွန်(မ်)ဂျာနှင့်အတူ သူ၏ ဂျစ်ကားနှင့်
၍ကြိုခဲ့ဖူးသည်ကို သတိရလာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါ”

“အဲဒီ အစ်ကိုရှိသေးလား”

“ရှင်..”

“သူ့ကို တွေ့ခဲ့လို့”

“ဟင်.. ဟုတ်လား၊ သူ.. သူ လျှောက်လည်နေ

“ဟုတ်မှာ”

“သူ.. သူ ကိုဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့လို့လဲ ဟင်”

“ကာမိုင်း ကားဂိတ်မှာ”

“ရှင်..”

“ကာမိုင်းက ပြန်လာတဲ့ ခရီးသည် ဘတ်စ်ကား

ဆင်းလာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်”

ကာမိုင်းဆိုသည်မှာ မိုးကောင်းမှတဆင့် သက်ဆိုင်

လက်မှတ်နှင့်မှ သွား၍ရသော အဖြူရောင်နယ်မြေမဟုတ်
မြို့ငယ်လေး တစ်မြို့... .

“ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်မလို့လုပ်တော့ သူက မသိသလို
လုပ်ပြီး ထွက်သွားတယ်၊ နောက်တော့ မိုးကောင်း ဘူတာ
မှာ စောင့်နေတာ မနေ့ကတွေ့ခဲ့ရတယ်။ မနေ့ကရထားနဲ့
သာ ပါလာရင် သူမြစ်ကြီးနားရောက်လောက်ပြီ၊
အခုမရောက်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မရောက်သေးပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်များ လူမှားသလား၊ မှားတော့
မမှားနိုင်ဘူးထင်တယ်၊ သူကျွန်တော်နဲ့စကားမပြော
ချင်လို့ ဖြစ်မယ်”

သူ့အထင်ကို မချေဖျက်ဝံ့၊ ထောက်ခံဖြည့်ဆည်းစကား
မဆိုဝံ့။

မငြိမ်းသာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်ကို ကိုဝွန်(မ်)ဂျာက
စကားကြောင့် စိတ်အနှောင့်ယှက် ဖြစ်သွားသည်ဟုများထင်
သလားမသိ။

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ဒေါက်တာ”

“ဟာ ကိုဝွန်(မ်)ဂျာကလဲ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“အေးလေ ဒေါက်တာ့အစ်ကိုသာ ဆိုရင်တော့... ကရထားနဲ့ပါမလာရင် ဒီနေ့နက်ဖြန်တော့ သူ့ပြန် ရောက်လာမှာပါ”

“အင်း... ဟုတ်ကဲ့ ရောက်လာမှာပါ”

“ဟော ကျွန်တော့်အဖော်တွေ ပြင်ဆင်နေပြီ ပြန် တော့မယ်နော် ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဝွန်မိဂျာ၏ အမြင်မမှားနိုင်...

ဒီအတိုင်းဆို သူ့သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပြီ အမှန်။

တစ်မျိုးတော့ စိတ်အေးရပေမယ့် သူ အသက်ရှင်နေ... အမျှ တစ်စုံတစ်ခုသောအတိုင်းအတာအထိ ထပ်၍ ဒုက္ခ... မည်မှာ သေချာလှသည်။

“မငြိမ်းသာ ရန်ကုန်မသွားခင်ပဲ သူပြန်ရောက်... မလား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အန်း (၂၆)

လေယာဉ်စောင့်ရချိန်က စီးရချိန်ထက်များစွာပို၍ ကြာသည်။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာတို့ မိုးမလင်းမီကထပြီး ပြင်ဆင်သိမ်း ဆည်းခဲ့ရသည်။

လေယာဉ်ကွင်းကို နံနက် ၇ နာရီကပင် ရောက်နှင့်နေကြ သည်။

ယနေ့အကြောင်းကိုစွဲတစ်ခုကြောင့် လေယာဉ် မန္တလေး နှာရောက်နေသည်ဟုသာ ပြောသံကြားရသည်။ အယ်အချိန် ဆိုက် ရောက်မည် အတိအကျမသိရသေးပေ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြစ်ကြီးနားလေဆိပ်မှ နာမည်ကျော် 'ဒေါ်နုမုန့်ဟင်းခါး' ကို အကြော်စုံနှင့်စားထား၍သာ ပိုက်ဆာသက်သာနေသည်။

ဤမုန့်ဟင်းခါးကလည်း နေမြင့်လျှင်မရှိတော့... .

“မမ ဟိုလူ ပြန်ရောက်နေပြီလားလို့ ဇော်အိမ်တစ် ခေါက်ပြန်ကြည့်ပေးရမလား”

ကိုဂွန်(မ)ဂျာ၏စကားအရ မိုးကောင်းမှာ တွေ့ခဲ့သည်ဆို သောကိုမင်းလတ်များပြန်ရောက်လာလေမလားဟူ၍ တထင့် ထင့်နှင့် မနေ့က မငြိမ်းသာစောင့်ကြည့်နေကြောင်း သိသောဇော် က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“နေပါစေတော့ကွယ်၊ သူရောက်တာ မရောက်တာ မမ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ မမ မရှိချိန်မှာ ဇော်နဲ့နှစ် ယောက်ထဲတွေ့ပြီး ပြဿနာထပ်ဖြစ်မှာပဲ မမစိတ်ဝှ တယ်”

“ဇော် အတွက်တော့စိတ်ချပါ၊ မမဘာဖြစ်စေချင်သလဲ သာပြောခဲ့ပါ”

“ဇော်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်စေချင်တော့ဘူးကွယ်၊ မမရန်ကုန် ပြန်သွားပြီ ရန်ကုန်ပဲလိုက်ခဲ့လို့ မမကမှာသွားတယ် ဆိုတာသာ ပြောလိုက်ပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သူ့ပစ္စည်းတွေရော”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊ အန်တီမူဆီမှာ မမသော့အပ် ထားတယ်လေ အဲဒါနဲ့ဖွင့်ယူပေးလိုက်ပါ။ ဇော် တစ်ယောက်ထဲ သူနဲ့မသွားနဲ့ နော် မမစိတ်မချဘူး”

‘မမစိတ်မချဘူး’ဆိုသော စကားခြောက်လုံးတို့သည် ဇော် သွေးကြောအနံ့ပျံ့သွားသလိုပင် တစ်ကိုယ်လုံး မမ၏စေတနာ နှင့် ရှိန်းမြနွေးထွေးသ လို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကြားလားဇော်၊ သူလာရင်လူကြီးတွေပဲ ယူပေးလိုက် ပါစေ၊ ဇော်သူနဲ့ လုံးဝမတွေ့နဲ့တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

လေဆိပ်သို့ဖေဖေရောမမပေါလိုက်ပို့ကြသည်။ ဦးမြတ် နှစ်နှစ်ချိန်နီး၍ ဒေါ်ခင်မူပါပြန်လိုက်သွား၏။ ဇော်နေရစ်ခဲ့မည် ဟု သိပြီးသားမို့ဘာမှမပြောကြတော့။

ပြန်လိုက်မလားဟူ၍ပင်မမေးပဲပြန်သွားကြသည်။ အဖေ သည်သူ့အညှီရောင်ခေါင်းစွပ်ကြီးနှင့် မာဖလာကို ပတ်လျက် မကြိုခေတ်ဇာတ်လိုက်မင်းသားတို့၏ ပုံစံမျိုးလိုရှိနေသည်။

“ဒီမရှော့ရွက် ဟာသိပ်အာနိသင်ရှိတာ ကိုသိန်းဖေရဲ့” ဟူ၍ ‘မရှော့ရွက်’ငိုကာ ဖွင့်နေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြန်မာတစ်ပြည်လုံး၌ ကချင်ပြည်နယ်တခုတည်းသာ ပေါက်သော မရှောရွက်ခပ်ရှည်ရှည်လေးများမှာ အဆိပ်အတောက်ပြေသည်။ အဆိပ်ရှိသောမြေလို ကင်းလို အကောင်များကိုက်လျှင် ထုထောင်း၍လိမ်းရပြီး အစားအဆိပ်သင့်လျှင် သို့မဟုတ် အဆိပ်သောက်မိလျှင် ဤအရွက်ကို များများစားစား သို့မဟုတ် အရည်ကြိတ်သောက်လျှင် အဆိပ်ပြေသည်ဟု လက်တွေ့သုံးသူတို့က သက်သေပြုကြသည်။

“နေ့တွေရက်တွေဆိုတာ ဆွဲဆန်လို့ ကျဉ်းချုံးလို့ ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ ဇော်ကို တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြောတော့။

နုလုံးသားချင်းနားလည်ပြီးသား စကားမို့ ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ တုန့်ပြန်နေစရာမလိုပါ။

နေ့ရက်များကို ဇော်ကျဉ်းချုံးလိုက်ချင်သည်။ မငြိမ်းသာ ခွဲခွာသွားမည့် ဆယ်ရက်ကို တတ်နိုင်လျှင် သူပြကွဒိန်မှဖြတ်ပစ် ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်ကြောင်း မငြိမ်းသာသိနေပါပြီ။

“ဪ... ဒီကောင်လေးရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးတွေထက် ဘယ်လိုဥပက္ခောလက်နက်မျိုးတွေနဲ့ ဖြတ်ရင်ရနိုင်မလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လဲကွယ်”

ဇော်ကို ခွဲခွာထားရစ်ခဲ့ရမည့်အတွက် မငြိမ်းသာ၏စိတ်မှာ လှုပ်ရှားလောက်အောင်မထိခိုက်မိ။

အရှုံးများစွာနှင့်ပြေးလာခဲ့ရသောမြေ။

ခင်ပွန်းသည်ကိုပင် လောဘရမက်စိတ်ဖြင့် သတ်ပစ်လိုက်သလို စကားတင်းဆိုခဲ့ကြသော အသိုင်းဝန်းတို့ရှိရာမြေသို့ တခေါက်ပြန်ရပေဦးတော့မည်။

ဦးလေးကလည်းအတင်းခေါ်၊ အဖေကလည်း သိပ်ပြန်ချင်ရှာသည်။ မောင်ထားရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် တိုက်တာမြေတို့ကို ထိန်းသိမ်းရန်တာဝန်လည်းရှိလာသဖြင့်သာ...

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ မပြန်ချင်သော မပြန်လိုသော ရန်ကုန်မြေသို့ ပြန်ရတော့မှာပါ။

“ဗန်းမော်က ထွက်လာပြီတဲ့မမ”

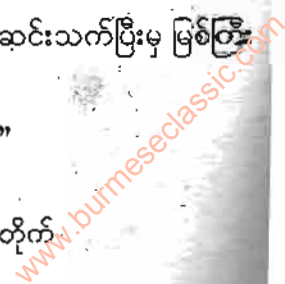
ဇော်ကသတင်းလာပို့သည်။

ယနေ့ဂျက်လေယာဉ်နေ့မဟုတ်။

ဖော်ကာဖရင်းရှစ်မို့ ဗန်းမော်သို့ဆင်းသက်ပြီးမှ မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်လာမည်။

“ဇော်... ဘာမှာလိုက်မလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာမှမမှာပါဘူးမမ ဘာမှလဲ ဇော်အတွက်မဝယ်ပါနဲ့
မမသာ မြန်မြန်ပြန်လာနိုင်ပါစေဗျာ”

“ခွင့်စေတဲ့နေတော့ မပြန်ချင်လဲပြန်လာရမှာပဲ ဇော်”
ဇော်ခေါင်ညိတ်၏။

—ခေတ္တမျှအကြာတွင် လေဆိပ်မှလူများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြင့်
ကုန်ကြသည်။

ဇော်ဖေဖေခွင့်တောင်းခဲ့၍ ဇော်ပါ လေဆိပ်အဆောက်
အဦးထဲ ဝင်ခွင့်ရနေသည်။ သံဆူးကြိုးအပြင်မှ မစောင့်ရပေ။
ခရီးသည်များအတွက် အမျိုးသမီးတာဝန်ရှိသူက အမှိုက်
သမီးတိုင်းကို အခန်းငယ်လေးတခုအတွင်းမှာ တကိုယ်လုံးစင်း
သပ်ရှာဖွေစစ်ဆေးသည်။

အမျိုးသားများကိုလည်း ထို့အတူပါ။

လေယာဉ်ဆိုက်တော့မည်၊ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ သွား
ခါနီးမှာ...

“ဇော်တခုပဲ ဆူတောင်းနေပါ့မယ် မမ”

“လေယာဉ်အန္တရယ်ကင်းပါစေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးမမ”

“ဟင် ဒါကအရေးကြီးတာကို၊ ဇော်က ဘာဆူတောင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နေမှာလဲ”

“ရန်ကုန်ရောက်ပြီးတဲ့အခါမှာ ကိုကျော်ဇော်ဦးအ
တွက် မမသိပ်ပြီး မခံစားရပါစေနဲ့... လို့”

ဇော်ဇော်လှိုက်လှဲသော စေတနာစကားသံကိုနာခံပြီး
နှုန်းနယ်လွန်းသော ဇော်မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။
မငြိမ်းသာ ဘာမှမပြောတော့ ပြောစရာလည်း
လို့မည်မထင်ပါ။

“မမသွားတော့မယ်နော်... ဇော်”

ဇော်ခေါင်းညိတ်ပြသည်၊ တုန့်ပြန်နှုတ်ဆက်နိုင်စွမ်းအား
မရှိတော့။

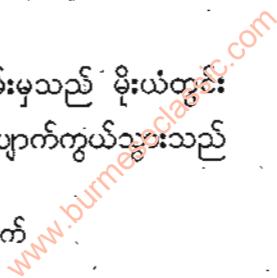
မျက်ရည်မဝဲဖြစ်အောင်ဇော်သတိထားနေသည့် ကြားက
ဝဲလာသဖြင့် ခေါင်ညိတ်ထားလိုက်ရသည်။

လေယာဉ်ရှိ ရာသီသွားနေသော လေဆိပ်လမ်း
တလျှောက်မှ လေယာဉ်ပေါ်တက်သွားသည်အထိ...

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ ဇော်ကို တစ်ချက်မှ ပြန်၍လှည့်
မကြည့်ပါ။

ဇော်သည်သာ လေယာဉ်ပြေးလမ်းမှသည် မိုးယံတွင်း
ဝင်သွားပြီး တိမ်တိုက်များကြားသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အထိ မမပါရှိသွားသော လေယာဉ်ဆိုသောအသိနှင့် မော့ကြည့်
နေမိသည်။

လေဆိပ်သို့လိုက်ပို့သူများ ပြန်သွားကြသည်အထိ ဇော်
သည်ကောင်းကင်ယံကို ကြာမြင့်စွာ ဝေးမောကြည့်နေမိသည်။

မြေကြီးနဲ့ကောင်းကင် . .

ဇော်ကမြေကြီးပေါ်မှာ၊ မမကအာကာပြင်မှာ . .

ဇော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ . . .

ဘဝဟာ ခုလိုခေတ္တမျှသာ အနိမ့်အမြင့်ကွာခြားတာ
မဟုတ်ပါဘူးမမရယ်။

ထာဝရပါ။

ထာဝရမိုးနဲ့မြေပါ။

အခန်း (၂၇)

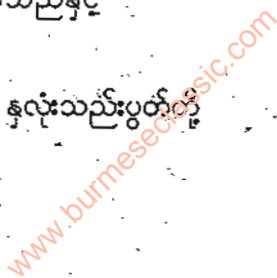
တိုက်တွင်းသို့ ခြေချလိုက်မိသည်နှင့်ပင် ရင်၌ဆိုလိုက်
ထက်လာသည်။

ဒေါ်လေးမြတို့ အထိန်းအသိမ်းကောင်း၍ တစ်တိုက်လုံး
ထို့ ယခင်ကအတိုင်းပင် သစ်လွင်သန့်ရှင်းနေလေသည်။

ညှော်ခန်းတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာပြီး မောင်မြတ်နိုးခဲ့
သော မောင်၏ပန်းချီခန်းမကို လှမ်းကြည့်မိသည်နှင့်

“မောင်ရယ်”

လှမ်းဆွတ်တသရသော ဝေဒနာသည် နှလုံးသည်းပွတ်တို့
ထို့ တူးဆွထုနှက်နေသည်သို့ရှိချေ၏။

ဆွဲလက်စပန်းချီကားများနှင့် မောင်ထိုင်သည့်ကုလားတို့နှင့် စားပွဲကိုမြင်တော့ စားပွဲပေါ်သို့ မျက်နှာမှောက်ချပြီး မငြိမ်သာ သည်းထန်လှိုက်လှဲစွာ ငိုရွှိုက်မိပါပြီ။

“ဒါကြောင့် ရောက်ရောက်ချင်းမလာပါနဲ့ဦးလို့ မြေထဲမှာ တာလဲ မရပဲကိုး”

ဒေါ်လေးမြက သူ့၏ချစ်လှသော တူမလေး၏ ကျော့ပြန်လေးကိုသပ်ပြီး..

“စိတ်ကိုသာဖြေပါကွယ် ငိုနေလို့လဲ ဘာမှ အကြောင်းထူးမလာတော့ဘူးလေ၊ ငါ့တူမလဲ ဆရာဝန်ထံသို့ ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ၊ လူဆိုတာမလွဲမသွေ သေရမည်ဆိုတာ”

“မှန်ပါတယ်ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒါပေမယ့် မောင်က မသေသင့်ပဲ သေရတာ၊ အချိန်မတိုင်ခင်သေရတာ သိပ်ချစ်တဲ့ ငြိမ်းသာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခင် ဘာနဲ့ ဖြေလို့မရဘူး ဒေါ်လေးရဲ့”

“အေးကွယ် ဟုတ်ပါတယ်.. ဟုတ်ပါတယ်”

ဒေါ်လေး၏အသံများ အက်ကွဲနေ၍ သူ့ကိုမော့ကြည့်တော့ ဒေါ်လေးမြလည်းငိုလို့..

စားပွဲပေါ်မှထပြီး ထရုံကို ကျော့မှီ၍ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဝေဒနာကို ကြုံကြုံခံနိုင်ရန် အားထုတ်ကြပါ၏။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်မိန်းမသားကြီးပါ။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ နှစ်ချည်လည်ငိုကျွေးရသည်ဆိုတော့ မငြိမ်းသာသည်လည်း မကောင်းတော့။

“မောင်ရေး.. ချစ်ရဲ့ရင်ထဲမှာပဲ ငိုနေပါရစေတော့ ကွယ်”

မငြိမ်းသာအငိုတိတ်တော့ ဒေါ်လေးမြပါ ရပ်သွားတော့

“အရေးကြီးတာ သမီးတို့အိပ်ခန်းကိုရှင်းဖို့ပဲ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကလည်း အပုံလိုက် ပြီးတော့ တခုအရေးကြီးတာရှိသေးတယ်ဆို”

“ဘာလဲဒေါ်လေးမြ”

“သမီးရဲ့ဦးလေးသိန်းပြောတာပဲ လောကနတ်ရုပ်ဆိုတာလေ”

“ဪ.. ဟုတ်တယ်.. ဒီတိုက်ရဲ့တစ်နေရာမှာပဲ မောင်သိမ်းထားခဲ့တာဖြစ်မှာပါ”

“ဟိုအခန်းတော့ နောက်နေ့မှာပဲ ဖွင့်တော့မယ်နော်”

ဒေါ်လေးမြ”

“အေး ကောင်းပါတယ်၊ ခုတော့ခရီးရောက်မဆိုက် ကြီး ဦးတင့်လဲ လေယာဉ်မှူးလို့ဆိုပြီး အိပ်နေလေရဲ့”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် သူတို့အချစ်ဆုံးနှစ်ယောက် မွမ်းမံပြင်ဆင်ခဲ့ကြသော အပြာရောင် မင်္ဂလာဦးခန်းမကို ထိုနေ့မှစ၍ ယနေ့ထက်တိုင် လုံးဝမဖွင့်တော့... .

မောင်၏ဈာပနကို ဟိုဘက်အိမ်နှင့် သည်ဘက်အိမ် အခန်း၌သာ ဧည့်ခံခဲ့သည်။

မောင်သေဆုံးကြောင်းမိုးကုတ်သို့ အကြောင်းကြားသော် လည်း ဦးအောင်ဝံတို့အုပ်စုမှာ လမ်းပေါ်တွင်သာ ရှိသေးသည်။ မန္တလေးတွင် နှစ်ညအိပ်ကြစဉ်ကလည်း ဆက်သွယ်၍ မရခဲ့။

မောင့်ခန္ဓာကိုယ် ဂူသွင်းသဂြိုလ်ပြီးချိန်မှ သိရသည့်အ တွက် မလာနိုင်တော့ပါဟု အကြောင်းပြန်သည်။

ဦးအောင်ဝံမှနေ၍ သူတူသေဆုံးခြင်းမှာ ရိုးရိုးသေခြင်း ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးပေးပါရန် ရှေ့နေငှား၍ ရုံး၌အမှုဖွင့်ခဲ့ သည်။

နှလုံးရောဂါနှင့် သေဆုံးခြင်းပါဟု ဆေးစာ၏ အခြေ ကြောင့် အမှုပိတ်လိုက်ရပြီးနောက် မောင်နှင့်ပတ်သက်သူအား

လုံးနှင့် လမ်းစပြတ်ပြီး မငြိမ်းသာလည်း မြစ်ကြီးနားသို့ ရောက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အပြာရောင်မင်္ဂလာဦးခန်းမမှလွဲ၍ တစ်အိမ်လုံးသို့ မငြိမ်းသာလှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။

နောက်ဖေးတွင် ချက်ပြုတ်နေတတ်သော မောင်နှင့် မောင့်တပည့်မောင်လှိုင်။

ပန်းချီဆွဲနေတတ်သောမောင်နှင့် မောင့်ကိုချစ်သော ဦးလေးဒွေး.. .

သူတို့အားလုံး၏ လှုပ်ရှားဟန်ပန်များကို ပြန်လည်မြင် ယောင်မိသည်။

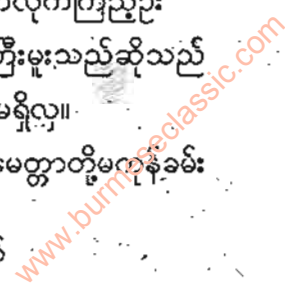
ရင်တွင်းမှအာဇီသည် မျက်ဝန်းဆီသို့ ကူးစက်ယုံနဲ့မလာဖြစ် အောင် တပင်တပန်းထိန်းထားရပေသည်။

“ဟော... ကိုသိန်းလိုက်လဲလားတယ်”

“လိုက်လာတာမဟုတ်ဘူး လာခေါ်တာ ကိုတင့်မူးပြီး ချွေးတွေပြန်နေလို့ မငြိမ်းသာလာလိုက်ကြည့်ဦး”

သွေးတိုးရောဂါအခံရှိသော ဖခင်ကြီးမူးသည်ဆိုသည် တို့ပင် မငြိမ်းသာ သိပ်ပြီးစိတ်လှုပ်ရှားခြင်းမရှိလှ။

ဖခင်ဆိုသောအသိဖြင့် ကျေးဇူးနှင့် မေတ္တာတို့မကုန်ခမ်း

နိုင်သလို . . .

'မောင်အတွက်' နာကျည်းကြေကွဲရသော စိတ်တို့ထဲ ရင်တွင်း၌ အားပြိုင်နေသည်။

မငြိမ်းသာ၏ကိုယ်အားရှိသလောက် ဉာဏ်အားရှိသလောက် မောင်ထားခဲ့သော ငွေအား ရှိသလောက်နှင့်ပုံပြုရအောင်ဖော်ထုတ်ကာ ဤလူသတ်တရားခံကို လက်စားချေပြီးပါလိမ့်မည်။

မောင်၏အသက် မောင်၏ခန္ဓာနှင့်အတူ မိမိ၏ရင်တွင်းမှ နှလုံးသည်းပွတ်များကို တပြိုင်တည်း ဆုံးရှုံးစေခဲ့သော ဤတရားခံကို မငြိမ်းသာ၏လက်နှင့် ခြေ၍ပင် စိစိညက်ညက် ခြေဖျက်ပစ်ချင်လှပါသည်။

ယခုတော့ . . .

ယခုတော့ကွယ်

"အို . . . ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အားလုံးပြီးခဲ့ပြီပဲ၊ ဥပဒေ အနေနဲ့ဘာမှအရေးယူလို့မရတဲ့ အမှုကိုစွန့်ခွဲပေးတော်ကတောင် ပိတ်လိုက်ပြီပဲ၊ နောက်ပြီး မောင်ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိပဲ သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ပဲလေ . . ."

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒါပေမယ့် . . .

မောင်သာ မလန့်ဘူး၊ မောင်ကို လဲကျသွားလောက်အောင် မလန့်စေခဲ့ဘူးဆိုခဲ့ရင် . . .

မောင်မသေပါဘူး

မောင်ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသေနိုင်ပါဘူး . . .

အံ့ကိုကြိတ်ပြီး မျက်စိမှိတ်လိုက်တော့ ထိန်းခဲ့ရသော မျက်နှာတို့ကျကြွေ၏။

"ကဲ . . . လာပါကွယ် ဟိုဘက်ခြံ ပြန်ကြပါစို့"

မငြိမ်းသာ၏ ရင်မှာ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲခြင်းနှင့်အတူ ခါးသီးနာကျည်းရသော ဝေဒနာကို ပိတ်ဆို့ထားရ၍ ဝေဒနာအပေါင်းတို့ ရင်၍ရောထွေးယှက်လိမ်နေရပါကြောင်းကိုမူ . . .

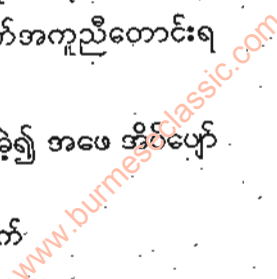
ဦးလေးသိန်းနှင့်ဒေါ်လေးမြတို့ မသိနိုင်ကြရှာပါ။

အဖေ၏ အထက်သွေးနှုန်းက နှစ်ရာနီးပါးအထိ တက်နေ၍ မငြိမ်းသာ စိတ်ပူရပြန်သည်။

သူ့မှာ စမ်းသပ်စရာသာ ပါသည်။ ကုသစရာ ဘာဆေးမှ မပါ၍ သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ကို ဖုန်းဆက်အကူညီတောင်းရသည်။

သွေးကျဆေး၊ စိတ်ငြိမ်ဆေးများပေးခဲ့၍ အဖေ အိပ်ပျော်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သွားလေပြီ။

တစ်သက်လုံး ပန်းရံအလုပ်ဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၍ အသက်ကြီးချိန်မှာ အဖေကျလှသည်။

→ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကို လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ 'အချစ်လွန်'စိတ်နှင့် ချစ်ရှာသော အဖေ့ကို မငြိမ်းသာအေးအချာ ကြည့်မိသည်။

နာကြည်းခြင်းကတစ်ပိုင်း၊ သနားခြင်းကတစ်ပိုင်း၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ခံစားမှုနှစ်ခုကို ပြိုင်တူယှဉ်တွဲ၍ ခံစားနေရသည်။

အခန်း (၂၈)

“ကျော်ဇောဦးနှင့် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ”

တို့အတွက် မင်္ဂလာဦးလက်ဆောင်...

“မင်္ဂလာစိန်ရတုသို့တိုင် ယှဉ်တွဲနိုင်ကြပါစေ”

“ကျော်ဇောဦးနှင့် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ”

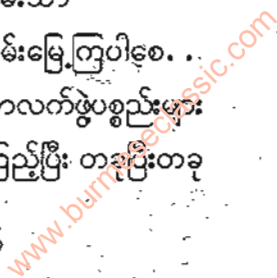
မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေ...

“ကျော်ဇောဦးနှင့် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ”

တို့အတွက် ထာဝရရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

ဟူသော ဆုချွေစာတမ်းများနှင့် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများ

အတိုက် မျက်ရည်ဝေသော မျက်ဝန်းများနှင့်ကြည့်ပြီး တခုပြီးတခု

တစ်ဦးချင်း တစ်ထုပ်ချင်းဖြေ၍ စနစ်တကျသိမ်းဆည်းနေသည်။

ဓာတ်ဦး၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်စုံ၊ စားပွဲတင်နာရီမှလျှပ်စစ်ပစ္စည်းမျိုးစုံ၊ ထမင်းအိုးနှင့် မီးဖို . . .

“ဪ အိမ်ထောင်ဦး ဇနီးမောင်နှံအတွက် လိုအပ်တဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ချီးမြှင့်ကြတဲ့သူအပေါင်းကို ကျေးဇူးအနန္တပါ”

“ဒါပေမယ့် ပေးတဲ့ဆုတွေနဲ့ ပြည့်စုံမလာတဲ့အတွက် ဒီပစ္စည်းတွေဟာလဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားရပါပြီလေ”

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာမှာ ရောင်စုံပက်ကင် စက္ကူဖြန့်ဖြန့်ပြီးပုံထားသည်။ အတွင်းမှ မလိုအပ်သော အခြားစက္ကူများကို ဦးခွဲများကို လှင့်ပစ်ရန်တစ်ပုံ ပုံထားသည်။ ပစ္စည်းများကဏ္ဍအလိုက်ခွဲပြီး တန်းစီ၍ ကြမ်းပြင်မှာပင် ချထားလိုက်သည်။

“ဒီဦးရှည်ရှည်လေးက လှလိုက်တာ၊ အပြာရောင်ဖဲကြိုးလေး ချည်ထားပုံကိုက ချစ်စရာအထဲမှာတာပဲလိမ့်”

ဟူသော အတွေးဖြင့် ဦးပေါ်မှာစာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တော့ မင်္ဂလာလက်ဆောင်ပဲ ပါသည်။ ပွေးပို့သူ၏ အမည်နာမပေါ်ရှိ။

အပြာရောင် ဖဲကြိုးလေးကို ဖြေ၊ စက္ကူပတ်ကိုခွာပြီးကြည့်လိုက်တော့ ပန်းရောင်ကတ်ထူ ဦးလေး ထွက်လာသည်။

သည်ဦးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ . .

“ဟယ် လှလိုက်တာ”

ကတ္တီပါနီသွေးရောင် သစ်ခွိုင်လေးတစ်ခိုင်၊ မှိုင်းညိုခြောက်ကပ် နေချေပြီ။

ပိတ်လှောင်မှု ရှည်ကြာ၍ အရိုးပင် ရော်နေပြီ၊ ပွင့်ဖတ်တို့ နွမ်းညှိုးစွာ ရိုးတံမှ ကင်းကွာနေသော်လည်း ပုံစံမပျက် ဦးပေါ်မှာ အစီရီ ကြွေနေလေသည်။

မငြိမ်းသာ ကိုင်ယူ၍ မရနိုင်တော့ . . .

“အို . . ဒါ . . ဒါက”

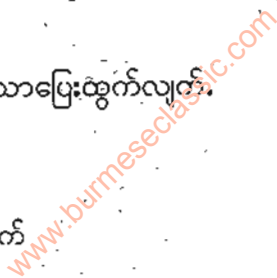
စက္ကူကတ်ဦးတွင်းမှ ပန်းခက်ကိုသာ အာရုံရောက်နေမိသည်။ ဦး၏ ဘေးထောင့်ကို ကြည့်လိုက်တော့မှ . .

“အမလေး”

လန်ဖျပ်စွာ ဦးကိုလွှတ်ချပြီး မငြိမ်းသာပြေးထွက်လျက်

“ဒေါ်လေး . . ဒေါ်လေးမြ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ အလန်တကြားအော်ခေါ်ခံ
ကြောင့် ဘုရားခဲန်း ရှင်းပေးနေသော ဒေါ်လေးမြ အဖြေ
ရောက်လာပြီး မေးတော့. .

“ဟို. . ဟိုမှာ”

မငြိမ်းသာ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ သွားကြည့်၍ ငုံ့ကြည့်
လိုက်တော့. . .

“မြတ်စွာဘုရား၊ မြွေ. . မြွေတကောင်ပါလား”

မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသော မြွေငယ်တကောင်ကို
စိတ်မချ၍ ဒေါ်လေးမြက ကြက်မွေးတံမြက်စည်းရိုးနှင့် ထိုးဆွ
တွန်းရွှေ့ကြည့်နေသည်။

“သေနေပါပြီ”

ဒေါ်လေးမြက သေချာဟန်နှင့်ပြောပြီး မငြိမ်းသာဘဏ်
သို့လှည့်လျက်. .

“ဒီမြွေက ဘယ်က ထွက်လာတာလဲ”

“အဲဟို ဗူးထဲက”

“ဟင် . . ဒီလက်ဖွဲ့တဲ့ ဗူးထဲကလား”

“အစစ်ပါပဲ ဒေါ်လေးရဖိ”

“အလို. . ဘယ်သူကများ နောက်လိုက်တာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“နောက်တာမဖြစ်နိုင်ဘူး ဒေါ်လေး”

“အေးဟဲ့. . ဟုတ်သားပဲ. . မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းထံ
ကတော့ မြွေထည့်ပြီး ဘယ်နောက်ပါမလဲမတော်တ
ဆ ပေါက်လိုက်ရင်. . ”

“အင်း. . ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်”

ဒေါ်လေးမြကမြွေသေကိုကြည့်ပြီး လေးလေးနက်နက်
ငြင်းစားလျက်. .

“လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းကို ဒီတိုက်မှာ ကျော်ဇောဦးနဲ့ မငြိမ်း
သာ ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှဖွင့်မယ်လူမရှိဘူး”

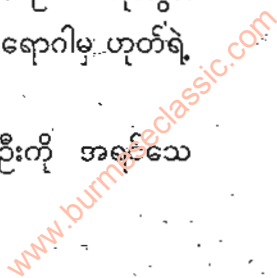
“အဲဒီနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်ကိုဖြစ်
ဖြစ် သေအောင် သေကြောင်းကြံတာပါလား တူမ
လေးရယ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကများဒီလောက်မုန်း
ပြီး အကြံကြီးကြံတာပါလိမ့်”

“အင်း. . ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျော်ဇောဦးသေဆုံးသွား
တာတောင် ရိုးရိုးတန်းတန်း နှလုံးရောဂါမှ ဟုတ်ရဲ့
လားကွယ်”

“တစ်တယောက်က ကျော်ဇောဦးကို အရင်သေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေကို
ဘယ်နည်းမဆို မငြိမ်းသာကိုယ်တိုင်ဖောက်မှာပဲဆို
မငြိမ်းသာကို သေစေအောင် တမင်မြွေတစ်ကောင်
ထည့်ပေးလိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်”

“အခုလောက် ပက်ပက်စက်စက်နဲ့ ရက်ရက်စက်စက်
ကြံစည်တာ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ”

“ဘယ်သူ့လက်ချက်များလဲ”

ဒေါ်အေးမြ၏ အပြောများ၊ မငြိမ်းသာ၏ အတွေးများ
မင်္ဂလာဦးခန်းမအတွင်းမှာ ဝဲလှည့်နေသည်။

အပြာရောင် အိပ်ရာခန်းနား ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ
လန့်ကာ ပြာလွင်လွင်များ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း အပွလှိုက်အပုံလှိုက်
နှင့်...

သစ်ခွပွင့်ကြွေတစ်ခက်...

အဆိပ်ပြင်းမည်ထင်ရသော မြွေသေတကောင်နှင့်...

ဖိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့ခြင်း နာကျည်းခံပြင်းခြင်းများနှင့်...

ကြီးစွာသော နောင်တတရားများ ဖြစ်ထွန်းနေပါသော

သောကသည်မလေး ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ ခံစား

မျက်နှာ...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၂၉)

အဖေ့နှုမတစ်ဝမ်းကွဲ ‘ဒေါ်စိန်သင်’ နေထိုင်ရာ မြောက်
လွင်လွင်သို့ မနေ့ကတည်းက သွားနေသောအဖေ။

ယနေ့လည်း ပြန်မအိပ်တော့ဟူ၍ သူ့တူမကမွေးသော
လေးမောင်တင်ငွေ၏ ပလတ်စတစ်စက်ရုံမှတစ်ဆင့် ဖုန်း

လေးလေသည်။

“အသက်ကြီးလာရင် ဒီလိုပဲ အမျိုးကိုခင်လာတယ်၊
တွေ့ချင်လာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ... အဖေငြိမ်းသာနဲ့ ဟိုးအဝေးကြီး
မှာလိုက်နေရတာလဲ ကြာခဲ့ပြီပဲ”

“အေးပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒါပေမယ့် ဒီညငြိမ်းသာ အဖေ့ကို ဘယ်လိုတွေ့ချင်မှန်း မသိဘူးဒေါ်လေးရယ်”

“အောင်မယ်လေးဟဲ့ ဒီသားအဖများ ဘယ်တုန်းက ခွဲဖူးလို့လဲ သွားတာဖြင့် မနေ့ကတစ်ညလေးပဲ ရှိပါသေးတယ် တူမလေးရဲ့”

ဒေါ်လေးမြက သားအဖနှစ်ယောက်၏ မခွဲနိုင်မှုကို ချစ်စရာပုံစံနှင့် ပြုံး၍ပြောလိုက်ရှာသည်။

မငြိမ်းသာမပြုံးနိုင်...

တည်ငြိမ်နက်နဲသောအတွေးများဖြင့် မငြိမ်းသာ ငြိမ်နေသည်။

အဖေ့ကို သနားစိတ် ကြည်ညိုစိတ်များက ပိုမိုမြင့်မားနေသည်။ နောင်တစိတ်က ခိုင်မာရင့်သန်လာ၏။

“မငြိမ်းသာဘာလုပ်နေလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဦးလေး အလကား နောက်ဖေးမှာ တူဝရီးနှစ်ယောက် ထိုင်စကားပြောနေကြတာ”

“ဒါဆိုခဏလာဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး”

လက်ဖက်တစ်ပန်းကန် ရေနှွေးတစ်ခိုးနှင့် ထမင်းစားပွဲ ဒေါ်လေးမြကျန်ရစ်သည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲဦးလေး”

“ဟိုဘက်တိုက်ခဏသွားရအောင်”

“ရှင်”

“ဪ... ဟိုမှာ... မောင်မင်းလတ်တို့ကိစ္စ ဆွေးနွေးရအောင် လူတစ်ယောက်ရောက်နေလို့”

“ဟင်”

“အံ့ဩမနေနဲ့ ဟိုကျရင် ဒီထက်အံ့ဩစရာတွေ ရမှာလား... သွားကြရအောင်”

ဦးလေးကိုသိန်းဖေရှေ့ဆောင်၍ သွားသည့်နောက်က ထိုက်ခဲ့သည်။

ညှော်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် အသားဖြူဖြူအရပ်ရှည်ရှည် ဆုတ်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ဖော်ရွေယဉ်ကျေးသောအသွင်ဖြင့် လူငယ်တစ်ယောက်က မငြိမ်းသာတို့ကို ကြိုဆိုစောင့်ကြည့်နေသည်။

“ဒါ... မောင်ဥက္ကာပဲ မငြိမ်းသာ”

“ဟာ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးလေးနဲ့ ငြိမ်းသာတို့ အတူသိနေကြတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးရောမယ် ကိုဥက္ကာကို ငြိမ်းသာတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူးရှင်”

“မမြင်ဘူးဆို ကျွန်တော်လဲ တစ်ခါမှ ဒီကိုမလာဘူးလေ၊ ရန်ကုန်လာလဲ တခြားနေရာမှာပဲတွေ့ကြတယ်၊ ဖေဖေကတော့ မော်လမြိုင်ကို မကြာခဏနောက်

တတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် ဦးလေးကိုသိန်းဖေ၏ ‘တစ်ဦးတည်းသောသားကိုဥက္ကာကို တွေ့ဆုံခွင့်ရလိုက်သဖြင့် မငြိမ်းသာတကယ်ပင်ဝမ်းသာသွားမိပါသည်။ သူ့ကိုလည်း ခင်မင်ပြီးသားလိုစိတ်မှာတစ်ခါတည်းရင်းနှီးသွား၏။

“ကျွန်တော်လဲ ဖေဖေသားလို့ မပြောရဘူး ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကူညီချင်တဲ့စိတ်က သိပ်ရှိတယ်”

ကိုဥက္ကာ၏အသံသည်ဝဲ၏။

မော်လမြိုင်ဌာနေ မွန်အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ လေသံအတိုင်းပါပင်။

“အဲဒီ ကူညီချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ မငြိမ်းသာကို ခုနကပေးသလို ဖြစ်သွားရပါတယ်”

“ဪ... ငြိမ်းသာသိပြီ ကိုမင်းလတ်ဆိုတဲ့သူ ငြိမ်းသာဆီကိုရောက်လာတာကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဦးလေးကပြောခဲ့တာပါ။ သူ့မိတ်ဆွေရဲ့သားတစ်ယောက်က ချင်ပြည်နယ်ကိုသွားချင်လို့ကူညီပါ မောင်ဥက္ကာတို့အသံထဲကဆရာဝန်မ တစ်ယောက် မြစ်ကြီးနား ရော့နဲနဲတယ်။ အဲဒီဆရာဝန်မက ဦးသိန်းဖေကျောင်းထူး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပေးခဲ့ရတဲ့သူဆို စတဲ့စကားတွေမေးပြီး အဲဒီစာအုပ်တိုင်းဦးသိန်းဖေကို ရေးခိုင်းပါဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲဖေဖေကိုပူ ဆာပြီး မဆင်မခြင် လုပ်လိုက်မိတာပါ”

“ရပါတယ်ကိုဥက္ကာရယ် စေတနာနဲ့

ပဲ လူတွေဟာ အမှားဖြစ်သွားတတ်တာပဲ”

“ဖေဖေပြောပြလို့ စိတ်သက်သာရာ ရပါတယ်ဗျာ အဲဒီလူဟာ မငြိမ်းသာကို စိတ်ဒုက္ခပဲပေးသွားတယ်လူကိုတော့တာမှ အနှောင့်အယှက်ပေးမသွားဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဥက္ကာ”

“အေးဗျာအဖေက ဖုန်းနဲ့ရောစာနဲ့ပါအကြောင်းစုံပြောပြလို့ ကျွန်တော်လဲ ဟိုမှာအသေအလဲစုံစမ်းပြီး သတင်းထူးတွေရတာနဲ့ ရန်ကုန်တက်လာခဲ့တယ်”

“ရှင်ဘာသတင်းထူးတွေလဲ”

“မော်လမြိုင်ကကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ သူ့ရဲ့ဦးလေးဟာလဲကျွန်တော့်လို အရိုးခံကူညီခဲ့ကြတာပါ။ ကိုမင်းလတ်ဆိုတဲ့လူဟာ တကယ့်ကိုအကွက်ချပြီး မငြိမ်းသာနဲ့ ဘယ်သူတွေ ပတ်သက်သလဲလို့ လိုက်ရှာရာကနေပြီး မော်လမြိုင်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ဦးလေး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ဦးရှလွင်’ ဟာ မိုးကုတ်ဆက်ဆိုတာ သိသွားကြပြီ။
တစ်ဆင့်က တစ်ဆင့်မငြိမ်းသာဆီ ရောက်လာကြ
တာပါ။”

“ရှင်ဘယ်လို”

“ငါ့သားစကားတွေက ပြောချင်လွန်းအားကြီးတော့
ရှုပ်ကုန်ပြီကွ”

“ဟုတ်လားဖေဖေ”

“အေး... ဒီလိုမငြိမ်းသာရဲ့ရှင်းရှင်းပြောရရင်အဲဒီ
မင်းလတ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာမော်လမြိုင်နဲ့ဘယ်လို
မပတ်သက်ဘူး ဒီကောင်မိုးကုတ်က”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုတင်လင်းနဲ့ကိုတင်မင်းဆိုတဲ့
အစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ မိုးကုတ်ဇာတိတွေ ကို
လတ်နဲ့ကိုမင်းမြတ်တို့ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေ
အဖို့”

“အဖို့”

“အဲဒါလဲသိရော ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရန်ကုန်ကို
တာပါပဲ”

မငြိမ်းသာအီအတွေးတို့သည် အတိုင်းအဆမရှိအောင်
ဝေးကျယ်ပြန့်သွားပြီးနောက်...

“ဦးလေး”

“ဘာလဲမငြိမ်းသာ”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် မောင့်ကိုသတ်ပစ်တဲ့လူရယ်၊ ငြိမ်းသာ
ကိုသေစေအောင် လက်ဖွဲ့ဗူးထဲမှာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့
မြွေတစ်ကောင်ထည့်ထားတာတွေရယ်ဟာ အဲဒီညီ
အစ်ကိုရဲ့လက်ချက်ပဲဖြစ်မှာပေါ့နော်ဦးလေး”

“ဘယ်ညီအစ်ကိုလဲ တင်မင်းနဲ့တင်လင်းကိုပြောတာ
လား၊ မင်းမောင်နဲ့မင်းမြတ်ကို ပြောတာလား”

“မိုးကုတ်ကမောင့်ရဲ့ ညီအစ်ကွဲဝမ်းကွဲတွေရဲ့ လက်
ချက်ပဲဖြစ်ရမှာပေါ့ဦးလေးရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲဖေဖေ၊ မင်းလတ်ဆိုတဲ့ကောင်ကသူတို့
လူယုံအကူအညီပေးနိုင်ရုံအဆင့်လောက်ပဲရှိမှာ”

“အေး ဟုတ်နိုင်တယ်၊ ဪ နေပါဦး၊ သားမနက်က
ပြောတဲ့အထဲမှာ ထောင်ကကောင်တောင် လွတ်လာ
ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်ဖေဖေ မင်းလတ်အမည်ခံ တင်မင်းဆိုတဲ့
လူနဲ့ချွတ်စွပ်တူတဲ့ သူ့ရဲ့အမြွှာအစ်ကိုလဲ လွန်ခဲ့တဲ့
လကပဲ ထောင်ကလွတ်လာပြီး မန္တလေးဘက်တက်
သွားသလိုလို ကြားရတယ်တဲ့ သားစုံစမ်းကြည့်လို့သိ
ခဲ့ရတာတွေပါ”

“အေးကွာ ဥပဒေစိုးမိုးတဲ့တိုင်းပြည်ပဲ ဘယ်သူမှ မတ

ရားလုပ်လို့ မရပါဘူး ငါတို့မ မငြိမ်းသာမကြောက်နော်”

“နည်းနည်းမှမကြောက်ပါဘူးဦးလေး သူတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး တစ်ခါတည်းအပြတ်သာ ရှင်းလိုက်ချင်ပါတယ်၊ ငြိမ်းသာ မောင့်အတွက် နာကျည်းလှပါပြီနော်”

“မငြိမ်းသာ”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး”

ဦးသိန်းဖေကဒေါက်တာမငြိမ်းသာကို နားလည်ချင်သလို ကြည့်ပြီး . . .

“စောစောကပြောတဲ့စကားထဲမှာလဲ မောင့်ကို သတ်ပစ်တဲ့ လူရယ်လို့ ပါတယ် ခုလဲ မောင့်အတွက် နာကျည်းလှပါပြီလို့ ပါတယ်၊ အဲဒီစကားတွေအတွက် ဦးလေးနားမရှင်းဘူး၊ မောင်ကျော်ဇောဦးဟာ မောင်ရှင်းက နှလုံးရောဂါကြောင့် လဲကျသေဆုံးတာ ဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးဦးလေး”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်လို”

“မောင့်ကို သတ်တာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သေစေအောင် လုပ်လိုက်တာ ဦးလေးရဲ့”

မငြိမ်းသာ ရှိုက်ငိုလေပြီ။

“ဘယ်လို . . . ဦးလေးနားမရှင်းလိုက်တာကွယ်”

“ငြိမ်းသာတလွဲထင်မိတယ်၊ တလွဲထင်ခဲ့မိတယ်”

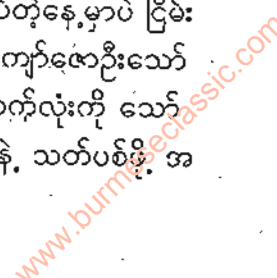
“အို . . . ဘာတွေပြောနေတာလဲ မငြိမ်းသာ ဦးလေး ဖြင့်နားမလည်တော့ဘူး”

“ဘယ်သူမှလဲ နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူများ နားလည်အောင်လဲ ငြိမ်းသာမပြောတတ်သေးဘူး၊ မပြောနိုင်သေးဘူးဦးလေးရဲ့”

“မငြိမ်းသာစကားကလဲကွယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးကိုပြောစမ်းပါမငြိမ်းသာ”

ရှိုက်ငိုနေသော မငြိမ်းသာကို ကြည့်ပြီး ဦးသိန်းဖေကအော်လို့လိုက်သည်။ ဦးသိန်းဖေသည် မငြိမ်းသာ၏ သံသယအစွန်းစကားများအတွက် အတော်ချည်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံရသည်။ မငြိမ်းသာ သိသမျှကို သူလည်း အသေးစိတ်မျှ သိချင်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသောဖခင်နှင့် ကြေကွဲစွာငိုရှိုက်နေသော သမီးတို့၏ မငြိမ်းသာကို ကြည့်ပြီး ကိုဥက္ကာမှာ ဘာလုပ်၍ ဘာတွေ ဝင်ပြော ရမှန်းမသိအောင် ရှိနေရှာ၏။

“ဟုတ်တယ်သား၊ သူတို့ လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာပဲ ငြိမ်းသာသော်လည်းကောင်း၊ မောင်ကျော်ဇောဦးသော်လည်းကောင်း၊ အဲ . . . နှစ်ယောက်လုံးကို သော်လည်းကောင်း၊ သေစေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ သတ်ပစ်ဖို့ အ

ကြံကြီးကြံခွဲကြတာတော့ ပေါ်လွင်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ်နော် ဖေဖေ”

“ဦးလေး..”

“ပြော... မငြိမ်းသာ”

“လက်ထပ်ပြီးပြန်လာကြပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေ ပြန်

ခါနီးမှာ ဦးလေးပြောလိုက်တာ မှတ်မိနေသေးတယ်”

“အေး ဦးလေးလဲ ဒါပါပြောမလို့၊ မငြိမ်းသာကို လက်

ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေမဖွင့်နဲ့ဦးလို့ ပြောမိတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါပဲပြောမလို့”

“အေး ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ လက်ဖွဲ့ကလဲသိပ်မများ

လှဘူး၊ မငြိမ်းသာတို့အတွက်လဲ ဘာပစ္စည်းမှမလို့

အပ်လို့ အလကားပင်ပန်းချိန်မှာ ဖွင့်ကြည့်မနေနဲ့

လို့ပြောမိခဲ့တာပါ။”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဦးလေးရယ်၊ ငြိမ်းသာ သာဖွင့်ကြည့်မိရင်

အဲဒီနေ့က ငြိမ်းသာသေပြီ၊ ဦးလေးဟာ ငြိမ်းသာဘဝ

ရဲ့ကျေးဇူးရှင်သာမက အသက်ရဲ့ကယ်တင်ရှင်ပါပြန်

နေပါပြီ”

“အေးလေ ပါးစပ်နတ်စောင့်တဲ့အတိုင်းပဲ ပင်ပန်းမှာ

စိုးတဲ့ စေတနာဟာ အသက်ကယ်တင်လိုက်သလိုဖြစ်

သွားရတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဖေဖေတို့တူဝင်ရိုးနှစ်ယောက် အသက်ထက်ဆုံးနေ

နိုင်ကြဖို့ လူသတ်သမားလက်ကလွတ်အောင် စေတ

နာက ဖယ်ပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်သား၊ မငြိမ်းသာနဲ့ဖေဖေဟာ သားကိုထား

တဲ့ မေတ္တာလောက်ကြီးမားပါတယ်၊ သူ့ခမျာရတဲ့လစာ

ကို ဟိုကနေ ဖေဖေတို့အတွက်ပို့လိုက်တာ အမျိုးမျိုး”

“ဒါတွေကအသေးအဖွဲ့တွေပါ ဦးလေးရယ်၊ ငြိမ်းသာ

ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဦးလေးပဲ ဖန်တီးပေးထားတာ

လေခုကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဦးလေးလဲ ဘာအကြံပေးရမှန်းတောင် မသိတော့ပါ

ဘူးကွယ်”

“ကျွန်တော့် သဘောအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရဲကိုအပ်

လိုက်ချင်တယ် ဖေဖေ”

ဦးသိန်းဖေက မငြိမ်းသာဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး..

“မငြိမ်းသာကရော”

“ဘာလုပ်ရမှန်းမစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး ဦးလေးရယ်”

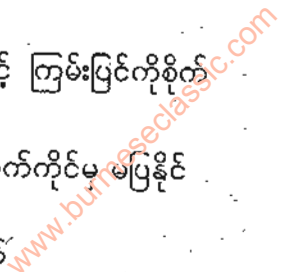
“ဒီလိုရှိတယ်သား”

ဦးသိန်းဖေက ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ပုံစံဖြင့် ကြမ်းပြင်ကိုစိုက်

ကြည့်ရင်း...

“ကိုယ့်ဘက်က ဘာလက်ဆုပ်လက်ကိုင်မှ မပြနိုင်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သေးဘူးလေ၊ လောလောဆယ်ပဲ ဘယ်သူ့ကို သံသယရှိရမှန်း မသိဘူး”

“မိုးကုတ်အုပ်စုပဲနေမှာပေါ့”

“အေး ဒီထဲက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါရယ်လို့ သေချာတခါတည်း တိုင်လိုက်ရင်ကောင်းမယ်၊ သံသယဖြစ်စရာလူထဲမှာ ဦးလှဒွေးလဲ ပါသေးတယ်နော်”

“ဦးလေးဒွေးက မောင့်ကို သိပ်ချစ်တာပါဦးလေးနဲ့”

“အနီးကပ်လူက ပိုပြီးကြောက်ရတယ်၊ အေးလေ မပြောတတ်ဘူး၊ မစွပ်စွဲကောင်းဘူး မဟုတ်တဲ့လူနဲ့ အထင်မှားရင် ငရဲကြီးတတ်တယ်”

ဦးလေးသိန်း၏စကားသည် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ ရင်ကို ချွန်မြသောလက်နက်လို စူးနစ်စွာဝင်စိုက်လေသည်။ မထင်အပ်သောသူကို ထင်မိလေခြင်း။

“အဖေရယ်”

ဆက်လက်၍ သားအဖနှစ်ယောက် ဝေဖန်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၊ အကြံပြုကြနှင့် အားလုံးသည် မငြိမ်းသာအတွက် စေတနာနှင့်ကူညီရန်ကိစ္စများချည်းသာ။

“မငြိမ်းသာရောက်တာလဲ သုံးရက်ရှိသွားပြီ၊ တပင်နေရင်ပြန်ရတော့မယ်လေ။ ဒီတော့ ဒီဘက်ကတည်း တွေ ဦးလေးတို့ ဆက်လုပ်သွားပါ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဦးလေး”

“မငြိမ်းသာ နာမည်နဲ့လွှဲပြီးသား ဒီတိုက်ကို ဂရံနာမည် ထွက်ဖို့ လုပ်ရမယ်၊ ဘဏ်ကငွေနဲ့ပစ္စည်းတွေ မြစ်ကြီးနားပြောင်းရင်ပြောင်း မဟုတ်ယင်လဲ ငွေရှင်ဖြစ်အောင်တစ်နေ့လောက် ဘဏ်သွားပြီး စီစဉ်လိုက်လေ၊ ဒီတိုက်တွေ့ စိတ်ချ ဦးလေးပဲကြည့်ထားပါ့မယ်၊ အိမ်ငှားတင် ချင်လဲတင်”

“မတင်တော့ပါဘူးလေ၊ ဦးလေးတို့ကို ဒုက္ခပေးရတာလဲများလှပါပြီ၊ ငြိမ်းသာလာတဲ့အခါလဲ ဒီမှာနားနေရတာပေါ့”

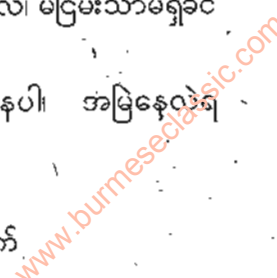
“ဪ... နားရ နေရဆိုလို့ မငြိမ်းသာကို ဦးလေးတစ်ခုခွင့်တောင်းရဦးမယ်”

“သားမောင်ဥက္ကာကို ဒီတိုက်မှာပဲ ခဏလောက်နေခွင့်ပေးပါလို့”

“အမလေး ဦးလေးရယ် ဒါများပြောနေစရာလား ငြိမ်းသာတောင် ဦးလေးဆီမှာ နေတဲ့ဟာကို”

“ခွင့်တောင်းပြီးမှ ကောင်းတယ်လေ၊ မငြိမ်းသာမရှိခင်က တခါမှ ဒီမှာမထားပါဘူး”

“ရပါတယ် ကြိုက်သလောက်နေပါ၊ အမြဲနေလဲရတယ်”

“အေးကွယ် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဦးလေးသားကိုလဲ မောင်နှမလို သဘောထားပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီးနေကြ နော်၊ သူ့လဲဘွဲ့ရပြီးသား မငြိမ်းသာနဲ့လဲ အသက်ခုင်း အတူတူပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး”

ကိုဥက္ကာက မငြိမ်းသာကို ဒဿနမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့် နေကြောင်းကိုမူ မငြိမ်းသာ သတိမထားမိပါ။

အခန်း (၃၀)

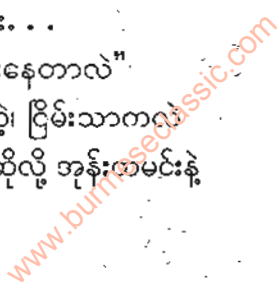
“ဟော. . . ငြိမ်းသာ လိုက်လာတယ်၊ လာ သမီးရေ. . . ဒီမှာ အစ်ကိုတင့်တော့ ထမင်းမြိန်လို့တဲ့ အားရပါးရ စားနေလေရဲ့”

အဖေနှမဝမ်းကွဲဒေါ်စိန်သင်'က အားပါးတရလှမ်းခေါ် ခြံဆိုသည်။

ညစ်ပေနေသော ထမင်းစားခုံပေါ်မှာ အားရပါးရစားနေ သောအဖေ ထမင်းနှင့်ဟင်းခွက်ကိုကြည့်ပြီး. . .

“ဟောတော့ အဖေဘာတွေနဲ့စားနေတာလဲ”

“မြစ်ကြီးနားမှာ အုန်းသီးရှားလို့တဲ့၊ ငြိမ်းသာကလဲ တစ်ခါမှ ဝက်သားချက်မကျွေးဘူးဆိုလို့ အုန်းထမင်းနဲ့

ဝက်သားနှပ် ချက်ကျွေးနေတာ၊ စားလိုက်တာ အား ပါးတရပဲဟေ့”

“ခက်တော့တာပဲ ဒေါ်ဒေါ်မစိန်သင်ရယ်၊ အဖေနဲ့ တည့်ဘူး၊ အဖေမှာ သွေးတိုးရှိတယ်”

“ညည်းတို့ကလဲ ဆရာဝန်ဖြစ်လာမှ ရောဂါဆန်းထွေ ပြောပြောပြီး ဟိုဟာဟနဲ့ ဒီဟာဟနဲ့ လူကြီးပဲ စား ချင်တာ စားပါစေအေ တကတဲ”

မငြိမ်းသာ စိတ်ညစ်ညူးခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

သွေးတိုးရှိန်မြင့်နေသော အဖေ၏ နံနက်စာက ဝက်သား အဆီဝင်းဝင်းနဲ့ အုန်းထမင်းတဲ့။

စိတ်ညစ်ရပါလား။

အဖေခမာမှာတော့ ခိုးစားတုန်း လူကြီးမိသွားသော ကလေးလေးလို သမီးဖြစ်သူကို ကြောက်ရွံ့သလို မျက်ဝန်းလေး နှင့်ကြည့်ပြီး သူ့ထမင်းပန်းကန်ကို လက်စသပ်လိုက်သည်။

“ကဲ... ပြန်ကြမဲ့ပဲအဖေ၊ သွေးလေးဘာလေး တိုင်း ကြည့်ပြီး လုပ်သင့်တာလေးကြိုပြီး လုပ်ထားရအောင် ခဏဆိုပြီး သွားလိုက်သောအဖေ နှစ်ညအိပ်ကြာနေ၍ မငြိမ်းသာ လိုက်ခေါ် ရသည်အထိ။”

အဖေကို စိုက်ဆံလဲည်းပေးထားမိ၍ သူ့ညီမအိမ်မှာ

ခိုလှုံလုပ်ကာ စားချင်သမျှ ချက်ခိုင်းပြီး အဖေတို့ကြိုက်နေခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

သွေးတိုးရောဂါ၏ ကြောက်စရာကိုလည်း အဖေ မသိ၊ ကြောက်၊ ကျန်းမာရေး အသိပညာ မရှိရှာ။

ယခုသူ့မှာ ဘာမှမဖြစ်၍ စားချင်တာစားလိုက်မည်ဟု မငြိမ်းသာကွယ်ရာတွင် မောင်နှမနှစ်ယောက် တံကြိတ်တည်း တညာဏ်တည်း ချက်ကြစားကြ လုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တက္ကစီကားကို အကြာကြီးစောင့်ပြီး ငှားတော့မှ ရလာခဲ့ သည်။

“အဖေ နေကောင်းရဲ့လား”

“အေး ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့၊ အဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါ ဘူး”

သူ၏ အစားသောင်းကြမ်းချက်ကို ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ကာ အွယ်ပြီး ပြောရှာသော အဖေရယ်လေ။

“အဖေကို သမီးမေးချင်လို့”

မာဇဒါပစ်ကပ်ကား၏ နောက်ဘက်တွင် သားအဖ နှစ်ယောက် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာရင်းက မငြိမ်းသာစကားစ သည်။

မြို့သစ်များထဲမှာ အဝေးဆုံးမြို့ဖြစ်သော မြောက်ဥက္ကလာ နှင့်ရန်ကုန်ခရီးမို့ သားအဖနှစ်ယောက် စကားပြောချိန်များစွာရ

နိုင်လေသည်။

“ဘာမေးမှာလဲ ဒီနေ့ပဲ ဝက်သားစားတာပါ။ မနေ့က အဖေဘာမှ မစားပါဘူး”

စိတ်ဓာတ်အင်အား ပြည့်စုံစွာမရှိရှာသော အဖေအဖျေက သနားစရာ..

“ဒါမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးလက်ထပ်တဲ့ညက အကြောင်းမေးမလို့”

“ဘာ”

“သမီးလက်ထပ်တဲ့ ညကလေ”

“ဟိုကောင်လေး သေတဲ့အကြောင်းလား ငါဘာပြောရမှာလဲ”

“အင်းပါ သမီးမေးတာ အဖေ ခဏလေး နားထောင်စမ်းပါ”

“ဘာလဲ ငြိမ်းသာရယ်”

“သမီးတို့ ကန်တော့တော့ အဖေငိုတာ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတာပေါ့ဟဲ့၊ ငါ့သမီးလေး ဆုံးပါပြီဆိုပြီး ငါ့နားဝမ်းနည်းလိုက်တာ ငါက မိန်းမမယူပဲ နေရက်နဲ့ ညက ယောက်ျားယူတယ်ဆိုပြီး ငါ့မှာ ဝမ်းနည်းပက်လည်ကို ဖြစ်လို့”

“အဖေရယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဖေ့ကိုကြင်နာစွာကြည့်ပြီး..

“အဲဒီနောက်ပိုင်း အဖေဘာလုပ်လဲ”

“ကိုသိန်းဖေတို့က ထမင်းကျွေးတယ်၊ မငိုပါနဲ့ သူဌေးနဲ့ရတာပဲလို့ ဖျောင်းဖျတယ်”

“နောက်အဖေဘာလုပ်သေးလဲ”

“ဘာမှ မလုပ်ပေါင်”

“သမီးကြုံးအော်တော့ အဖေဘာလို့မလာတာလဲ”

“အောင်မယ် ငါအိပ်နေလိုက်တာ အသေအတိုင်းပဲ”

“အဖေ တကယ်အိပ်နေတယ်လား”

“တကယ် အိပ်တာပေါ့၊ ကိုသိန်းဖေက ငါ့ကို အိပ်ဆေးတွေ တိုက်ထားတာကို”

“ဘာ အဖေ့ကို အိပ်ဆေးတွေ တိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“အိပ်ဆေးလို့ငါက အိပ်လို့ အလွယ်ခေါ်လိုက်တာပါ။ သူသောက်တဲ့ဆေးပဲ စိတ်ငြိမ်ဆေးဆိုလား”

“သူသောက်သောက်နေတဲ့ အဖြူပြားဟာလေ၊ ဇော်လို့”

“အာ ဟုတ်ပြီ၊ ဗေလီယမ်၊ အဲဒါ အိပ်ဆေးမဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအတွက် ကောင်းတယ်လေ၊ အဖေ အဲဒီနေ့က ငိုနေလို့ ဦးလေးက တိုက်ထားတာဖြစ်မယ်၊ အိပ်ဆေးဆိုလို့ လန့်သွားတာပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“နှစ်ပြားတောင်”

“နည်းနည်းတော့များတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီညက အဖေအိပ်ပျော်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ”

မငြိမ်းသာသည် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်နေသော ဖခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အဖေ့လက်တဘက်ကို သူ့လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လျက်..

“အဖေ”

“ဟေ”

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ အဖေရယ်”

“ဘာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“နင်ပြောတာ ငါနားမလည်ဘူး”

“အို နားလည်ဖို့လဲ မကြိုးစားပါနဲ့တော့ အဖေရယ် သမီးကိုသာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဟ.. မိဘဆိုတာ သားသမီးဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ပြီးသားချည်းပဲ”

“အဖေရယ်”

အဖေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာမှာအပ်လိုက်သည့် မငြိမ်းသာ၏မျက်ရည်စက်က အဖေ့လက်မှာ စွန်းထင်သွားသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မောင် သေဆုံးသည့်ညက အဖေလုံးဝ ထမလာခြင်းမှ အချစ်ချင်ဟန်ဆောင်နေသည်ဟု ထင်ခဲ့မိရုံမက..

အဖေ ပန်းရံလုပ်စဉ်က တိုက်ရှင်တစ်ဦးက ပေးထားသော ဘောင်းကုပ်အဟောင်းကြီးနှင့် သိုးမွှေးဦးထုပ်ကို ကြည့်ပြီး..

မောင်၏ ရေချိုးခန်းမှ အရိပ်မည်းကြီးနှင့် ထွက်သွားသူမှာ ဤအဝတ်များ ဝတ်ထားသည့် အဖေဟုထင်ခဲ့မိသည်။

ယောက်ျားမယူပါနဲ့ဟု တားမြစ်ခဲ့သော အဖေ၏ ‘အချစ်ဦးစိတ်’နှင့် နဂိုက ပညာမရှိသော အဖေ၌ ‘ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး’ ချို့တဲ့သည့် စိတ်ရောဂါ’ အနည်းငယ်ရှိနေသောကြောင့်

အဖေသည်ပင်လျှင်..

လူသတ်သမား..

မောင့်ကို သေစေအောင် ခြိမ်းခြောက်သော အရိပ်မည်းကြီးကို အဖေဟူ၍ ထင်ခဲ့မိလေသော မဟာအမှား..

မဟုတ်ရှာပါ..

အဖေ လုံးဝ မဟုတ်နိုင်ပါ..

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းထဲမှ မြွေထည့်၍ ဗူးလှလှသစ်ခွလှလှလေးကို အဖေမရှာတတ် မလုပ်တတ်ပါ။

မြွေပါသော လက်ဖွဲ့ဗူးစီစဉ်သူနှင့် မောင့်ကိုသေစေအောင် ချောက်လှန့်ခဲ့သော တရားခံမှာ တစ်ယောက်တည်းတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ရမည်မှာ သေချာခဲ့ပါလေပြီ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အချစ်လွန်စိတ်ကြောင့် မောင့်ကိုသေစေအောင် ကြံစည်
ဆောင်ရွက်ခဲ့သောသူမှာ အဖေဟု အချိန်နှင့်အမျှ ထင်နေခဲ့
ရာမှ...

ယခုတော့ လုံးဝ ရှင်းလင်းသွားခဲ့ရပါပြီ။

အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် အကြိမ်ကြိမ်ကန်တော့တာ
တောင်းပန်ရပါမည်သာ။

အဖေဟုထင်ခဲ့သဖြင့်သာ ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍ နေခဲ့မိသော
ကိစ္စရပ်ကို ယခုအခါ ဖော်ထုတ်ရပါတော့မည်။

ခေါင်းစွပ်နှင့်အဝတ်ရှည်မည်းကြီးဝတ်လျက် ချွန်ထည်
သော အရာကိုကိုင်ဆောင်ကာ မောင်၏ရေခိုးခန်းဝမှ လှစ်ထု
ထွက်ပြေးကွယ်ပျောက်သွားခဲ့သော တရားခံမှာ...

“ဘယ်သူလဲ”

မငြိမ်းသာတို့အတွက် လက်ဆောင်ဗူးထဲမှာ မြွေထည့်၍
သေစေခဲ့သော လျှို့ဝှက်လူသတ်သမားသည်...

“ဘယ်သူလဲ”

မိုးကုတ်မြို့သို့ ပြန်သွားကြသည်ဟူ၍ အထွက်ပြသွားခဲ့
သော...

ဦးအောင်ဇံ ကိုမင်းမြတ်၊ ကိုမင်းမောင်နှင့်...

ဦးလှဒွေး...

ပျောက်ဆုံးနေဆဲ ကိုမင်းလတ်...
သူ့ရောက်ရှိလာသည့် အကြောင်းရင်းများ...
ကိုမင်းလတ်ကိုခိုင်းစေသူက မည်သူပါလဲ...

မောင်၏လောကနတ်ရုပ်ဆိုသည်မှာလည်း ယခုမပြန်မီ
အပင်တွေ့အောင်ရှာဖွေ ဖော်ထုတ်သွားရမည်။

“အို... မငြိမ်းသာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးအများ
ကြီးပါလားကွယ်”

အတွေးများစွာတို့ ယှက်လိမ်ရှုပ်ထွေးနေရာမှ ဖခင်ကြီး၏
ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဖေရယ်... အတွေးမိုက်ခဲ့တဲ့သမီးကိုသာ ခွင့်လွှတ်
ပေးပါတော့ရှင်”

အခန်း (၃၁)

ထိုနေ့ညဉ့်ဦးက အဖေ၏သွေးတိုးနှုန်းမှာ စိုးရိမ်စရာကောင်းလောက်အောင် တက်လာတော့သည်။

မငြိမ်းသာကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်ဖြစ်ပါသော်လည်း ကိုယ့်ဖခင် အတွက်မို့ ဆုံးဖြတ်ရဲသည့်စိတ်မရှိမှာ စိုးရိမ်မိပါ၍...

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၌ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ကျနေသော သူငယ်ချင်းဆရာဝန် ဒေါက်တာ 'သီဟကျော်' ကိုအကူညီခေါ်ရသည်။

“ဆေးရုံခေါ်သွားရကောင်းမလားဟင် ကိုသီဟ”

“ခဏလေးစောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်စရာကောင်းလောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုးတော့မဟုတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သေးပါဘူး”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာနှင့် ဒေါက်တာ သီဟကျော်တို့၏ အချိန်မီဂရုစိုက်၍ ကုသမှုကြောင့် သွေးချိန်ကျလာသည်။

မေ့မတတ်မှူးနေသော အဖေလည်း သည်တချီတော့ ဆတယ့်ကို လန့်သွားချေပြီ။

ညဉ့်ဦးယံကျကာမှ အဖေစိတ်ချရသည့် အခြေအနေရှိ ဘာပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်လာသဖြင့် အားလုံးစိတ်ချမ်းသာကြရပြီ။

“ကျေးဇူးပဲ သီဟရယ်”

“ကြုံလို့ကူညီရတာပဲ ငါကဝမ်းသာနေတာပါ။ နင့်မြစ်ကြီးနားအထိလဲ ငါကလိုက်ကူညီနိုင်မှာမှ မဟုတ်တာ” ဒေါက်တာသီဟကျော် ပြုံးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။

ကိုဥက္ကာကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့ပါ၏။

ကိုဥက္ကာသည် ရေနွေးအိုးကအစ တည်ပေးရုံမက ထိုသမျှ ဆေးများလည်း သူပင်ပြေး၍ဝယ်ပေးရှာသည်။ ဦးလေးသိန်း၏သား ပီသစွာစိတ်သဘောကောင်းလေသည်ဟု မငြိမ်းသာ မှတ်ချက်ချမိပါ၏။

“ကိုဥက္ကာလဲ ငြိမ်းသာတို့အတွက်ပင်ပန်းနေပြီ”

“ကြုံကြိုက်လို့ ကူညီရတာပဲဗျာ ပြီးတော့လဲ ဣန္ဒြေတော်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကိုယ်တိုင် မငြိမ်းသာရဲ့အရိပ်မှာ ခိုလှုံနေရချိန်ပါ။ တစ်
ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပေါ့”

ကိုဥက္ကာနှင့်ဒေါ်လေးမြတို့ အတူနေ၍ မဖြစ်ကြသဖြင့်
ဒီဘက်တိုက်မှာ ခေတ္တလာနေခြင်းကို သူ့ရည်ညွှန်း၏။

မငြိမ်းသာတို့ သားအဖလည်း သည်ဘက်တိုက်မှာ နေကြ
သည်။ အဖေနေမကောင်း၍ နားနားနေနေ နေနိုင်စေရန်ပါ။

ကိုဥက္ကာရှိနေ၍ ဒေါ်လေးမြလည်းရောက်မလာတော့
ဦးလေးသိန်း၊ ကိုဥက္ကာနှင့် မငြိမ်းသာတို့သားအဖသည်သာ ဝိဇ္ဇာ
စည်းလုံးနေကြသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ဒေါ်လေးမြမည်သော မငြိမ်းသာချစ်သည့် ဒေါ်လေး
သည် တစ်လောကလုံးအပေါ်၌ သဘောကောင်း မနောကောင်း
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်စေဦး ကိုဥက္ကာဆိုသောသူ တစ်ယောက်အ
တွက်ဖြင့် သူ့သဘောကောင်းနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဦးသိန်းဖေ လွန်လွန်ကဲကဲချစ်မြတ်နိုးရသောသား အောင်
အိမ်ထောင်မှရသည့်ကလေးကို ဒေါ်လေးမြအပါအဝင် ဘယ်သူ
သော မိထွေးကမှ ကြည်ဖြူကျေနပ်နိုင်ကြမည်အထင်ပါ။

အမိမဲ့သားလေးကို မိထွေး၏မကျေနပ်သော မျက်စိဝန်းနှင့်
တစ်ချက်ကြည့်ကိုပင် မခံနိုင်၍ ကိုဥက္ကာကို အသက်နှင့်အမျှ
ဒေါ်လေးမြရှိရာ နေထိုင်ရာသို့ ခေါ်မလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း
လည်း ဦးလေးသိန်းကပြောပြရှာသည်။

ပထမအိမ်ထောင်၏သားနှင့် ဒုတိယဇနီးတို့ သီးခြားစီ
ထားပေးသော ဦးလေး၏စိစဉ်မှုက နှစ်ဦးလုံးအတွက်ပြဿနာ
တင်းစေသည်။ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့စေနိုင်ပါသည်။

“ကဲ . . မောင်ဥက္ကာပြန်မလာခင် ကျွန်တော်နဲ့ ဦးတင့်
နဲ့ စိတ်ကူးထားတဲ့အကြောင်းလေးတွေ မငြိမ်းသာကို
ပြောပြလိုက်ကြရအောင်ဗျာ”

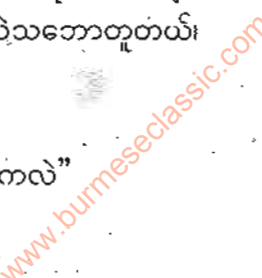
အဖေ၏ခုတင်ဘေးတွင်ထိုင်နေသော ဦးလေးသိန်းက
ရွှောက်ချိုသီး ဖျော်ရည်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး မငြိမ်းသာဝင်လာသည်နှင့်
တေးစလိုက်သည်။

“ဘာများလဲ ဦးလေးရဲ့”
မငြိမ်းသာက အဖေ့ကိုတွဲယူ၍ ရှောက်ချိုသီးရည်တိုက်
တွေးရန် စိစဉ်နေဆဲ . .

“ငါပြောမယ်”
အဖေကလက်ကာထား၍ ဖျော်ရည်ကို တစ်ခွက်လုံးကုန်
အောင်မော့သောက်လိုက်ပြီးမှ . .

“ကိုသိန်းဖေက သူ့သားနဲ့ အဖေသမီးကို ပေးစားချင်
လို့တဲ့၊ အေး . . အဲဒါကျတော့ ငါလဲသဘောတူတယ်၊
နင်ရောငြိမ်းသာ”

“အို . . အဖေကလဲ”
“ဟုတ်ပါဗျာ . . ဦးတင့်ပြောပုံကြီးကလဲ”

“ဟ. . လိုရင်းကဒါပဲ မဟုတ်လား”

မထင်မှတ်သော မမျှော်လင့်သော စကားရပ်များ နှုတ်တရက်ကြီး ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ တကိုယ်လုံး ရှိန်းမြပူနွေးသွားသည်။ ရှက်သွေးများ ပျံ့နှံ့လွန်းသွားပြီ ထင်မိ၏။

“ဦးလေးတောင်းပန်ပါတယ် မငြိမ်းသာ၊ ဒီကိစ္စမျိုး တာက အသေအချာနီဒါန်းပျိုးပြီးမှ ပြောရမယ့်စကား ပါ။ ဦးလေးကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်ဦးလေးရယ်”

မောင်၏ အရိပ်အာဝါသမှာ ခိုလှုံနေကြပါလျက် မောင်၏ မေ့လျော့ ဥပေက္ခာပြုရမည့်အဖြစ် မောင်ကို မငြိမ်းသာ၏ သဘာဝတွင်းမှ ပယ်ထုတ်ရမည့်ကိစ္စများကို မပြောကြားအပ်ဟု မငြိမ်းသာ ယူဆသည်။

ဦးလေးသိန်းကို အားနာမိပါသော်လည်း မငြိမ်းသာ၏ မျက်နှာ တင်းမာနေလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

“ဒီလိုပါ တူမလေးငြိမ်းသာ ဦးလေးလဲအစကဒီကိစ္စထဲ လုံးဝမစဉ်းစားမိခဲ့တာအမှန်ပါ။ ဦးလေး မငြိမ်းသာ ကျောင်းထားပေးစဉ်က ဒီလိုသူဋ္ဌေးနဲ့ရမယ်၊ ပစ္စည်းတွေပိုင်မယ် တို့လဲမိခိုရမယ်ဆိုတာမျိုး ယောင်လို့ မတွေးမိခဲ့ကြတာ အမှန်ပါမငြိမ်းသာ”

“ငြိမ်းသာသိပါတယ်ဦးလေး၊ ဦးလေးရဲ့စေတနာကို တခြားနည်းနဲ့ပဲကျေးဇူးဆပ်ပါရစေရှင်”

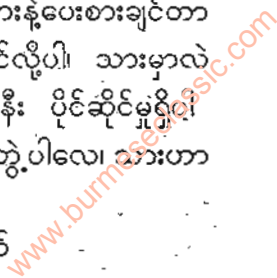
“မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဘာကျေးဇူးမှ ပြန်ဆပ်စရာမလိုပါဘူး၊ ခုကိစ္စကလဲ မငြိမ်းသာဆုံးဖြတ်သလို ဖြစ်ရမယ့် ကိစ္စပါ။ ဦးလေးတစ် ခုပဲတောင်းပန်ပါရစေ၊ ဦးလေး ပြောတာတော့ ဆုံးအောင်နားထောင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဦးလေးရဲ့ချမ်းသာမှုအား လုံး မအေးမြသိသင့်သလောက်ပဲ သိပါတယ်၊ သူ့ကို လိုအပ်သလောက်ပဲပေးပြီး ပိုသမျှစီးပွားက ဦးလေးမိဘများဆီမှာပါ။ ဦးလေးရဲ့မိဘမှာလဲ တခြားသားသမီး မရှိဘူး၊ အမွေ ဆက်ခံရမယ့်သူဆိုလို့ မောင်ဥက္ကာ တစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်”

“အဲဒီချမ်းသာကြွယ်ဝမှုစကားတွေ မကြားပါရစေနဲ့ တော့ဦးလေးရယ်”

“မဟုတ်ဘူးမငြိမ်းသာ ဦးလေးဆိုလိုတာက မငြိမ်းသာ ရဲ့ကြွယ်ဝမှုကို တပ်မက်ပြီး သားနဲ့ပေးစားချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး ဆိုတာ ပြောချင်လို့ပါ။ သားမှာလဲ မောင်ကျော်ဇောဦးလောက် နီးနီး ပိုင်ဆိုင်မှုရှိပါတယ်၊ ဘွဲ့ကတော့ သာမန်သိပ္ပံဘွဲ့ပါလေ၊ သားဟာ

တကယ်စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ရှိတဲ့ လူငယ်လေး...
ဒါကြောင့်တခြား မတော်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တွေ့သွား
မှာစိုးရိမ်တာ တစ်ကြောင်း၊ နောက်တစ်ခုက...
“ပြောပါဦးလေး”

“မငြိမ်းသာနဲ့ ဦးလေးတို့ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်သွား
မှာစိုးရိမ်မိတယ်။ ခုလိုပဲ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ နေသွား
ချင်တယ်။ ဦးလေးရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့
မငြိမ်းသာကို မခွဲချင်လို့ သမီးလေးလို ချစ်လို့ပါတယ်”
“ဦးလေးရယ်”

ကျေးဇူးရှင်၏ ရင်မှလာသော စေတနာစကားက ကြား
တော့လည်း စောစောက မျက်နှာတင်းထားမိသည်ကိုပင် အား
တုန့်အားနာ ဖြစ်သွားရပါပြီ။
“ငြိမ်းသာ”

အဖေအသံကြီးဝင်လာကတည်းက စိတ်ညစ်ခြင်းအပြေ
ပြီး တလုံးတခဲကြီး ပြောတော့မည်။

“အေး... ငါလဲ ကိုသိန်းဖေပြောသလို ခုလိုပဲနေချင်
တယ်။ ဟို မပြန်ပါနဲ့ တော့သမီးရယ်။ ဒီတိုက်မှာပဲ
တတွေ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြရအောင်လေ”

ထင်သလိုအတုံးလိုက် အတစ်လိုက် မပြောရှာ၊ အေး
ကိုယ်တိုင် ကချင်မြေ့သို့ မပြန်လို့ပဲ ဒီမှာနေချင်သည်ဆိုခဲ့

ငြိမ်းသာဝမ်းနည်းမိ၏။

မောင်၏တိုက်၊ မောင် ငြိမ်းသာအတွက်ထားခဲ့သောတိုက်
ဆီတွင် တခြားသော ရင်ခွင်သစ်နှင့် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှမငြိမ်း
သာ မနေနိုင်ပါ။

“နောက်တစ်ခုက ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကို
သိန်းဖေကိုပြောပြလို့ တို့ဒီလိုစိစဉ်ကြတာ”

“ဘာအကြောင်းလဲ အဖေ”

“နင့်ကို ဟို... ဇော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးက အသေ
အလဲကြိုက်နေတာလေ”

“အို... အဖေကလဲ”

“အေး... ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ ငါ သဘောမတူ
နိုင်ဘူးငြိမ်းသာ၊ အေး... သူ့ကိုသဘောမတူလို့မောင်
ဥက္ကာကိုယူပါလို့ပြောတာ”

“အဖေရယ် ငြိမ်းသာရင်ထဲမှာ မောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့
အချစ်တွေမငြိမ်းသေးဘူးဆိုတာလဲ သိပေးကြပါဦး၊
ကဲ... ဦးလေးသိန်း ဒီကိစ္စအတွက် ငြိမ်းသာအချိန်
ယူပါရစေဦးလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေးပါတယ်... အေးပါ”

“ခွင့်က ဆယ်ရက်ပဲ ယူလာတာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်း
သာမြစ်ကြီးနားကိုတော့ ပြန်ရဦးမှာပါ”

၂၆၈ ကလျာ (ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ)

အဖေသောက်ပြီးသား ရှောက်ချိုရည်ဖန်ခွက်ကို ကိုင်ပြီး အဖေနှင့်ဦးလေးသိန်း၏ ရှေ့မှ ဝင်ဖြတ်ပြီး အခန်းတွင်းမှထွက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

ညီဥက္ကာသည် ဦးလေးသိန်း မွန်းသလိုပင် ယောက်ျားမြတ် တို့၏ အချစ်အချင်းနှင့် ပြည့်ဝသူတစ်ယောက်ပါ။ ချမ်းသာ၍ မျိုးရိုးကောင်းသည်။

သို့ပါသော်လည်း ကိုဥက္ကာနှင့် ပတ်သက်၍ အချစ်ဟူသောနှလုံးအိမ်မှ ဖြစ်တည်လာတတ်သည့် ခံစားမှုကိုတော့ ဘယ်သူ့အခါမှ ဖြစ်ထွန်းလာနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း မငြိမ်းသာသိမြင်နေပါသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဟူသည် ဆောက်တည်ဖန်တီးယူ၍ မရ နှလုံးသားချင်း ဆက်နွယ်မှုမှနေ၍ သူ့အလိုလို ဖြစ်တည်သော ထွန်းလာသော အရာမို့...

ဤအသက်နှင့်အမျှ ဤနှလုံးအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်နေသမျှ ညီဥက္ကာနဲ့ မငြိမ်းသာ မချစ်နိုင်ပါ...

သို့ပါသော်လည်း...

ကျေးဇူးရှင် ဦးလေးနှင့်...

သနားငဲ့ညှာစရာ ဖခင်ကြီး၏ဆန္ဒ...

ဤအတွေးစုများအတွင်းမှ အားလုံးကိုကျော်၍ လွမ်းမိုးမိတ် မှေးမှိန်လိုက် ဖြစ်နေရသည်က...

ဇော်၏ အချစ်

ဇော်၏မေတ္တာ

ဇော်၏ အနစ်နာခံနိုင်မှု...

အခန်း (၃၂)

ပုထုဇန္နော ဥမတ္တကော ဟူ၍ ဘုရားဟောခဲ့သည်သို့... သိပ္ပံ ပညာရှင်တို့ အမြင်၌လည်းအသိအာရုံဖြင့်ဦးနှောက်ထိန်းချုပ်မှုသာ မရှိလျှင် ပင်ကိုယ်သဘာဝအရရှူးကုန်ကြလိမ့် မည်။ အပြင်အမြင်၌ ပကတိဖြစ်သော်လည်း လူတစ်ယောက်လျှင်တစ်မျိုးတော့ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ် ရှူးနေတတ်ကြသည်သာ။

ပြန်ရကားနီး၍ အဖေ့ကိုစိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်နှင့် ငြိမ်သလိုက်ရပါသေးသည်။ အဖေသည် သူ့ရှူးတစ်ယောက်အဖေ့မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ချိုးတဲ့ရုံသာ။

အဖေ့ကို သည်လိုဆရာဝန်နှင့် ပြသသင့်ကြောင်း ဒေါ်မိ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အာမငြိမ်းသာ သိပါသော်လည်း မပြဝံ့ခဲ့ မပြရဲခဲ့ပါ။

မောင်ကို သေစေအောင် ရည်ညွှန်းဆောင်ရွက်ခဲ့သူမှာ အဖေပါဟု စိတ်၌တပ်အပ်သေချာ ထင်မှတ်နေခဲ့မိ၍... မတော်တဆ ဆရာဝန်ရှေ့မှာ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်မှဖြင့်

ဘုရားကြောင့်ကျသော စိတ်နှင့် မငြိမ်းသာ ငြိမ်နေမိခဲ့ခြင်းပါ။ ယခုတော့ ထူးထူးထွေထွေလည်း ကုနေစရာမလိုပါ။

မငြိမ်းသာက ဆရာဝန်မို့ တိုင်ပင်၍ လွယ်ကူစွာပင် ဆေးများ ညွှန်းပေးလိုက်သည်။

အဖေ့ ခများမှာတော့ ဘယ်ဆရာဝန်ကို ဘာအတွက်ပြုနေသည်ဟူ၍ပင် မသိရှာပါ။

ကိုဥက္ကာလိုက်၍ မောင်းပေးသော ဦးလေးသိန်း၏ ဆိုလိုတာပါပင်လိကား ကားနှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်အရောက်တွင် မငြိမ်းသာ လုံးဝ မမျှော်လင့်မိခဲ့သော သို့သည်တစ်ယောက်က မငြိမ်းသာကို စောင့်ကြိုနေရှာသည်။

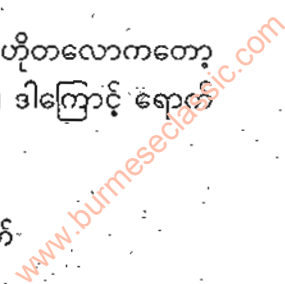
“ဟာ... ဦးလေးဌေး”

“မငြိမ်းသာ နေကောင်းတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးလေးဌေးရော”

“ခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီကွယ်၊ ဟိုတလောကတော့ အတော်ပဲ မမာလိုက်သေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ရောဂါ မလာနိုင်တာပေါ့”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အင်း. . . ဦးလေးဋ္ဌေးကိုမြင်တော့ မောင့်ကိုသတ်လို့က်တာရှင်”

“ဦးလေးကတော့ ဒီ အိမ်ရောက်ပြီးကတည်းက မှုတ်ရည်ကျခဲ့ပြီးပြီ၊ ကဲပါလေ ဒါတွေ ပြောနေလို့လဲ ပိုမလာတော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ မငြိမ်းသာ မြစ်ကြီးနားကို ပြန်ရတော့မှာဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး. . . မငြိမ်းသာတို့ မလာခင် ဒေါ်အေးမြက ဦးလေးဋ္ဌေးကို အကြောင်းစုံထိုင်ပြီး ပြောပြနေခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးတို့ ပြန်သွားတဲ့ ညကပဲ မောင်အေးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ၊ ငြိမ်းသာ မှာရက်နဲ့ ဘာလို့ လိုက်မလာကြတာလဲရှင်”

“ဦးအောင်နဲ့ စာရေးလိုက်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လမ်းပေါ်မှာဆိုတော့ ဘာ အဆက်သွယ်မှ မရဘူးလေ၊ မိုးကုတ်ရောက်မှသိတော့ သင်္ဂြိုဟ်တောင် ငြိမ်းနေပြီပဲ၊ နောက်ပြီး သူတို့တွေရဲ့စိတ်ထဲမှာလဲ သံသယရှိနေကြလို့ ပြဿနာတောင် ဖြစ်ကြသေးတယ်ဆို ဟုတ်လား မငြိမ်းသာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးဋ္ဌေး အဲဒီကိစ္စတွေအတွက် ငြိမ်းသာအရှက်လဲကွဲ ရင်လဲကွဲအောင် ခံစားခဲ့ရပါတယ်ရှင်”

“ဦးလေးလဲ ဟိုမှာ နေရထိုင်ရတာ အဆင်မပြေဘူးကွယ်၊ ဒါကြောင့် တာမွေ မေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက်ထဲ ကတူမ တစ်ယောက်ရဲ့အိမ်က ခေါ်လို့ နေဖို့ရောက်နေတာကြာပြီ၊ မငြိမ်းသာဒီကိစ္စပြန်လာတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ တမင်လာတွေ့တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးဋ္ဌေး၊ ဒါနဲ့ ငြိမ်းသာ ရောက်နေတယ်လို့ ဘယ်လို သတင်းကြားသလဲဟင်”

ဦးလေးဋ္ဌေးက အဖေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဖေ့ ရှေ့မှာ ပြောချင်ပုံမရ၊ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်လည်း မကြားဘူး၊ အလ္လာပ သလ္လာပ စကားများ ပြောကြားကြပြီး. . .”

“ကဲ. . . အဖေ နားလိုက်ဦး ဆရာဝန်က အိမ်ပြန်ရောက်ရင်အိပ်လိုက်လို့ မှာလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

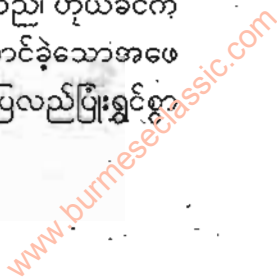
လွယ်လွယ်ကူကူပင် အဖေထံသွားရှာသည်၊ ဟိုယခင်က

“ဋ္ဌေး ပန်းပင်ရေလောင်းသည်ကအစ ရန်စောင်ခဲ့သောအဖေ

ဘာလည်း အားလုံးကိုမေ့သွားသလိုနှင့် ပြေလည်ပြီးရွှင်ရွှင်

နေ၍ စိတ်ချမ်းသာရပါသေးသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဦးလှဋ္ဌေးက မောင့်ခြံစောင့်အလုပ်သမား၊ အဖေက ဦးလေးသိန်း၏ ခြံစောင့်ပန်းရံဆရာကြီး... .

ယခုတော့ သမီး၏အရှိန်အဝါနှင့် အဖေမှာ ဂုဏ်ရှိန်ကြီး နေရှာလေပြီ။

ဦးလေးဋ္ဌေး ခမျာမှာတော့ ယခင်အတိုင်းပါပင် ညှိုးနွမ်း ဆင်းရဲမြဲ... .

“ကဲ... ပြောပါဦး ဦးလေး”

အဖေလည်းအခန်းထဲမှာ ကိုဥက္ကလာလည်း ကားနှင့်ပြန် ထွက်သွားပြီမို့ ဦးလှဋ္ဌေးနှင့် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာတို့နှစ်ယောက် တည်း လွတ်လပ်စွာ ဆွေးနွေးနိုင်ကြပါပြီ။

“မငြိမ်းသာဆီကို မင်းလတ်ဆိုတဲ့ကောင် လိုက်ကာ သေးတယ်ဆို”

“ဦးလေးဋ္ဌေး ဒါတွေတယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲဟင်”

“သိဆို မင်းလတ်ကိုလွတ်လိုက်တဲ့ မင်းမောင်ကံဆီ တိုင်ကပြောတာပဲ”

“ဟင်”

“အခုသူတို့လဲ ရန်ကုန်ရောက်နေကြတယ်၊ ဦးအောင် ဇံ ရောပဲ”

“အဲဒီလူတွေအားလုံးနဲ့ ငြိမ်းသာတွေ ချင်တယ်”

ဒေါသရှိန်ဖြင့် အသံမြင့်သွားသော မငြိမ်းသာ၏မျက်နှာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တို့ ဦးလှဋ္ဌေးက အံ့ဩသလိုစိုက်ကြည့်နေ၍ . .

“သူတို့တွေခုဘယ်မှာလဲဟင် ဦးလှဋ္ဌေး”

“ဦးအောင်ဇံက ဘားလမ်းမှာတည်းနေတယ်၊ မင်း မောင်ရောပဲ မင်းမြတ်ကတော့မိုးကုတ်မှာကျန်နေခဲ့ တယ်”

“သူတို့တာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဦးအောင်ဇံက ဒိုင်နာကားတစ်စင်းဝယ်ဖို့လာတာ”

“နေပါဦး... ကိုမင်းလတ်ဆိုတဲ့လူက မြစ်ကြီးနားအထိ ရောက်နိုင်အောင် အဆင့်ဆင့်ကြိုးစားပြီး လွတ်လိုက် တဲ့ ကိစ္စက ဘာတဲ့လဲဦးလေးဋ္ဌေး အခု အဲဒီကိုမင်း လတ်ရော”

“မင်းလတ်တော့မသိဘူး လွတ်လိုက်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ သိတယ်”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲဟင် ဦးလေး”

“စိတ်စောစွာမေးမိသည်။

“လောကနတ်ရုပ်ကိစ္စပဲ”

“ဘာ”

“ကျော်ဇောဦး တစ်ခါကသိမ်းခိုင်းထားတဲ့ လောက နတ်ရုပ်ကိစ္စလေ”

“အဲဒါသူတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အိမ်ကပ်ကပ် သူတို့ရဲ့ အဘိုးလက်ထက်က ပစ္စည်းတွေ
သူတို့အစ်ကိုနဲ့လဲ ဆိုင်တယ်၊ ခွဲဝေရမယ်ဆိုပါတော့
အဲဒါကို မောင်ဦးက မသိပဲယူလာတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်
ပေါ့လေ၊ သူက အနုပညာပစ္စည်းကို မြတ်နိုးတာမဟုတ်
လား။”

စည်းနှင့်ဝါးကို ခြေမှာညှပ်၍ ထိုင်နေရင်း ကလျက်မီးခေါ်
မော့ကြည့်နေသော နတ်သားရုပ်... .

လောကကိုစောင့်ကြပ်သော အနုပညာနတ်ရုပ်... .

မောင်ပန်းချီခန်းမတွင်းမှ မြင်ဖူးခဲ့ရသော ဤနတ်ရုပ်
မျက်စိထဲတွင် ပြန်လည်၍ မြင်ယောင်လာမိသည်။

သစ်သားနှင့်ထွင်းထုလျက် လက်ရာမမြောက်လှသော
သာမန်သစ်သားရုပ်ထု တစ်ခုကို ဘာကြောင့်များ ရေးကြီး
ကျယ် လုပ်နေကြပါလိမ့် ဟု မငြိမ်းသာစဉ်းစား၍ မရနိုင်။

“အဲဒီနတ်ရုပ်က ဘယ်မှာလဲဦးလေးဌေး။”

“ဟောဗျ... မငြိမ်းသာပဲသိမ်းထားတယ် မဟုတ်
လား။”

“ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ တစ်ခါမှမသိမ်းဖူးခဲ့ပါဘူး ဦး
ဌေး။”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မကျိန်စဖူး ကျိန်၍ ပင်ပြောလို
သည်။

“မငြိမ်းသာသိတဲ့အတိုင်း ဟိုပန်းချီခန်းကနေ သူ့အိပ်
ခန်းထဲ ပြောင်းပေးလိုက်ရတယ်လေ။”

“ဟုတ်တယ်၊ သိလိုက်တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ အဲဒီနောက်
ကတော့ ဒီအရုပ်ဘယ်ရောက်သွားလဲ လို့မောင့်ကို
လုံးဝမမေးဖြစ်တော့ဘူး။”

“အေး အဲဒီအရုပ်ကိစ္စပဲ ရှုပ်နေကြတာပဲ။”

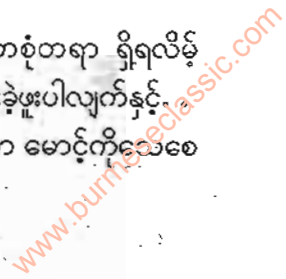
“အမလေး တမိုးလုံးလာရှာကြပါ၊ တွေ့ရင်ယူသွား
ပါလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါရှင်၊ ငြိမ်းသာလဲသတိရပေမယ့်
မရှာအားလို့ မရှာမိသေးဘူး၊ တကယ်တော့ ဘာများအဖိုး
တန်မှာလဲ သစ်သားရုပ်တစ်ရုပ်ကိုများ။”

“ဪ... ငါတူမနယ် ရိုးတန်ကောကွယ် သစ်သားက
ရိုးရိုးသာဆိုရင် သူတို့အစားဝယ်ကြမှာပေါ့၊ ခုတော့
အထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တခုခု ရှိလို့သာပေါ့။”

“အယ်”

လူဆိုသည်မှာ ဒေါသနှင့် နာကျည်းမှုနှင့်ဆိုလျှင် အဆင်
ခြင်မဲ့တတ်သည်။ မပြောသင့်သည်ကို ပြောပြီး မလုပ်အပ်သည်
ထိုလုပ်တတ်ကြသည်သာ။

ဤလောကနတ်ရုပ်၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစုံတရာ ရှိရလိမ့်
မည်ဟု ဟိုယခင်ကလည်း မိမိကိုယ်တိုင် တွေးခဲ့ဖူးပါလျက်နှင့်
ယခုလို ဦးလေးဌေးနှင့်ကြုံကြိုက်ခိုက်မှာ မောင့်ကိုသေစေ

ခဲ့သော အုပ်စုအဖြစ်နှင့် ဒေါသခိုးမွန်မိ၍သာ ပြောမိပြောဆ
ပြောနေမိခြင်းပါ။

ဦးလေးဒွေးသည်လည်း သံသယအုပ်စုတွင်းမှ တယောက်
သော လူသားအဖြစ်နှင့် ဆင်ခြင်သတိရှိစွာ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ
ငြိမ်တွေဝေသွားမိပါ၏။

ကိုယ်ကိုပင် ကုလားထိုင်မှာဖြေလျှော့၍ ထိုင်လိုက်တာ
မောင့်အားသေစေမှုတရားခံကို ယခုလို သူတို့အုပ်စုနှစ်
ကြံ့ကြိုက်ခိုက်မှာ အပြတ်ရှင်းတော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ထိ
လည်း တမုဟုတ်ခြင်း ချလိုက်မိတော့သည်။

မောင်သေဆုံးသည့်ညက တွေ့လိုက်ရသော အရိပ်မည်း
ကြီးအကြောင်းကို ရဲရှေ့မှာဖွင့်ဟ ထွက်ဆိုမည်၊ ဖခင်ကြီးဟုထင်
ခဲ့မိသဖြင့် ဟိုစဉ်က ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့မိပါသည်ဟု ဝန်ခံမည်။

ဥပဒေအမြင်နှင့် အပြစ်ရှိပါလျှင်လည်းမငြိမ်းသာ ထိုထိ
တန်စွာခံယူပါမည်။

ပြီးတော့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းဗူးထဲမှာ မြွေထည့်၍သေကြောင်
ကြံ့စည်ခဲ့သည့်ကိစ္စများ။

အဖေနေမကောင်း၍ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ကိစ္စများ နှောင့်
နှေးခဲ့ရသည်။

ယခုတော့ တုရားခံတံထင်ရသူများလည်း ရန်ကုန်၌ စုပြုံ
ဆုံဆည်းနေကြပြီ။

ဥပဒေတတ်ကျွမ်းသူနှင့်တိုင်ပင်ကာ ယခုပင်ရဲမှာ အမှုဖွင့်
မိတော့မည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ မငြိမ်းသာ၊ ဦးလေးဒွေးဘာ
ကူညီရမလဲ”

“ဦးလေးသူတို့တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိသလား”

“အင်း.. သွားလို့ရပါတယ်”

“ဒါဆို ငြိမ်းသာ သူတို့နဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“ဦးအောင်ခဲကိုရော မောင်မင်းမောင်ကိုရောလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီကိုလာခဲ့ပါလို့ ပြောရမလား”

“သူတို့လာကြရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ သူတို့
ဒီကိုလာကြပါမလား”

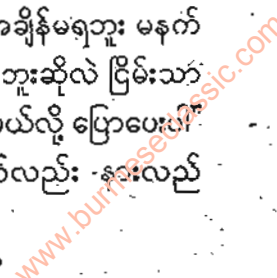
“မငြိမ်းသာမှာသလို သွားပြောပေးမယ်လေ”

“ကျေးဇူးပဲဦးလေးဒွေး”

“ပြီးတော့ သူတို့ဘာပြောလဲဆိုတာ ပြန်လာပြီးပြောပါ
မယ်”

“ကောင်းပြီဦးလေးဒွေး၊ ငြိမ်းသာအချိန်မရှဘူး မနက်
ဖြန်တွေ့မှကိုဖြစ်မယ်၊ သူတို့မလာဘူးဆိုလဲ ငြိမ်းသာ
သူတို့ရှိရာကို သက်ဆိုင်ရာနဲ့လာခဲ့မယ်လို့ ပြောပေးပါ”

နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေသော်လည်း နားလည်

အောင် မမေးရှာတော့ပါ။ မငြိမ်းသာစိတ်လှုပ်ရှားနေမှန်း သိချိန် ထင်ပါသည်။

“ဒါဆိုဦးလေးဒွေးပြန်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ... ငြိမ်းသာတို့မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့က ဦးလေးတို့အုပ်စု ပျဉ်းမနားမှာ အိပ်ဖြစ်သလား”

“မအိပ်ဖြစ်ဘူး ကားတစ်စင်းပျက်လို့ ပဲခူးက ဦးအောင် ဖိရုံမိတ်ဆွဲ ဆေးလိပ်သူဌေးအိမ်မှာပဲ တစ်ညအိပ်လိုက်ရတယ်”

“ပဲခူးမှာတစ်ညအိပ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကားတစ်စင်းပြင်နေရလို့ပါ။ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စနဲ့ ကားကိုတောက်လျှောက်သုံးလို့ ပြင်ခွင့်မရခဲ့ဘူးလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဪ... မငြိမ်းသာတို့များ လိုအပ်ရင်ဦးလေးတို့ ခိုင်းပါလို့ အလုပ်ကလေး ဘာလေးတောင်းရအောင် လာခဲ့တာပါကွယ် အားလပ်ရင်တော့ စဉ်းစားပေးခဲ့ပါဦးနော် ဦးလေးလာပြီး အကြောင်းပြန်ပါမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ ဦးလေးဒွေး”

ဦးလှဒွေးသည် မောင်ချစ်ခင်အားကိုးခဲ့သော လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူမို့ မငြိမ်းသာက ငွေတစ်ရာထုတ်ပေး

ထိုက်ပါသည်။

ပဲခူးနှင့်ရန်ကုန် နှစ်နာရီခန့်သာ လာရသောခရီး... .

ထိုညက အားလုံးပဲခူးမှာ အိပ်ကြသတဲ့။

သူတို့တစ်အုပ်စုလုံး သည်အိမ်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ကြာအောင် နေသွားကြသည်မို့ သည်အိမ်၏ အထာကို ကောင်းစွာသိရှိပြီး သူတွေ့ချည်းသာ... .

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်နှင့်မငြိမ်းသာတို့ကို ရက်စက်စွာခွဲခဲ့သူ သေစေအောင်ကြံဆောင်ခဲ့သော တရားခံသည် မငြိမ်းသာနှင့် လက်တကမ်းစာအက္ခာမှာရောက်ရှိလာလေပြီဟု မငြိမ်းသာယုံကြည်နေမိသည်။ ကြီးစားခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဖော်ထုတ်ပါတော့မည်။

အခန်း (၃၃)

မမ

နေကောင်းပါရဲ့လားခင်ဗျာ။
 ရန်ကုန်မြေမှာ မမရဲ့ပူဆွေးမှုတွေ မမြင့်မားပါစေနဲ့လို့
 ဇော် အချိန်မလပ်ဆုတောင်းနေမိပါတယ်..
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြေပါမမရယ်။
 မမ စိတ်ဆင်းရဲနေမလားလို့ ဇော် ရင်ကွဲအောင် ပူဖန်
 နေမိပါတယ်..
 မမရဲ့ဖေဖေလဲ နေကောင်းလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်..
 မမကို ဇော်ခွဲနေရတာ ခြောက်ရက်တိတိ ရှိသွားခဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါပြီ..

ဆယ်ရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မမပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မမပြန်
 ရောက်လာမှာပါနော် မမ။ ဇော်လေဆိပ်ကကြိုနေပါရ
 စေဗျာ..

ဇော်ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေကိုတော့ မမစိတ်ဆိုးမှာ
 ကြောက်လို့ မရေးရဲတော့ပါဘူး။ ဒိုင်ယာရီထဲမှာတော့
 အပြည့်ရေးထားပါတယ်။ မမဖတ်ကြည့်မှာလားဟင်..

မမရေ..

ဒီစာကို အရေးကြီးလို့ ရေးလိုက်တာပါ။ ဖေဖေရုံးကလူ
 ဒီနေ့ လေယာဉ်နဲ့ သွားမှာမို့ အိမ်ရောက်အောင် သွားပေး
 ပေးမယ်ဆိုလို့ ဇော် ရေးလိုက်တာ။ အဆင်ပြေရင်
 ဒီနေ့ညနေပဲ ဒီစာကိုမမဖတ်ရနေမှာပါ..

မမ..

ကိုမင်းလတ်ပြန်ရောက်လာတယ်ဗျာ..
 မမအံ့ဩသွားမှာပဲနော်..
 သူပြန်လာတဲ့နေ့က ဇော်တောင် အတော်လန့်နေ
 တာ။ ဖေဖေလဲရှိတော့ ပြေလည်သွားတယ် တော်
 သေတယ်..
 ဒီလူက ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်ပါ။ ဇော်ဆွဲထိုးလို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးမှာ သူလဲကျသွားတုန်းက တကယ် မေ့သွားတာတဲ့ . .

သူသတိရပြီး ကြည့်လိုက်တော့ မှောင်စတောင်ပိုင်းပေါ် ပြီတဲ့၊ ဇော်နဲ့မမကိုလဲစိတ်ဆိုးလို့ အိမ်မပြန်ချင်တာနဲ့ မြစ်ထဲမှာ ရေဆန်လှော်သွားနေတဲ့ လှေတစင်းကို အတင်းခေါ်ပြီး တက်လိုက်သွားတာတဲ့ မမရဲ့ . .

အဲဒီလှေဟာ ဒီနယ်မြေက လူဆိုးတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ လှေဖြစ်နေပြီး လူဆိုးတွေက သူ့ကို ဖမ်းသွားတယ် ဇော် မေးကြတယ်တဲ့ . .

သူ့ကိုတခြားတစ်နေရာလဲ ခေါ်သွားတယ်တဲ့ . . အနီး မျိုး စစ်မေးပြီး သူ့ဟာဘာမှမဟုတ်တဲ့ လူဆိုတာသိလို့ ပြန်လွတ်လိုက်တယ်တဲ့ . . ကိုဝွန်(မ)ရှာ မိုးကောင်းဘယ် မှာ တွေ့တယ်ဆိုတာ သူပဲမမ . .

အဲဒီလူက ချက်ချင်းပြန်မလာသေးပဲ စီးပွားရေးအ ကွက်ရှာဖို့ ကြိုသလိုလျှောက်သွားပြီးမှ ဇော်တို့ဆီကို ပြန် ရောက်လာတာ မိုးကောင်းနဲ့ မြစ်ကြီးနားကတော့ သွားလို့ လဲလွယ် ရထားကလဲ တစ်နေ့နှစ်စင်းရှိတယ် မဟုတ် လား . .

ဇော်က မမဘယ်တော့ပြန်လာမလဲမသိဘူး ရန်ကုန် ပြန်သွားပြီလို့ပြောတော့လဲ ယုံတာပဲ . . လူကအူရတဲ့

အထဲ လူဆိုးတွေကရိုက်ထားတဲ့ဒဏ်ရာလဲ ပါလာသေး တယ် . .

* ဒါနဲ့ပဲ မေမေက မမအပ်ခဲ့တဲ့သော့နဲ့ဖွင့်ပြီး သူ့ပစ္စည်း တွေယူပေးလိုက်တယ်။ ဖေဖေက သူ့ကိုလမ်းစရိတ်လဲ ပေးလိုက်ပါတယ်။ မနေ့က ရထားနဲ့ မန္တလေးကိုဆင်းသွား ပြီမမ အဲဒီကတဆင့် သူ့ရန်ကုန်လာမလားပဲ . .

ရန်ကုန်မှာမမနဲ့ မဆုံဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဇော်ဆုတောင်း နေမိတယ်။ ဒီလူပျောက်လို့မမနဲ့ဇော် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်ရ တာနော် . .

ကိုမင်းလတ်ကိစ္စကတော့ ခက်မလိုလိုနဲ့ လွယ်သွား ပါပြီမမရေ . . .

နောက်လေးရက်ကြာရင် မမပြန်ရောက်လာမှာပါ နော် . .

၂၄ နာရီအစား ကမ္ဘာကြီးဟာ ၂၄ မိနစ်မှာ တစ်ပတ် လည်ပေးရင်ကောင်းမှာပဲမမရယ် . .

ဇော်ရေးမယ့် စာလုံးနှစ်လုံးအတွက် မမ ခွင့်လွှတ်ပေး ပါနော် . . .

မမကို ဇော် သိပ် 'လွမ်း' နေပြီဗျာ . .
အဲဒါမမကို ဇော်သိပ် 'ချစ်' လို့ပါ . .
မမစိတ်ချမ်းမြေ့စွာရှိပါစေ . . .

အမြန်လဲပြန်လာနိုင်ပါစေ..

မမရဲ့

ဇော်...

မြစ်ကြီးနားမြို့။

ဇော်၏စာလေးကို ခေါက်သိမ်းချိန်မှာ ဒေါက်တာမငြိမ်သာ၏ မျက်နှာလေးသည် ချမ်းမြေ့ခြင်းဖြင့် ကြည်လဲ့နေသည်။ လွမ်းနေပါသည်ဆိုသော ဇော်အတွက် အကြင်နာလေးများ နှလုံးအိမ်မှာဖြတ်သန်း၏။

ကိုမင်းလတ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း အမူအေးရပါပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသည်ဆိုခြင်းအတွက် ဝမ်းသာရပါပြီ။ သူ့ရန်ကုန်ရောက်လာပါစေ၊ တခါတည်းဖြေရှင်းလိုက်ပစ်ချင်ပါ၏။

ဇော်ကတော့ မဆုံတွေ့ချင်ရှာ။

ကိုမင်းလတ်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့စဉ်က ဇော်သည်သူ့ဘဝ သူ့အသက်နှင့် ဆက်လဲပေးရဲသော သတ္တိများဖြင့် မငြိမ်းသာ၏။ မှာ သူ့ရပ်ခဲ့ရှာ၏။

“ဪ... ဇော်ရယ်...”

အခန်း (၃၄)

“ဦးကိုတွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာ ဘာကိစ္စများရှိသလဲ မငြိမ်းသာ”

တိုယိုတာ ကရိုလာဂျီအယ်လ် သပြေညိုရောင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး တင်းမာလူနီးနီး တည်ငြိမ်နေသော မျက်နှာနှင့် ဦးအောင်ဇံက မေးလာသည်။

“အထဲဝင်ထိုင်ပါဦး ခဏလောက်အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးပါရစေ”

ဦးအောင်ဇံက တိုက်ပုံအင်္ကျီနက်ပြာ အပြာကွက်ကြီးနှင့် နီနီကောက်လုံချည် ကော်လံကတုံး အင်္ကျီအဖြူတို့ ဝတ်ဆင်လျက် တည်ကြည်ခန့်ငြားသော ဥပမိရုပ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်။

ည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် . .

“အင်း. . ဒီအိမ်ပြန်ရောက်လာရတာ စိတ်မကောင်း သိပ်ဖြစ်တယ်၊ မောင်ဦးဟာ မသေသင့်တဲ့ အချိန်မှာ သေသွားရရှာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး အဲဒီကိစ္စအတွက်ပဲ ဦးကို တွေ့ချင်တာပါ”

“ပြောပါ”

“မောင်ဟာ ဦးပြောသလို မသေသင့်တဲ့ အချိန်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂနဲ့ သေသွားခဲ့ရတာ ဖြစ်တယ်”

“အေးလေ၊ ဦးလဲ ဒီလိုပဲ သံသယရှိခဲ့လို့ ကမာရွတ်နဲ့ စခန်း ကိုတောင်လှမ်းပြီး အမှုဖွင့်ခဲ့သေးတာပဲ၊ မောင်ဦးဟာ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေဆုံးတာပါဆိုတဲ့ ဆေးအစီရင်ခံစာအရ ဒီအမှုလဲ ပိတ်သွားခဲ့တယ်၊ မငြင်းသာနဲ့ ဦးတို့နဲ့လဲ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ကြတယ်လေ”

“ဦးရယ် ငြိမ်းသာမက်မောမြတ်နိုးတာ မောင့်ကိုယ် မောင့်ပစ္စည်းတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဟူသမျှတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ အခုချိန်ထိ ငြိမ်းသာ မသုံးဖူးခဲ့သေးပါဘူးရှင်၊ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ငြိမ်းသာတို့ ချစ်သူဘဝက ငွေစုစာအုပ် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ငွေတစ်သောင်းကိုပဲ မြစ်ကြီးနား မသွားခင် ထုတ်ပြီး လမ်းစရိတ်၊ ပစ္စည်းဝယ်စရိတ်တွေ လုပ်သွားခဲ့ပါတယ် မယုံရင် အားလုံးစစ်ဆေးကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီအိမ်မှာလဲ ခဏလာတည်းရုံပါ”

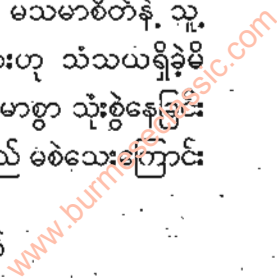
“အလိုအပ်ဘူးလေကွယ်၊ အမှန်တော့ လင်သေရင် မယားပိုင်ပါတယ်၊ မောင်ဦးနဲ့မငြိမ်းသာဟာ ပြောရစေတော့ အတူမနေရသေးတာကလွဲလို့ တရားဝင် စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးပြီ၊ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် မငြိမ်းသာပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဦးတို့ ပါဝင်စွက်ဖက်ခွင့် မရှိပါဘူး၊ အို. . . ငိုနေတယ်လား၊ ဦးစကားမှာ အမှားများပါသလား မငြိမ်းသာ”

“မပါပါဘူး၊ မပါပါဘူးဦးရယ်၊ မောင့်ကို သနားလွန်းလို့ ပါ နှမြောလွန်းလို့ပါ”

မငြိမ်းသာ စကားမဆက်နိုင်ပဲ ဝိုဋ်ဋ်နေသဖြင့် ဦးအောင်လဲ သည်း သက်ပြင်းရှိုက်ယင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ပထမတော့ မငြိမ်းသာကိုယ်တိုင်များ မသမာစိတ်နဲ့ သူ့ကို သေစေအောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သလားဟု သံသယရှိခဲ့မိသည်။ ယခုအချိန်အထိ ပစ္စည်းများကိုမက်မောစွာ သုံးစွဲနေခြင်း မြစ်မက် သူခင်ပွန်းအတွက် သောကမျက်ရည် မစဲသေးကြောင်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မြင်တွေ့ရတော့ ဦးအောင်ဇံ၏ ရင်တွင်း၌ရှိနေသော သံသယ
စိတ် အစိတ်အပိုင်းများ အားလုံး ကြေပျက်သွားခဲ့ပါပြီ။

“အခု မငြိမ်းသာ ဦးကို ပြောချင်တာ ဘာလဲ၊ ဦးအောင်
ဘာကူညီရမလဲ”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ စိတ်ကိုတင်း
လိုက်သည်။ ရရှိသော အချိန်ကလေးအတွင်းမှာ အပြတ်ခွင့်
ဖြစ်တော့မည်။

“ဒီလိုပါ ဦး”

မျက်ရည်စက်တို့ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ကုန်စင်အောင်
သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး...

“မောင်ဟာ ရိုးရိုးသေတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်”

“ဦးထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့
ကြောင်းကြံစည်မှုကြောင့် သေဆုံးသွားရတာပဲ”

“ဟင်... အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ ဘယ်တုန်းတ
တာလဲ”

“သိတာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ”

“ဒါနဲ့ ဘာလို့ရဲကို မတိုင်တာလဲ”

“အကြောင်းရှိပါတယ်ဦး၊ သေကြောင်းကြံသူဟာ ဦး
သာရဲ့ အဖေလို့ ထင်ခဲ့မိလို့”

“ဟာ”

“ဒါပေမယ့် မဟုတ်ရှာပါဘူးရှင်၊ အဖြစ်ကဒီလိုပါ”
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာမှာ အစမှ အဆုံးတိုင် ပြောပြလိုက်မိ
သည်။

ဦးအောင်ဇံသည် အလွန်အလွန် ချင့်ချိန်စဉ်းစားသော
မုက်နှာထားဖြင့်...

“လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းထဲမှာ မြွေထည့်သူနဲ့ ညဘက် ခြောက်
လှန့်သူဟာ တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ရ
မယ်မငြိမ်းသာ”

“ငြိမ်းသာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ပါတယ်ရှင်”

“အင်း... မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို သေစေချင်တယ်
ဆိုတဲ့ကိစ္စကတော့ နည်းနည်းဆန်းနေတယ်”

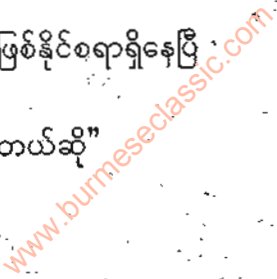
“ရှင်...”

“မငြိမ်းသာတို့ နှစ်ယောက်သေရင် အမွေဘယ်သူရမ
လဲဆိုတာ အရင်စဉ်းစားရမှာကို”

“အဖေတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ အဖေဟာဒီ
လောက်အထိဉာဏ်မသွားပါဘူး”

“ဒီအတိုင်းသာဆိုဦးတို့ဘက်ကပဲ ဖြစ်နိုင်စရာရှိနေပြီ
မငြိမ်းသာရေ”

“ဦးတို့ အဲ့ဒီညက ပဲခူးမှာအိပ်ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကိုစဉ်းစားနေတာ၊ ဟိုနှစ်ကောင်တော့ ‘ကိုဇင်မောင်’ တို့ အိမ်က ထမင်းကျွေးလို့ ညက ဦးနဲ့ အတူရှိနေကြတယ်။ ကိုလှဒွေးကို မမြင်ပါဘူး”

“သူ့... သူများလားဦးရယ်”

“ဒီလိုပြောလို့ မရသေးဘူးလေ၊ ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာ စဉ်းစားကြရတာပါ”

“ဟုတ်တယ် ဦးလှဒွေးဟာ မောင်နဲ့အရင်းနှီးဆုံး အသေနေသူပဲ၊ ပြီးတော့လောကနတ်ရုပ်ဟာလဲ သူ့နောင်ဆုံး ကိုင်ပြီးပျောက်သွားတာ”

“ကဲ... မငြိမ်းသာ ဦးတို့ ဒီလိုဟိုတွေးသည်တွေးသည် နေလို့ အလကားအချိန်ကုန်ရုံပဲ ဥပဒေပညာရှင်က ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်မယ်၊ ပြီးရင် ရဲကိုတရားဝင်အမှုကြေညာကြရအောင် ငြိမ်းသာ သံသယရှိသူအပေါင်းတို့ ပြီးစစ်ပါစေလေ”

“ငြိမ်းသာဘယ်သူတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောရမှာလဲ ရှင် အဖေပါပါနေမလား”

“သူတို့စစ်သင့်တယ်ထင်ရင်တော့ စစ်မှာပါ၊ ဦးအဖေအဝင် ဟိုဘက်က ဦးသိန်းဖေ ဒေါ်လေးမြနဲ့ ကောင်လေးတွေ ဦးတို့ဘက်ကဦးကိုယ်တိုင်နဲ့ မင်းမြတ်”

မောင် ကိုလှဒွေးတို့အပြင် မောင်ဦးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ထဲကလဲစစ်သင့်တယ်လို့ထင်တဲ့လူကို စစ်ဆေးရမှာပဲ မငြိမ်းသာ”

“ကောင်းပါပြီဦးရယ်၊ ဒီလောက်အကြံပက်စက်တဲ့လူ ရက်စက်တဲ့လူကို ငြိမ်းသာလဲ သိချင်လှပါပြီရှင်”

“အင်း... ဟိုကောင်တွေ မင်းလတ်ဆိုတဲ့လူကို လွတ်တဲ့အကြောင်းလဲ ဦးလေးဘာမှမသိရသေးဘူး၊ အခုမင်းမောင်ပါလာတာ အတော်ပဲ တစ်ခါထဲဖြေရှင်းလို့ ရသွားတာပေါ့”

“ကိုမင်းလတ်လဲ ဒီနေ့နက်ဖြန်လောက် ရန်ကုန်ပြန်ရောက် ရောပေါ့”

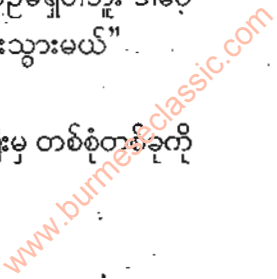
“အင်း... မင်းမောင်နဲ့သူတို့ချင်းတော့ အဆက်အသွယ်ရှိကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးရယ် ငြိမ်းသာလဲခွင့်ကုန်ရင် မြစ်ကြီးနားကို ပြန်ရတော့မှာ ငြိမ်းသာမပြန်ခင် အားလုံးရှင်းလင်းသွားချင်မိတယ်”

“ဦးလဲဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စတော့ ပြတ်အောင်ရှင်းသွားမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဦးရယ်”

ဦးအောင်ဇံသည် ပြန်ရန်မတ်တပ်ရပ်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို

စဉ်းစားမိသလို တွေ့၍ ရပ်ရင်းက...

“လောကနတ်ရုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးတွေးမိလာတာတော့ ရှိတယ်”

“ဘာများပါလဲဦး”

“ဦးတို့ရဲ့ဘကြီး မင်းမောင်မင်းမြတ်နဲ့ မောင်ဦးတို့နဲ့ အဘိုး ‘ဦးဘရိုး’ ဆိုတဲ့ ဘုရားဒါယိကာကြီးရှိတယ် သိပ်ချမ်းသာတယ် အဲဒီကအမွေတွေပေါ့၊ မင်းမောင် တို့အဖေလက်ထက်ကလဲ မလိမ္မာ၊ သားတွေကလဲ... လို့ မောင်ဦးလိုပစ္စည်းမကျန်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း အဲဒီဦးဘရိုးရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် ပတ္တမြားနဲ့နီလာ... ရှိတယ်၊ တစ်နေရာမှာသိမ်းထားတယ်အမွေခွဲတဲ့... ထဲမှာ မပါဘူး လျှာဖို့သိမ်းထားတာဆိုလား ကြား... တယ်။ အဲဒီရတနာတွေ အဲဒီအ ရုပ်ထဲမှာ ရှိမယ်... သူတို့ထင်လို့ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ငြိမ်းသာတော့ မတွေးတတ်တော့ပါဘူးဦးရယ်”

“ဟုတ်တယ် ဒါပဲဖြစ်ရမယ် ဒီတိုက်ရဲ့တစ်နေရာမှာ... နေမှာပဲ မငြိမ်းသာရှာလိုက်ဦးလေ”

“အမလေး မရှာပါရစေနဲ့ဦးရယ် ကိုမင်းမောင်တို့... လာရှာပြီး ယူသွားကြပါ။ သူတို့ရဲ့ အဘိုးပစ္စည်းဆို...”

သူတို့ယူကြပါ။ ငြိမ်းသာဘာမှလဲ မလိုချင်တော့ပါဘူး၊ မောင်ထားခဲ့တာတွေတောင် မသုံးရဲ မသုံးရက်ခဲ့ပါဘူး ရှင် နောက်ထပ်လဲ ဘာမှမလိုချင်တော့ပါဘူး”

ဦးအောင်ဇံသည် မငြိမ်းသာ၏ လောဘမဲ့သတ္တရမရှိ သော အရိုးခံမျက်နှာလေးကို နောင်တစိတ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်လာ ဖြစ်...။

“ဟိုတုန်းကမငြိမ်းသာအပေါ်မှာ ဦးအထင်မှားခဲ့မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ဦးရှော မငြိမ်းသာရဲ့သံသယစာရင်း ထဲမှာ ပါနေသလားဟင်”

“ငြိမ်းသာဘယ်သူကိုမှ မထင်တတ်ဘူး၊ ငြိမ်းသာကို သာ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကူညီပေးပါဦးရယ်”

“ကောင်းပြီမငြိမ်းသာ စိတ်ချ၊ ဦးအားလုံးစိစဉ်ဆောင် ရွက်ပြီးရင် မငြိမ်းသာ ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

အခန်း (၃၅)

“ဟော... မငြိမ်းသာ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲဗျာ... ကျွန်တော်လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“ဒီဘက်အင်းလျားလမ်းထိပ်ကပြန်လာတာပါ။ အဖေ့ကိုကားငှားပေးရတာလေ မသွားပါနဲ့ဆိုလဲ ပြောမရဘူး”

“သူလဲ ရန်ကုန်ပြန်လာရတာ ဖျော်နေပုံရပါတယ်... ကျွန်တော့် ခဏလေးစောင့်ရောပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“နေပါစေ ကိုဥက္ကာ ညနေကျရင် ဟိုက တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ပို့ခိုင်းပါ။ အငှားကားနဲ့ ပြန်လာပါလို့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အသေအချာ မှာလိုက်တာပဲ။ ကျောက်မြောင်းမှာ သူတူမတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီအိမ်ကို သွားချင်လို့တဲ့”

“မငြိမ်းသာ သွားချင်တဲ့နေရာရှိရင်လဲ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းပါလိုက်ပို့ပါမယ်”

“ရပါတယ် ကိုဥက္ကာ ကျေးဇူးပါပဲ”

သည်မျှသာပြောပြီး အိမ်တွင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ကိုဥက္ကာက သူ့ပါဗလီကာ ကားကို ဖုန်သုတ်ရင်းကျန်ရစ်၏။

ဟိုဘက်ခြံ၌ မိထွေး ဒေါ်လေးမြရှိနေ၍ သူ့အတူမနေချင်ဘဲဖြင့် သည်ဘက်အိမ်မှာပင် နေနေသည်။

ဦးလေးက တောင်းပန်ထား၍ ကိုဥက္ကာကို မနေစေချင်ကြောင်း အမူအယာပင်ပြ၍မဖြစ်၊ မငြိမ်းသာ၏ အသက်နှင့်နီးပါးအမျှ ဦးလေးတို့၏ ခြံနောက်ဘက်တွင်နေထိုင်ခဲ့ရသည့်

ကျေးဇူးက မငြိမ်းသာ၏ ယခုဘဝ နေရမည့်ကာလများနှင့်ပင် သက်၍ ကုန်နိုင်စရာမရှိပါ။

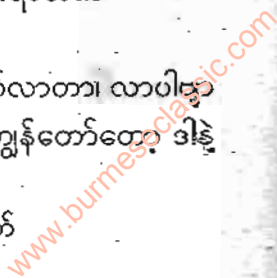
ဆရာဝန်ဟူသော ဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်မှာလည်း ဦးလေး၏ ကျေးဇူးပါပင်။

“မငြိမ်းသာ ခေါက်ဆွဲကြော် စားရအောင်”

“စား... စား ကိုဥက္ကာ”

“မဟုတ်ဘူး နှစ်ထုပ်တောင် ဝယ်လာတာ၊ လာပါဗျာ နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စားပါဦး၊ ကျွန်တော်တော့ ဒါနဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မနက်စာ အပြီးပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုဥက္ကာရယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ဆိုပေမယ့် ငြိမ်းသာကိုယ်တိုင်လဲ ဧည့်သည်လို ဖြစ်နေလို့ ကိုဥက္ကာကိုဘာမှ ဧည့်ဝတ်မကြေဘူး ဖြစ်နေပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး မငြိမ်းသာရဲ့ ဒီတိုက်ကတော့ မငြိမ်းသာ တိုက်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် မငြိမ်းသာက မြစ်ကြီးနားက လာတာ၊ ကျွန်တော်က ဖေဖေရဲ့ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုရင် ကျွန်တော်ကတောင် အိမ်ထဲလိုဖြစ်နေမလားဘဲ”

သူက ရယ်ရွှင်ပြုံးစွာ ပြောလာတော့ မငြိမ်းသာလည်း လူမှုရေးအရ ပြုံးပြရပါသည်။ ရင်ထဲတွင်ဖြင့် ပြဿနာပေါင်းနှင့် ရှုပ်ထွေးနေဆဲပါ။

“လာပါ၊ စားပါဦး”

“တကယ် မဆာလို့ပါ ကိုဥက္ကာ”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဖြင့် ပန်းကန်ထဲထည့်ထားလိုက်မယ် ဆာတော့ ယူစားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုဥက္ကာ”

သူသည် ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်၏။
မငြိမ်းသာကို ကြည့်ပုံကိုက သန့်စင်နေသည်။
မငြိမ်းသာကိုပင်လျှင် ဤပြဿနာ တင်ပြလာပြီးမှတော့

ကိုဥက္ကာကို ဦးလေးသိန်းပြောပြီး လောက်ပါပြီ။

မငြိမ်းသာ ခေါင်းညိတ်လျှင် သူနှင့် လက်ထပ်ရမည့် မိန်းကလေးဖြစ်လာမည်ဟူ၍ တပ်မက်မျှော်လင့် စိတ်နှင့် မငြိမ်းသာအထင်ကြီးစွာ ခေါင်းညိတ်လာအောင်လည်း သူ့ဘာတွေကိုမှ မကြိုးစားပါ။ ရိုးသားစွာ ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအဖြစ်မျှ လောက်သာ သူ ဆက်ဆံရှာသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဤတိုက်အတွင်းဝယ် သူနှင့် မငြိမ်းသာနှစ်ယောက်တည်းဖြင့် ကြာရှည်မနေသင့်ပါ၍ . . .

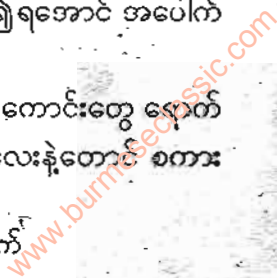
“ငြိမ်းသာ ဟိုဘက်ခြံ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်နော် ကိုဥက္ကာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သွားပါ မငြိမ်းသာ ကျွန်တော် ဘယ်မှသွားစရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ်”

နှစ်ကိုယ်တည်းရရှိသော အခွင့်အရေးပါလားဟူ၍လည်း အသုံးမချရှာပါ။

ကိုဥက္ကာကို လေးစားစိတ်များနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး မငြိမ်းသာဟိုဘက်ခြံကူးလာခဲ့သည်။ ခြံနှစ်ခြံမှာ ဟိုယခင်ကတည်းက အတိုင်းသံဆူးကြိုးများကြားမှ သွား၍လာ၍ရအောင် အပေါက်တစ်ပေါက် ရှိနေပြီးသားပါ။

“ငါ့တူမဆိုလဲ ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းတွေ ရောက်နေလို့ ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ ဒေါ်လေးနဲ့တောင် စကား

ပြောချိန်မရတော့ဘူး”

ဒေါ်အေးမြက စကားနာထိုးသည်။

ကိုဥက္ကာအား လက်ခံထားခြင်းကို သူ့ရည်ညွှန်း၏။

မငြိမ်းသာ ဘာမှ မချေပဲတော့ပါ။ ဦးအောင်ဇံ ဆက်သွယ်

လာမည့် အချိန်ကိုသာ ဆန္ဒစောစွာ စောင့်မျှော်နေမိသည်။

“နေပါဦး ဦးတင့်နဲ့တောင် ပြောပြီးဆိုပြီးကြပြီဆို . .

ဒေါ်လေးတောင် ဘာမှလဲ မသိရသေးပါလား ငါတူ
မရဲ့ ဟင်”

“အပြစ်တင် မစောပါနဲ့ ဒေါ်လေးမြရယ်၊ ဦးလေးနဲ့
အဖေနဲ့ သူ့ဟာသူ ပြောနေကြတာပါ။ ငြိမ်းသာ
ခေါင်းမညိတ်နိုင်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ မောင့်ကို အလွန်
တောင် မပြေသေးဘူး၊ မောင့်တိုက်ပေါ်မှာလဲ တစ်
ခြားတစ်ယောက်နဲ့ ငြိမ်းသာ မနေရက်ပါဘူး၊ ကို
ဥက္ကာကိုငြိမ်းသာ ငြင်းမှာပါ”

“အသေအချာတော့ စဉ်းစားဦးလေ၊ ကောင်လေးက
မဆိုးပါဘူး၊ သူ့အဖေက ကဲကဲဆတ်နေတာ၊ ငြိ
တော့ဒေါ်လေးက သူပေးသမျှသာ သုံးရတာလေ
သိတဲ့အတိုင်း”

ဒေါ်အေးမြက နာကျည်းသလို ပြောလိုက်ပြီး . . .

“သူ့အမေ သေတော့လဲပစ္စည်းတွေအများကြီးကိုထား

ခဲ့တာတဲ့၊ သူ့အဖေရှာသမျှရော သူ့အဘိုး အဘွား
ပိုင်တာတွေရော မောင်ဥက္ကာပဲ ရမှာတဲ့၊ ငါတူမ
လေးဟာသူ့ဌေးကတော်ဖြစ်မယ့် ဇာတာကိုပါတယ်
ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်သူ့ဌေး
တွေချည်း”

“တော်ပါတော့ . . . တော်ပါတော့ ဒေါ်လေးရယ် အ
သည်းနှလုံးနဲ့လဲပြီးမှ ရတဲ့ငွေတွေ ဘဝနဲ့လဲပြီးမှရတဲ့
ရတနာတွေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ရှင်”

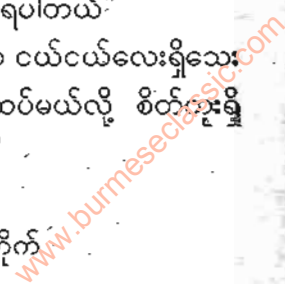
မငြိမ်းသာ၏မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ စိမ့်အိုင်စိုပြည့်လာ
သဖြင့် ဒေါ်အေးမြလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ဘာစကား
မှဆက်၍ မပြောရှာတော့ပါ။

မငြိမ်းသာပင်လျှင် စိတ်ကိုပြင်၍ ကျေးဇူးရှင် ဒေါ်လေးမြ
အိုတခြားသော စကားများ ပြောကြားလိုက်ရပါ၏။

“ဒေါ်လေးစကားတစ်ခွန်းတော့ပြောချင်တယ် ဒီစ
ကားကို ဒီတစ်ကြိမ်ပဲ ပြောမယ်၊ ငါတူမလက်ခံမှာလား”

“ကိုယ့်တူမပဲ ဒေါ်လေးရယ် ငါပြောတာ နားထောင်
စမ်းဆိုပြီး ရိုက်ပြောတောင် ရပါတယ်”

“ဒါဆို ပြောမယ်၊ မငြိမ်းသာဟာ ငယ်ငယ်လေးရှိသေး
တယ်လေ တကယ်လို့ လက်ထပ်မယ်လို့ စိတ်ဦး၍
ခဲ့ရင် မောင်ဥက္ကာကိုပဲ ယူပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်လေး၊ အချစ်မပါတဲ့ လူမှုရေး နှစ်ထောင်က အိမ်ထောင်သားမွေး သက်သက်ပဲဆိုယင် တော့ ကိုဥက္ကာကို ငြိမ်းသာ လက်ထပ်ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်”

“ဟဲ့... တကယ်လား”

“ဪ... တကယ်ပေါ့၊ ကိုဥက္ကာက ထီးလိုမင်းလို မင်းလေ၊ ဦးလေးသိန်း၊ အဖေနဲ့ ဒေါ်လေးမြကတော့ ငြိမ်းသာကို သူ့ရဲ့မဟေသီ ဖြစ်စေချင်နေကြတာကို ဒေါ်လေးရဲ့”

“တကယ်ယူမှာလား”

“ယောက်ျားယူဖို့ စောစောကအတိုင်း စိတ်ကူးရင် မယ် ဒေါ်လေး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ ဆယ်နှစ်လောက် ကြာချင်ကြာမှာနော် မပြောနိုင်ဘူး”

“ပြန်ချော်ချော် ပြောမနေနဲ့ ငြိမ်းသာ ဦးတင့်က ဒေါ်လေးကိုပြောလို့ ဒေါ်လေးတောင် စိတ်ပူနေတာ ကြောင့်မောင်ဥက္ကာနဲ့ ယူဖို့တိုက်တွန်းနေရတာ”

“ဟင်... အဖေက ဘာပြောလို့လဲ”

“အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိတဲ့ ဇော်ဆိုတဲ့ ကောင်လေး ငြိမ်းသာ ကြိုက်နေကြပြီဆို”

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ အဲဒီ အဖေတစ်ယောက်ဟာလေ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“နို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်က ဟုတ်ရမှာလဲ ဒေါ်လေးရဲ့”

“မနေ့ကပဲ ဇော်ဝင်းဆွေ မြစ်ကြီးနားဆိုပြီး စာတစ် စောင်လူကြုံလာပေးသေးတယ်လေ၊ စာကလဲ အထူ ကြီး”

“အဲဒါ ကိစ္စရှိလို့ပါ”

“ကြိုက်နေကြတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ငြိမ်းသာ မကြိုက်ပါဘူး၊ သူကတော့လူ ငယ်လေး မဟုတ်လား၊ မငြိမ်းသာကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေရှာတယ်”

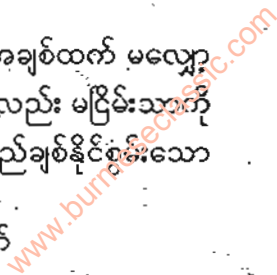
“ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ လူတော့ မစဉ်းစားနဲ့ ငြိမ်းသာရေ ကိုယ်ကပဲ တစ်သက်လုံး အလိုလိုက်နေနိုင်မှ ယောက်ျားတွေဆိုတာလဲ သိတဲ့အတိုင်း”

ဒေါ်လေးမြကလည်း သူ့အတွေ့အကြုံအရ သူ့ခံယူချက် အဘိဓမ္မာကို ဖွင့်ဆိုသည်။

ပေါင်းသင်းခြင်း၏ ဟိုဘက်ပိုင်းကိုတော့ မငြိမ်းသာကျော် ဦး မတွေးတတ်နိုင်ခဲ့။

ယခုကြုံတွေ့သမျှထဲမှာဖြင့် မောင့်အချစ်ထက် မလျော့နည်းပဲ စွန့်စားရဲသော အချစ်များဖြင့် ဇော်လည်း မငြိမ်းသာကို ချစ်ရှာပါသည်။ မငြိမ်းသာကသာ ပြန်လည်ချစ်နိုင်စွမ်းသော

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နှလုံးသားမရှိ၊ ရင်ထဲမှာကွဲကြေကာ တစ်စစီ ပျံ့ကျနေသည်ဟု
ခံယူထားပါသည်။

ဇော်ကို ပြန်မချစ်နိုင်သော်လည်း ဇော်၏ အချစ်ကိုဖြင့်
လက်ခံနိုင်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ယခုထိ
ခွဲခွာလာရကာမှ မငြိမ်းသာ သိလာရပါ၏။

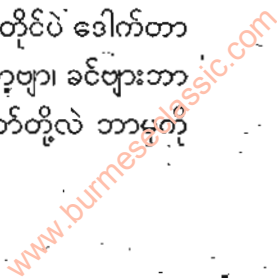
ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးရှင်သုံးဦး ကြည်ဖြူသူက ကိုဥက္ကာသိ
မငြိမ်းသာ လက်ထပ်သင့်သူက ကိုဥက္ကာရယ်ပါတဲ့လေ...။

အခန်း (၃၆)

ကိုမင်းလတ်ကို ပြန်လည်မြင်တွေ့လိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာ
မငြိမ်းသာ နှလုံးခုန်နှုန်း မြန်လာအောင် စိတ်လှုပ်ရှားမိသည်။
မယုံနိုင်အောင်လည်း အံ့ဩရပါပြီ...။

မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ရောက်လာစဉ်က ရုပ်ရည်နှင့် တခြားစီ၊
လှည့်လျှောက်ကာ စိတ်ဓာတ်ပါ ကျဆင်းနေကြောင်း မြင်ရုံ
နှင့်သိသာနိုင်ပါ၏။

“ကဲ... ကိုမင်းလတ် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲ ဒေါက်တာ
မငြိမ်းသာကို တောင်းပန်လိုက်တော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဘာ
တွေလျှောက်လုပ်နေမှန်း ကျွန်တော်တို့လဲ ဘာမှကို
သိရတာ မဟုတ်ဘူး။”

ကိုမင်းမောင်ကစိတ်ပျက်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စကားစသေ
သည်။

ကိုမင်းလတ်မှာ မြစ်ကြီးနားလေဆိပ်တွင် ဆုံရစဉ်က
အိုင်တင်အပြည့်နှင့် မဟုတ်တော့၊ သူငြိမ်နေချဲ့ . . .

“ကျွန်မ ဇော် ဆီက စာရပါတယ်၊ ကိုမင်းလတ်ကို
သွားပြီတဲ့ . . . ဒီတော့မှ စိတ်အေးရတယ်၊ ကျွန်မ
ဒုက္ခပေးလိုက်တာရှင်”

“ခင်ဗျားရဲ့ဇော်ကလဲ အတော်တွယ်ထည့်လိုက်တာ
သူ့စကားအတွက် လူအားလုံးသို့ အရှက်မျက်နှာနဲ့

မငြိမ်းသာမလုံမလဲကြည့်မိသည်။ အားလုံး၏ အာရုံက ကိုမင်း
လတ်ထံမှာသာ။

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဇော်
ဇော်တို့မိသားစုလဲ ပြေလည်လာကြပါတယ်ဆိုလျှင်
စရိတ်တောင်ပေးလိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

သူ့ကိုစွဲကို ကြိုသိနှင့်နေသဖြင့် သူက အရှက်ရဟန်ဖြင့်
ခေါင်းငုံ့ထား၏။

“ကဲ . . . အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်လေဗျာ”
ခေတ္တမျှ ငြိမ်နေပြီးကာမှ ကိုမင်းလတ်က . . .

“ဒီလိုဗျ၊ ကျွန်တော့် အစ်ကိုလဲ ထောင်ကျသွား
တာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိတဲ့ အချိန် မိုးကုတ်မှာ

ဘာမှ အရောင်းအဝယ်မဖြစ်တော့ မော်လမြိုင်က
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့ပြီး အကြံဉာဏ် တောင်း
မိတယ်၊ ဒီတော့ သူက မြစ်ကြီးနားမှာ ‘အစိမ်း’ကို
ရင်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ အကြံဉာဏ်ရတာနဲ့ ကချင်မြေ
ကို သွားချင်နေခဲ့ပါတယ်”

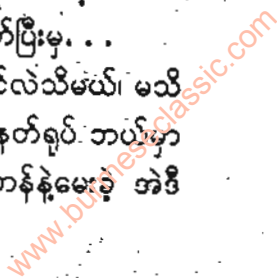
“အဲဒီအချိန်မှာ ကိုမင်းမောင်နဲ့ တွေ့နေကျ အတိုင်း
နေရင်းနဲ့ ကိုကျော်ဇော်ဦးနဲ့ မငြိမ်းသာတို့ရဲ့ အ
ကြောင်းသိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်ကမငြိမ်းသာဟာ သိပ်လည်တဲ့ဆရာဝန်
ယောက်ျားကို မင်္ဂလာဦးညမှာသတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ
ကိုအပိုင်စီးသွားတယ်လို့ထင်ပြီး ကိုယ်နဲ့ဘာမှမဆိုင်
ပဲ ရွံ့မှန်းနေခဲ့မိတာ အမှန်ပါ”

“ကိုမင်းမောင်ကတော့ မှာလိုက်ရှာပါတယ်၊ ကိုကျော်
ဇော်ဦးရဲ့အမွေဟာ တို့နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး တို့နဲ့ဆိုင်တာ
တစ်ခုရှိတယ်၊ တို့အဘိုးရဲ့ရတနာတချို့ လောကနတ်
ရုပ်ထဲမှာ လျှို့ဝှက်မြုပ်နှံထားတာရှိတယ်တဲ့”

ကိုမင်းလတ်က စကားကိုခဏနားလိုက်ပြီးမှ . . .

“အဲဒီကိုစွဲကို ကိုကျော်ဇော်ဦးသိချင်လဲသိမယ်၊ မသိ
ချင်လဲမသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနတ်ရုပ် ဘယ်မှာ
ထားသလဲလို့ ခင်ဗျားနည်းခင်ဗျားဟန်နဲ့မေးခဲ့ အဲဒီ

နတ်ရုပ်ပြန်ရရင် ခင်ဗျားကို ငွေနှစ်ထောင်ပေးမယ် အထဲမှာ ရတနာရှိနေခဲ့ရင် ငွေတစ်သောင်းပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ကိုမင်းလတ်နဲ့ကိုမင်းမြတ်က အဲဒီကိစ္စအတွက် သက် သက် လွတ်လိုက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် စီးပွား ရေးကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော်သွားရင်း လူကြိုခိုင်းလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ”

“ဒါနဲ့များ မင်းမငြိမ်းသာဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်အောင်သွားသေးတယ်နော်”

ဦးအောင်ဇံက ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလိုက်၏။

“တခြားလဲတည်းစရာမရှိဘူး၊ အင်း... အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ သိပ်ချမ်းသာနေပြီဟိုမှာပစ္စည်းတွေ အတော် ရှိနေပြီလို့ ထင်ခဲ့လို့ မငြိမ်းသာ အိမ်မှာပဲ တည်းပြီး တနည်းနည်းနဲ့ အကြံအဖန် လုပ်ကြည့်မိ လားလို့ပါ”

“ကြည့်စမ်းတယ်အကြံဟုတ်ပါလား”

ဦးအောင်ဇံကဝင်၍ မခံချင်စွာပြောပေးရှာသည်။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာကတော့ စာညှိပြန်စွာပင် သူ့

စောင်းငဲ့ကြည့်နေမိသည်။

ကိုမင်းလတ်မှာ အလွန်အမင်းအဆင်ခြင်နည်းသူ စကား

ကိုကြုံသလိုပြောပြီး ကိုယ်ပြောသည့်စကားမှာ ဘယ်အတိုင်း အတာအထိ ရောက်သည်ဟူ၍လည်း သိရှိပုံမရ၊ သူပြောချင် သည်များကို တဖွတ်ထိုးပြောတတ်သည့်သူသာဖြစ်ကြောင်း မငြိမ်းသာ သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ချေသည်။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ ဆေးရုံတွင် ညဘက်တာဝန်ကျခိုက် မငြိမ်းသာ၏အခန်းကို ဝင်ရောက် မွေနှောက်ခဲ့သည်မှာလည်း မငြိမ်းသာ၌ အတွင်း ပစ္စည်းများ ရွှေငွေများအတယ်မျှ ပါသည် တို့သိလို၍ ကောက်ကျစ်သောလောဘစိတ်နှင့် ဝင်ရောက်မွေ နှောက်ခြင်းဖြစ်နေပါလား။

မငြိမ်းသာ၏ ဒိုင်ယာရီ၌ အရိပ်အမြွက်မျှလောက်သာ ရေးသားထားသော ကိစ္စရပ်များကိုလည်း ခုချိန်ထိ သူတွေးမိခြင်း မရှိချေသေးပါလား။

မောင်သေဆုံးရခြင်း၏ အရိပ်မည်းရှင်မှာ အဖေသာဖြစ် ကြောင်း မငြိမ်းသာ ရင်နာနာနှင့် ခပ်လျှို့လျှို့ မှတ်တမ်းတင် ထားခဲ့သည်များကိုလည်း သူစိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုမိပုံမရခဲ့ သူ စိတ်ဝင်စားသည်က မငြိမ်းသာ၏ ရတနာများ မငြိမ်းသာမှာ နှိမ့်နေမည်ဟုထင်သော လောကနတ်ရုပ်အကြောင်းများကိုသာ ဖြစ်ချေသည်။

ဇော်သည်သာ မငြိမ်းသာနှင့် ထပ်တူခံစားသိရှိသွားခဲ့ သည်။

“က. . . ပြောပါဦး ကိုမင်းလတ် နောက်ပိုင်းဘာဖြစ် သေးလဲ”

ကိစ္စတစ်ခုပြတ်ချင်၍ မငြိမ်းသာကပြောလိုက်တော့. . .

“နောက်ပိုင်းကိစ္စ သူတို့ကိုပြောပြပြီးပါပြီ။ အိမ်မပြန် ချင်တာနဲ့ လှေနဲ့လိုက်သွားမိရာက လူဆိုးတွေအ ဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်လွတ်ပေးတော့လဲ ပြန်မလာချင်သေးတာနဲ့ မိုးကောင်းကနေ ကာမိုင်း သွားချင်လို့ တလည်လည်လုပ်နေခဲ့တာပါ တကယ် တော့. . . မသမာစီးပွားရေးဆိုတာ စိတ်ကူးလို့ပဲ ကောင်းတာပါဗျာ. . . လက်တွေ့မှာမလွယ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့နောက်ဆုံးတော့ မငြိမ်းသာဆီကိုပဲ ပြန်လာခဲ့ တာ မငြိမ်းသာမရှိလို့ ဇော်တို့မိသားစုကပြုစုပြီး ပြန် ပို့ပေးလိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ မသမာ စီးပွားရေးလုပ်ချင်စိတ်နဲ့ ရောက်လာခဲ့တာ ဝန်ခံခဲ့ တယ်။ မငြိမ်းသာတို့ကို ဒုက္ခပေးဖို့တော့ မဟုတ်ပါ ဘူးခင်ဗျာ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဘာတခုမှ မပြုမိ ထွန်းပဲ ပြန်လာခဲ့ရပါတယ်လို့ပဲ ဝန်ခံရင်း. . . အား လုံးသော ကိစ္စအဝဝအတွက် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဦးအောင်ဇံနှင့် ကိုမင်းမောင်တို့သည် ကိုမင်းလတ်ထံ

ခေါ်လာခဲ့ခြင်းမှာ သူတို့ပေါ်၌လည်း သံသယရှင်းရန် ကိုမင်း လတ်၏ပြဿနာကိုလည်း ဖြေရှင်းရန်ဖြစ်လေသည်။

“မင်း နောက်တစ်ယောက်တောင်းပန်ဖို့ ရှိသေးတယ် မောင်တင်မင်း”

ဦးအောင်ဇံက ကိုမင်းလတ်၏ငယ်နာမည်ကိုပင် ခေါ်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ ဦးလေးရဲ့”

“ကိုဥက္ကာကို”

“ဪ. . . ဟုတ်ပါတယ်ကိုမင်းလတ်။ ခင်ဗျားတစ် ပတ်ရိုက်ပြီး ကိုဥက္ကာအဖေရဲ့စာကို ရအောင်ယူသွား ခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေ”

ကြားဖြတ်၍ဝင်ပြောပေးသောကိုမင်းလတ်သို့. . .

“တောင်းပန်ပါမယ် ကိုမင်းမောင်ရယ်”

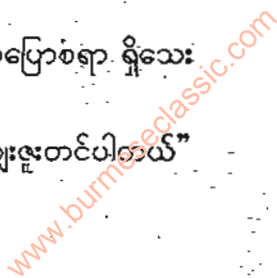
“ခြံထဲမှာ ကားခံဆေးနေတယ် ခင်ဗျားသွားတောင်းပန် ပေတော့”

ကိုမင်းလတ်တို့အပိုးကျိုးနေသည်။ ခပ်ငုံ့ငုံ့လေး ထနေ

၏. . .

“ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ သူ့ကိုဘာပြောစရာ ရှိသေး လဲ”

“မရှိတော့ပါဘူးကိုမင်းမောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကိုမင်းလတ်ထွက်သွားချိန်မှာ ဦးအောင်ဇံနှင့်အတူ အသက်ငါးဆယ်ခန့်အရွယ် လူကြီးတစ်ဦး အသက်သုံးဆယ်ခန့် အရွယ်လူလတ်တစ်ဦးနှင့် ဦးအောင်ဇံ ကမငြိမ်းသာကို မိတ်ဆက် ပေးသည်။

“တစ်ယောက်က ဥပဒေပညာရှင်ဦးကျော်မောင်လေ”
“နောက်တယောက်က ရဲအရာရှိ ဦးဝင်းဟန်”
“ကိစ္စအဝဝကိုတော့ ဦးအောင်ဇံကတဆင့်သိရပါပြီ ကျွန်တော်တို့ ဦးလှဒွေးကိုလဲ စခန်းမှာခေါ်ထားပါ တယ်”
“ရှင် . . . သူ့ကိုဖမ်းလိုက်ပြီလား”
“ဖမ်းထားတာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ စစ်ဆေးမေးမြန်း တာပါ ကျွန်တော်တို့ဟာ တရားခံအစစ်လို့ သတ် သေနေ့တကွ မခိုင်လုံမချင်း ဖမ်းလားဆီးလား မလုပ် ပါဘူးခင်ဗျာ။ အခုကိစ္စမှာအဲဒီညက မငြိမ်းသာ မြင် သမျှ အသေးစိတ် ပြန်ပြောစေချင်ပါတယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”

မငြိမ်းသာမှာ အဖေ၏ လောင်းကုတ်နှင့်ဦးထုပ်လို ခေါင်း စွပ်နှင့် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသော အရိပ်မည်းကြီး အကြောင်းကို အသေးစိတ်ပြန်လည်ပြောပြနေချိန်မှာ ဦးအောင် ဇံနှင့်အတူ ဦးကျော်မောင်ကပါ ဂရုတစိုက်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားကြ

စွာ နားထောင်နေလေသည်။

မငြိမ်းသာတင်ပြအပြီးတွင် ‘အယ်လိုသဘောရသလဲ’ ဟု သော ပုစ္ဆာအကြည့်များဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသေ အချာကြည့်နေကြလေသည်။

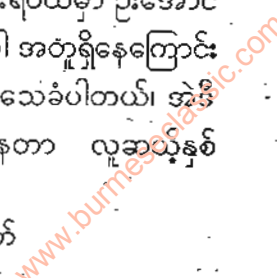
ဦးဝင်းဟန်မတ်တပ်ရပ်တော့ အားလုံးလိုက်ရပ်ဖြစ်သည်။ ဦးဝင်းဟန်က ရေချိုးခန်းသို့သွား၍ သေ့ပျက်နေသည့်တံခါး တို့ အသေအချာစစ်ဆေးသည်။

ထိုညကပွင့်နေသည်ဆိုသောတံခါးမှာ သူထွက်ပြီး ခြံ အပြင်ဘက်သို့ အသေအချာစစ်ဆေးသည်။

ပြန်ဝင်လာပြီးချိန်မှာ မြွေပါသည့်လက်ဖွဲ့ဗူးကို သူ့အသေ အချာကြည့်ရှုသည်။

မြွေသေပါပြန်ထည့်ထားသဖြင့် မြွေအမျိုးအစားနှင့် အဆိပ်မည်မျှပြင်းထန်ကြောင်း စစ်ဆေးရန် သူ့ယူသွားမည်ဟု ပြောပါ၏။ ဗူးထဲတွင်ပါသောသစ်ခွ၏ ရာဇဝင်ကိုလည်း သူ့လိုက် ထံစုံစမ်းမည်ဟုဆိုပါ၏။

“မနေ့ကပဲ ပဲခူးကိုလှမ်းအကြောင်းကြားပြီး မေးကြည့် ပြီးပါပြီ။ အဲဒီညက ပဲခူးဇိုင်းဂဇိုင်းရပ်ထဲမှာ ဦးအောင် ဇံကိုမင်းမောင်နဲ့ ကိုမင်းမြတ်တို့ပါ အတူရှိနေကြောင်း အဲဒီရပ်ကွက်လူကြီးကပါ သက်သေခံပါတယ်။ အဲဒီ ညက သူတို့သုံးဦး ပဲခူးမှာရှိနေတာ လူဆယ့်နှစ်

ယောက်လောက် သက်သေခံနိုင်ပါတယ်လို့ အကြောင်းပြန်ပါတယ် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ”

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးဒွေးရော”

“သူ့ကိုတော့ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြဘူး သူ့ဖိုမှာရှိပါတယ် အဲဒီညကမြင်မိပါတယ်လို့ ဘယ်သူကမှမပြောကြဘူးခင်ဗျ”

“ဟင်... ဒါဆို အဲဒီညက သူ့ဒီကိုတစ်ခေါက်ပြန်လာတာများလားရှင်”

“တတ်အပ်တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ။ ဒါပေမယ့်စိတ်မပူပါနဲ့ ဦးလှဒွေး ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာရှိနေပါပြီ”

သံသယကွင်းစသည် ကျယ်ဝန်းခဲ့ရာမှ အခုအချိန်တွင် တဖြည်းဖြည်းကျဦး၍ ကြုံလာခဲ့ပါပြီ။ ဦးအောင်ဇံ ကိုမင်းမောင်နဲ့ ကိုမင်းမြတ် ကိုမင်းလတ်တို့သည် သံသယကွင်းစ၏ အပြင်ဘက်သို့ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

ယခု ကြီးကွင်းတွင်းမှာ ဦးလှဒွေးတစ်ယောက်တည်း...

မောင်နှင့်အနီးကပ်နေ၍ အဖြစ်နိုင်ဆုံးသောသူမှာ ဦးလှဒွေးသာ။ ဟိုစဉ်ထဲကဘာလို့များ မတွေးမိခဲ့ပါလိမ့်။

ကိုယ့်ဖခင်ကြီးကိုပင်ဘာကြောင့်များ မကောင်းထင်ခဲ့ပါလိမ့်။ ဩော် မိုက်လိုက်တဲ့ငါ...။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကဲ... ဒါဆိုရင်”

အတွေးလွန်နေသော မငြိမ်းသာကို ဦးဝင်းဟန်၏စကားစုကပြန်လည်ခေါ်ယူ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဝင်းဟန်”

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာမငြိမ်းသာမပြန်ခင် သက်သေခိုင်လုံစွာနဲ့ တရားခံကို မိစေရပါ့မယ် ဒေါက်တာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးဝင်းဟန်ရယ်”

ဦးဝင်းဟန်ပြန်ရန်ပြင်နေဆဲမှာ မြွေသေပါသောဗူးကိုအသေအချာကြည့်နေသာ ကိုမင်းမောင်က...

“ဒီပန်းဟာ ခြောက်နေလို့ မှန်းလို့မရခဲ့တာ အခုကျွန်တော်သိပြီး ဦးဝင်းဟန်”

“ဘာကိုသိတာလဲ ကိုမင်းမောင်ရဲ့”

“ဒီပန်းရဲ့အရောင်နဲ့ အမျိုးအစားဟာ ဒီအိမ်ကပန်းအစစ်ပဲ”

“ဟင်... ဘယ်လို”

“အစ်ကိုကျော်ဇောဦး စင်ကာပူနိုင်ငံက မှာယူခဲ့တဲ့ သစ်ခွအစိုထဲက အခက်ကြီးတစ်ခက်ပဲ မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီနှစ်ရက်က ရောက်လာလို့ ပန်းသေတ္တာကို ကျွန်တော်တို့ပဲ ဖောက်ကြ၊ ပန်းပွင့် တွေကိုညှပ်ပြီး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကမ်းဖို့ပြင်ဆင်ကြနဲ့ ကျွန်တော်တို့လုပ်ခဲ့လို့ မှတ်မိနေပါတယ် ဟောဒီပန်းခြောက်ဟာ ဒီအိမ်ကပန်းအေးပဲ”

“ဒါဆို သဲလွန်စနယ်ပိုပြီးကျဉ်းလာတာပေါ့လေ ဟောဇွဲပဲ ကိုမင်းမောင် ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်နော်” လက်ဖွဲ့ထူးကိုပိုက်ပြီး ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်နေသော ဦးဝင်းဟန် သို့... .

“ကျွန်မတစ်ခုပြောပါရစေ”

“ပြောပါဒေါက်တာ ပြောပါ”

“ဦးဝင်းဟန်မပြန်ခင် လောကနတ်ရုပ်ဆိုတာကို အလို့လူစုံတုန်း ဒီအိမ်မှာရှာကြရအောင်ပါရှင်”

ဦးဝင်းဟန်ကပြုံးရွှင်စွာဖြင့်ပင်... .

“ဒါကတော့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကို ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာမှာ ကြတာကျွန်တော်မလိုအပ်တော့ပါဘူးခင်ဗျာအဲ... . တွေ့လို့ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းတာမျိုး ဖြစ်နေခဲ့ယင် သာကျွန်တော့်ကိုအကြောင်းကြားဖို့ မမေ့ကြပါနဲ့၊ ဥပဒေဘောင်အတွင်းကသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြေရှင်းကြစေချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါဦးဝင်းဟန် ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံးရှိနေပါတယ်”

နဂိုကတည်းကသိကျွမ်းကြပြီးသား ဦးကျော်မောင်က ဝင်ပြောလိုက်၍ ရဲအရာရှိဦးဝင်းဟန်က ယုံကြည်စိတ်ချဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

ဦးအောင်ဇံက... .

“ဦး... စဉ်းစားပြီးသား မောင်မင်းမောင်တို့လဲ သဘောတူပြီးသားပါ ဦးဝင်းဟန်”

“ဘာကိုပါလဲခင်ဗျာ”

“တကယ်လို့များ သူတို့ထင်နေသလို လောကနတ်ရုပ်ထဲမှာ ရတနာတစ်စုံတစ်ရာတွေ့မယ်ဆိုရင်သက်ဆိုင်ရာကျောက်မျက်ရတနာကော်ပိုရေးရှင်း မှာတရားဝင်လာရောင်းပြီးမှ ငွေကို အညီအမျှခွဲယူကြဖို့ သဘောတူပြီးသားပါ”

“အကောင်းဆုံးပါပဲခင်ဗျာ၊ ကဲ အားလုံးပဲ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါဦးနော်”

တခြားသော တာဝန်ဝတ္တရားများလည်းများစွာ ရှိနေပုံရသော ဦးဝင်းဟန်မှာ ရေးကြီးသုတ်ပြာဖြင့် ရဲကားနှင့်ပင်ထွက်ဆွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် အိမ်ရှိလူကုန်လောကနတ်ရုပ်ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြသည်။

အိပ်ခန်းသုံးခန်းလုံး၊ ပန်းချီခန်း၊ ဘုရားခန်း၊ မျက်နှာကျက်

အတွင်း ရေချိုးခန်းပေါ်မှရေတိုင်ကီ၊ အိမ်သာပေါ် စတိုခန်း
ခြံထဲမှ ကားဂိုဒေါင် ပါမကျန် နှစ်နာရီနီးပါးမျှ ရှာဖွေကြသည်။
မတွေ့ ဘယ်မှာမှရှာ၍မတွေ့ကြ...။

မောင်သည်ပင်လျှင် လုံခြုံလွန်းသောနေရာ၌ ဝှက်ခဲ့သေး
သလား...။

တစ်စုံတစ်ဦးကပဲ ဆောင်ယူ လက်ဦးသွားလေပြီလား
မသိ၊ လောကနတ်ရုပ်သည် စုပ်စ မြုပ်စ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ
တည်း။

ယနေ့သည် မငြိမ်းသာရန်ကုန်ရောက်သည့် ရှစ်ရက်
မြောက်နေ့ဖြစ်သည်။

နောက်သုံးရက်ကြာမှ လေယာဉ်စီးခွင့်ရမည်။ ဆယ့်တစ်
ရက်မြောက်နေ့ ဆေးရုံချိန်အမိတော့ မြစ်ကြီးနားသို့ပြန်ရောက်
နိုင်ပါလိမ့်မည်။

စောင့်နေရှာမည်ဆိုသော ဇော်တယောက် တရက်တော့
စိတ်ပို၍မောနေရှာမည်။

မတတ်နိုင်ပါ။ သည်ရက်အတွင်းမှာ ကိစ္စပြတ်လိုလှပါ
သည်။

ကိုမင်းမောင်တို့ သဲသဲမဲမဲလိုက်နေသော လောကနတ်ရုပ်
၏ခြေရာနှင့်...။

ဝတ်ရုံမည်းကြီးနှင့် မောင့်ကိုသေစေခဲ့သော တရားခံဟာ
ဘယ်သူလဲကွယ်...။

အခန်း (၃၇)

“ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာနဲ့ စကားပြောပါရစေ ကမာ
ရွတ် ရဲစခန်းကတဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား ဦးလေး”

မငြိမ်းသာ စိတ်စောစွာပြောသဖြင့် ဦးသိန်းဖေက...။

“အင်း... ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့လားကွယ်၊
မောင်ကျော်ဇော်ဦးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့သူတွေနဲ့ ဘာလို့
များစီလောက်ပတ်သက်ချင်နေရတာလဲ ငါ့တူမ
ရယ်”

“မောင်သေရတာ မကျေနပ်နိုင်လွန်းလို့ပါ ဦးလေး
ရယ်”

သည်ဘက်ခြံမှတိုဘက်ခြံသို့ ကူးလာကြရင်း ဦးလေးဦး သိန်းဖေက မငြိမ်းသာလှုပ်ရှားနေသည်များကို မလိုအပ်တော့ဟု ယူဆစိတ်နှင့်ဖျောင်းဖျာရာသည်။

“ပြီးတာတွေလဲ ပြီးပြီပဲလေ မောင်ကျော်ဇောဦးဟာ နှလုံးရောဂါနဲ့ သေတာပါလို့ ဆရာဝန်ဖြစ်တဲ့ မငြိမ်းသာကိုယ်တိုင်လဲ သိနေပြီပဲကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးလေးရယ် ဒါပေမယ့်. . .”

“အေး ဦးလေးကတော့ ဖခင်တစ်ယောက်ဆိုလဲ မမှားလို့ အကြံပေးတာပါ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် အလုပ်တွေ လုပ်နေမယ့်အစား မောင်ကျော်ဇောဦးထားခဲ့တဲ့ အမွေတွေကို ဘဏ်ကထုတ်ယူပြီး သင့်တော်သလို စဉ်သင့်ပြီ. . . သားအဖနှစ်ယောက် ငြိမ်းအေးချမ်းသာစွာနေသင့်ပြီ မငြိမ်းသာ။ သားကြီးမောင်ဥက္ကံကို လက်မထပ်ချင်နေပါ အဲဒါကငါတူဖဲ့ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပါ အခုဦးလေးပြောနေတာတွေဟာ တကယ့်စေတနာပါဆိုတာ. . .”

“ငြိမ်းသာနားလည်ပါတယ်ဦးလေးရယ်၊ ဦးလေးသိန်းဟာ ငြိမ်းသာဘဝရဲ့ ဒုတိယဖခင်ပါ”

“ဦးစေတနာကို နားလည်ရင်ကျေနပ်ပါပြီမငြိမ်းသာ အခုရဲ့စခန်းက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲမသိဘူး ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ် ရှုပ်ထွေးလာမယ့် ပြဿနာကိုတော့ ရှောင်ပါကွယ်. . . တိုက အုပ်စုအများကြီး ပြီးတော့ကိုယ်ပြန်ရမှာက မြစ်ကြီးနား သွားရလာ ရမယ့်ဒုက္ခလဲ တွက်ကြည့်၊ ဦးလေးသဘောကတော့ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေလို့ သဘောထားပြီး အားလုံးရပ်လိုက်စေချင်တယ်”

“ဦးလေးစေတနာကို ငြိမ်းသာနားလည်ပါတယ်နားလဲ ထောင်ပါ့မယ် အခုတော့ ဘာအကြောင်းပြောမှာလဲဆိုတာ ခဏသွားပြီး နားထောင်လိုက်ပါရစေဦးနော်ဦးလေး”

“အေးပါ. . . ဒါတော့သွားပြောရမှာပေါ့ ပြေလည်ပြီး ဆုံးသွားပါစေလို့ ဦးလေးဆုတောင်းပါတယ်”

မောင့်ခြံမှာ တယ်လီဖုန်းမရှိ တိုဘက်ခြံသို့ ကူးလာရင်း တေးပြောခဲ့ကြရာမှ ဦးလေးသိန်းတို့တိုက်ရှေ့အရောက်တွင် ငြိမ်းသာပြေးဝင်သွားပြီး. . .

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာပါ”

“ကျွန်တော်ဝင်းဟန်ပါ”

“ဟိုဘက်ခြံကလာရလို့ ခဏကြာသွားပါတယ်”

“ရပါတယ်”

“အကြောင်းထူးရှိပါလားရှင်”

“ရှိတယ်ဒေါက်တာ အခုဦးလှဋ္ဌေးကဝန်ခံလိုက်ပါပြီဟာ”

“လောကနတ်ရုပ်လဲ သူပဲခိုးသွားတာပါ ပဲခူးမှာ ရောင်းချခဲ့ပါတယ်လို့ အစစ်ခံလို့ ပဲခူးရဲကလဲ သင် ဆိုင်ရာကိုလိုက်ပြီး ပြန်လည်သိမ်းဆည်းထားပါပြီလို့ ဖုန်းနဲ့ အကြောင်းပြန်လို့ ကျွန်တော် ဒေါက်တာမငြိမ်း သာဆီကို သတင်းပို့တာပါ”

“ဒါဆိုကျွန်မတွေ့တဲ့ အရိပ်မည်းနဲ့လူဟာလဲ သူပဲ ပေါ့နော်ဟုတ်လား မောင့်ကိုသေအောင်လုပ်တာပဲ ဒီလူကြီးပဲလားရှင်”

“သူပဲဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“တောက်...ယုတ်မာလိုက်တာရှင်”

“အဲဒီကိစ္စကိုတော့ သူဝန်မခံသေးဘူး အရုပ်ကိုတယ် ထဲခိုးလာပြီး အဲဒီညက ပဲခူးမှာရောင်းခဲ့တယ်လို့ ပြောနေတယ်၊ သူရန်ကုန်တစ်ခေါက်ပြန်မပြန်ဆိုတာ သေချာအောင် စုံစမ်းနေဆဲပါပဲ။ ဦးအောင်ဇံတို့အဖွဲ့ကမနက်ငါးနာရီ ပဲခူးကပြန်ထွက်သွားကြတယ် အဲဒီမှာလဲ ဦးလှဋ္ဌေးပါတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“အိုဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပဲဖြစ်ရမယ် သူပဲမောင့်အကြောင်းအသေးစိတ်သိတာပါ ကျွန်မ ရဲစခန်းကိုလာ

ခဲ့ရမလား ဦးဝင်းဟန်”

“မလိုသေးဘူးထင်ပါတယ် တရားခံကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာရှိနေပြီပဲ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မပြန်ရတော့မှာ ဦးဝင်းဟန်ရဲ့”

“ဥပဒေက ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွားမှာပါ... သူ့နောက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိနေသေးသလား ဆိုတာပဲစုံစမ်းဆဲပါ ကဲ... ဒါပဲဒေါက်တာ”

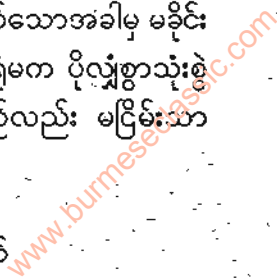
“ဟုတ်ကဲ့ရှင် အကြောင်းထူးရင်လဲ အကြောင်းကြား ပါဦးနော်”

“ကောင်းပါပြီ”

မငြိမ်းသာ၏မျက်စိထဲတွင် အရပ်ပုပုခင်တိုတို မျက်နှာချိုချိုနှင့် နေတတ်သော ဦးလှဋ္ဌေး၏ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

‘လူယုံသတ်၍သေသည်’ဆိုသော ရှေးစကားသည် မောင်နှင့်ဦးလှဋ္ဌေးတို့လို အဖြစ်ပျက်မျိုးရှိခဲ့ဖူး၍သာ ကဗ္ဗည်းတွင်ရစ်ခဲ့သော စကားဖြစ်လေသည်။

သူ့ကိုမောင်သည် အထက်စီးမှ ဘယ်သောအခါမှ မခိုင်းခဲ့ရှာ လူကြီးဆိုသောစိတ်နှင့် ဂါဝရထားခဲ့ရုံမက ပိုလျှံစွာသုံးစွဲနိုင်အောင် ငွေများမကြာခဏ ပေးခဲ့သည်လည်း မငြိမ်းသာ အသိပါ။

မောင့်ပစ္စည်း ခိုးယူရုံမက မောင့်ကို အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့်များ သေစေချင်ရတာလဲရှင်။

မောင်ဟာ သိပ်လန့်ရင် သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားရင် မေ့ခြေ သွားတတ်ကြောင်း ငယ်စဉ်ကပင် သူသိရှိလေမည်။

ရေချိုးခန်းတွင်းမှာ ပစ်လဲကျပြီး ရေပန်းအောက်ရောက် သွားသဖြင့် နှလုံးကိုပြန်လည်နှိုးချိန်ပင် မရနိုင်လောက်အောင် မငြိမ်းသာကုသကယ်တင်ခွင့် မရနိုင်လောက်အောင်ပင် အပြစ် ပျက်က မြန်ဆန်လွန်းလှချေသည်။

“ဪ... ရက်စက်ပါပေ ဦးလှဋ္ဌေးရယ်”

အသံ (၃၈)

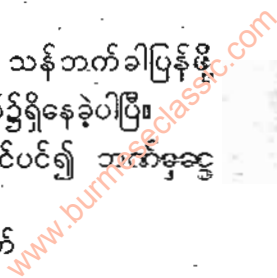
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ အလုပ်ရှုပ်လေ အဖေတို့က၍ ကောင်းလေဖြစ်နေသည်။ အငြိမ်ကိုမနေ ဝင်ဒါမီယာမှနေ၍ တစ်နေ့ကို လမ်းသုံးခေါက် ထွက်နေသည်။

ကိုဥက္ကာလည်းမနေရ။

မငြိမ်းသာက 'ကိုဥက္ကာကိုအားနာစရာ'ဆိုတော့ သူ့ဟာ သူ တက္ကစိကားများငှား၍ သူ့အသိ သူ့ဆွေမျိုးများထံသို့ အိမ် ပေါက်စေသွားလည်နေသည်။

မငြိမ်းသာလည်းပြောမနေတော့ သန်ဘက်ခါပြန်ဖို့ အတွက်လေယာဉ်လက်မှတ်ပင် လက်ဝယ်၌ရှိနေခဲ့ပါပြီ။

ဦးလေးသိန်းဒေါ်လေးမြတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ ဘက်စုဋ္ဌ

ထုတ်ယူကာ ဦးလေးသိန်းထပ်မံတည်ထောင်ထားသော ပလတ်စတစ်စက်ရုံ၌ ငွေတစ်သိန်းထည့်ဝင်သည်။ အမြတ်ကိုအချိုးကျပေးမည်။ အနည်းဆုံးအတိုးသဘောနှင့် တစ်လကို နှစ်ထောင်ပို့ပေးမည်ဟု ဦးလေးသိန်းကတိပြု၏။

မောင်မေမေလက်ထက်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသော လက်ဝတ်ရတနာဒေသတ္တုကို ဘဏ်မှထုတ်ယူလာတော့ မငြိမ်သာ မျက်ရည်ကျမိသေးသည်။

‘ပစ္စည်းစုထိုက်သူဖို့’ ဆိုသောစကားကလည်း သံဝေခဆန်စွာမှန်ကန်လှပါပေသည်။

ဦးလေးနှင့်ဒေါ်လေးတို့၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း တချို့ကိုယူ တချို့ကိုဘဏ်မှာပြန်အပ်ပြီး စိန်ထည်တချို့ကိုတော့ ဒေါ်လေးမြလက်၌သာ အပ်နှံထားလိုက်သည်။

ဤကိစ္စမျိုးကျတော့ အဖေဝင်မပါဝင် သူစိတ်လည်းမဝင်စားနားလည်းမလည်ရှာပါ။

ဤမျှ လောဘကင်းမဲ့ရှာသော ဖခင်ကြီးကို အထင်မှားမိခဲ့၍ မငြိမ်းသာ၏နောင်တတရားများသည် မိမိ၏နှလုံးသွေးရပ်မှသာ ပြီးဆုံးပျောက်ကွယ်နိုင်ပါတော့မည်။

“ဒေါ်လေးတို့ကိုတော့စိတ်ချနော် မငြိမ်းသာ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ဒေါ်လေးရယ် ဦးလေးနဲ့ဒေါ်လေးဟာငြိမ်းသာရဲ့ မိဘပါ အဖေကလဲ သိတဲ့အတိုင်း”

ဘာကိုမှ စီမံမပေးနိုင်ရှာဘူးလေ”

“ပစ္စည်းဥစ္စာ ထိန်းသိမ်းပေးဖို့တော့ ဦးလေးတို့ တာဝန်ထားပါမငြိမ်းသာ ဘာဖြစ်စေချင်သလဲသာ ပြောဦးလေးဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦးလေး”

“ဟိုကိစ္စကိုတော့ ဦးလေးဘာမှထပ်ပြီးမပြောလိုတော့ပါဘူးကွယ်၊ ငါတူမဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းပဲ ရှိပါစေတော့ တိုက်တွန်းရင် တစ်မျိုးထင်သွားမှာလဲ စိုးရိမ်မိပါတယ်”

“မထင်ပါဘူးဦးလေးရယ်၊ ငြိမ်းသာအိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးနိုင်တဲ့အခါကျရင် ကိုဥက္ကာဟာ ပထမဆုံးလူပါ။ ငြိမ်းသာနားလည်းပါတယ်၊ အခုတော့ခွင့်လွှတ်ပါဦး ဦးလေးရယ်”

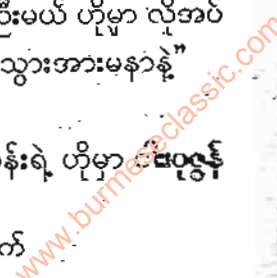
“အေးပါကွယ်... အေးပါ ငါတူမ စိမ်ချမ်းသာ သလိုသာ ဆုံးဖြတ်ပါ”

ဆွေးနွေးပွဲလေးဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။

“ကဲဦးလေးလဲ စက်ရုံသွားလိုက်ဦးမယ် ဟိုမှာ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းရှိရင်လဲ ဒီအိမ်ကယူသွားအားမနာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦးလေး”

“ရှင်တူမအတွက် စိတ်ချပါကိုသိန်းရဲ့ ဟိုမှာ မိမိပုဂ္ဂိုလ်”

ငါးပိ၊ ငါးခြောက်ရှားလို့ အကုန်လုံးဝယ်ခြမ်းပြီးကြော်
တန်တာကြော်၊ လှော်တန်တာလှော်ပြီး ပေးလိုက်
လို့ပါ. . . ”

“အင်းလေ ငြိမ်းသာရောက်တာနဲ့ ဒေါ်လေးမြတို့လဲ
ပင်ပန်းကုန်ကြပြီနော်”

“တို့ကဝမ်းသာနေတာပါ ငြိမ်းသာရယ် ဒီလိုလုပ်ငေး
ချင်လွန်းလို့ ကိုသိန်းကိုယ်တိုင်ပဲ သွား ခေါ်လာတဲ့
ဥစ္စာကို”

“မင်းလတ်ဆိုတဲ့ကောင်ကိစ္စ စိတ်မချလို့ လိုက်သွား
တာပါကွာ မင်းကလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းသာခုလိုတစ်ခေါက်တော့ ပြန်လာ
သင့်ပါတယ်လေ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဆို ပြန်လာဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး ဦးလေးလာခေါ်လို့”

တူဝရီးသုံးယောက် ပြုံးရွှင်စွာနှုတ်ဆက်ပြီး ဦးလေးသိန်း
လည်း စက်ရဲ့သွား မငြိမ်းသာလည်းကိုယ့်တိုက်ရှိရာသို့ ပြန်လာ
ခဲ့ပါသတည်း။

အခန်း (၃၉)

“ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ ဆိုတာလား”
ခြံအပြင်မှ လူတစ်ယောက်။

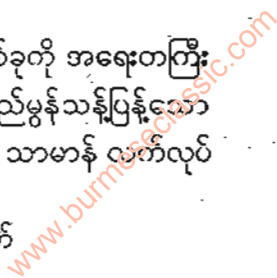
“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဆွေအနွဲ့စရာ ရှိလို့ပါ”

“ကိစ္စကိုပြောပါ၊ ကျွန်မ မငြိမ်းသာပါ”

“အတော်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အထဲကို ခဏလောက်
ဝင်ပါရစေ”

မျက်နှာစိမ်းနွယ်သည် သည်ကိစ္စတစ်ခုကို အရေးတကြီး
ဆောင်ရွက်စရာရှိနေပုံရသည်။ သူသည် ရည်မှန်သန်ပြန်သော
ပညာတတ်လူတန်းစားမျိုးထဲက မဟုတ်နိုင်၊ သာမန် လက်လုပ်

လက်စား ဆင်းရဲသားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သူ့အဝတ်အစားများနှင့် သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်က ဖော်ပြနေသည်။ သူ့ပခုံးထက်၌ လွယ် အိတ်ဟောင်းတစ်လုံးကို လွယ်ထားသည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

“အို . . . ရှင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ မသိမိနဲ့ ကျွန်မတံခါးမဖွင့်ပေးနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင်လွယ် အိတ်ထဲမှာ ဘာပါလဲ”

“ဟာဗျာ ပုလင်းလွတ်တစ်လုံးနဲ့ ပုဆိုးတစ်ထည်ပါ ခင်ဗျားမယုံရင် အဲဒီခြံပြင်မှာ ချထားခဲ့မယ်”

သူ့ပခုံးထက်မှ လွယ်အိတ်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး အရေးကြီးလွန်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးရန် သာ သူ စိတ်စောနေ၏။

“ရှင်ရဲ့ကိစ္စကိုပြောမှ ကျွန်မ တံခါးဖွင့်ပေးနိုင်မယ် မပြောနိုင်ရင် ပြန်ပါ”

“ဟာဗျာ ခက်လိုက်တာ မြွေလာပို့တာ ကျွန်တော်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက ပို့ခိုင်းတာ”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဖွဲ့သေတ္တာထဲက တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ မြွေလေ”

“ဟင် . . .”

ခြံတံခါးကို ချက်ချင်းဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ပါတော့မည်။

“ကဲ . . . လာ ဒီဘက်ကို”

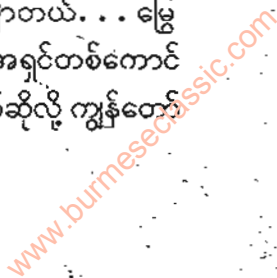
သူက မလုံမလဲဖြင့် ဟိုသည်လှည့်ကြည့်နေ၍ ခြံတွင်း၌ ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်မှ ခဲတန်းလျားဆီသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။ တိုက်ထဲတော့ အဝင်ခံ၍ မဖြစ်။

“ကဲ . . . ပြောစမ်းပါ၊ မြွေကရှင်လာပို့တာဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့ ဦးလေးက မှော်ဘီဘက်မှာနေပါတယ်၊ သူတို့ရွာနားမှာ ဗျိုက်တောတွေလဲ ရှိပါတယ်၊ အရင်က အလမွယ်ဆရာပါ အခုတော့ မြွေတွေဖမ်းပြီး ဘီပီအိုင်ကို ရောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဦးလေးကို ကူရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တူဝရီးက မြွေပြီးဆေး ထိုးထားတယ်”

ဆေးပညာအရ မြွေပြီးဆေးထိုး၍ မရကြောင်း မငြိမ်းသာငြင်းမနေတော့၊ သူပြောလာမည့်စကားကိုသာ စိတ်စောခြင်းကြီးစွာ စောင့်နေမိ၏။

“အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် အစ်ကိုက ပြောတယ် . . . မြွေခပ်သေးသေးထဲက အဆိပ်ပြင်းတဲ့အရှင်တစ်ကောင်ကို သွားပို့ချည် ငွေငါးရာပေးလိမ့်မယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ဒီကိုလာပို့ခဲ့တာပါ”

“ဒီကို ရှင်လာပို့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီ ဦးလေးဆီ လာပို့ခဲ့တာပါ”

သူက လက်ညှိုးညွှန်၍ပြောလိုက်သဖြင့်...

“ကျွန်မ သိပါပြီ၊ ရှင်ကို ငွေငါးရာပေးပြီး အဲဒီအဆိပ် ပြင်းတဲ့ မြွေကို ဝယ်လိုက်သူဟာ ဦးလှဒွေးပဲ မဟုတ် လားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ဟင်”

“ကျွန်တော့် အစ်ကိုရဲ့ အလုပ်ရှင် ဦးသိန်းဖေ”

“ဘာ... ဘာ ဘယ်သူ”

“ဟိုဘက်ခြံက ပလတ်စတစ်စက်ရုံပိုင်ရှင် ဦးသိန်းဆီ ဆီကို လာပို့ရတာ”

“အမလေး... ဘုရား ဘုရား”

မငြိမ်းသာ ရင်ကို ဖိထားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်လို့လား၊ ဟုတ်လို့လားရှင်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အစ်ကိုကို လုပ်ရက်ပျက်များတယ်ဆိုပြီး အလုပ်က ထုတ်လိုက် တယ်လေ၊ အစ်ကိုက မမာ သူ့မိန်းမက ကလေးမှန် နှာမြင်လို့ အလုပ်ပျက်ရတာပါ။ လစာထဲကဖြတ်ပါ”

နောက်မပျက်စေရပါဘူး ဆိုတာတောင် မရလို့ နာ ကျည်းတာနဲ့ ဒီကိစ္စကို လာဖော်တာ”

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာသည် မေ့မြောသွားမတတ် မျက်စိ များပြာဝေသွားသည်။

ထိုသူ၏ စကားသံများ အားလုံးကိုပင် မမှတ်မိတော့... ရင်တပြင်လုံး ထိတ်ထိတ်ခုန်နေသည်က ပွင့်ကွဲသွားတော့မ ဘတ်။

“ကျွန်တော့်အစ်ကို သူငယ်ချင်းက ဦးသိန်းဖေ စက် ရုံမှာ ရှိလို့ သတင်းတွေကြားရတယ်လေ၊ ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ ပြန်ရောက်လာပြီ၊ ရဲတွေရောက်လာပြီး အိမ်ကိုရှာကြတယ်၊ မြွေ တွေ သွားပြီဆိုပြီး စက်ရုံ မှာပြောနေကြလို့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက မင်း သွား ပြီးဖွင့်ပြောလိုက်ကွာ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်လို့ လာခဲ့ တာပါ”

လုံးဝ မမျှော်လင့် မထင်မှတ်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မငြိမ်း သာ၏ရင်မှာ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်လောက်အောင်ပင် လှုပ် နှားနေရပါပြီ...

“မြွေရောင်းတာ အပြစ်မရှိပါဘူးဗျ၊ သူဒီလို ခင်ဗျား ကို သေကြောင်းကြံလိမ့်မယ်လို့လဲ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမသိခဲ့ကြပါဘူး”

“ဘာအတွက် ဝယ်မယ်လို့ ပြောလဲရှင်”
 “သူ့အသိက ဆေးဖော်ဖို့တဲ့ ဘယ်သူမှမပြောရဘူး
 တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လဲ မြွေတစ်ကောင်ထဲနဲ့ ငွေငါးဆ
 ရမယ်ဆိုတော့ သူ့မှာတဲ့အတိုင်း အဆိပ်ပြင်းဆုံး ခြေ
 ကိုလာပို့ခဲ့တာပါ”

မငြိမ်းသာ၏ အသက်ရှူနှုန်းပင် မမှန်ချင်တော့...
 “ခုတော့ဗျာ အလကားသက်သက်ကျွန်တော့်အစ်ကို
 ကိုအလုပ်ထုတ်ပစ်ခဲ့လို့ ခံပြင်းလွန်းလို့လာပြောတာ
 ပါ”

“ကျေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”
 “ကျွန်တော်ပြန်မယ်၊ ကျိုက္ကလားကတောင် လာရတာ
 လမ်းစရိတ်ကလေး နည်းနည်း မ စပါ”

အစိတ်တန်လား ဆယ်တန်လားပင် မသိတော့၊ ထုတ်သူ
 ပေးလိုက်မိသည်။

“ဪ... ရှင် ရှင်အစ်ကိုနာမည်က ဘယ်သူလဲ”
 “အောင်ခင်တဲ့ဗျ၊ ကျွန်တော်က တိုးမောင်”
 “ကိုအောင်ခင်ဆိုရင် သိတယ်လား”
 “သူ့ပလတ်စတစ် တစ်ရုံးလုံးသိတယ်၊ သူလဲသိတယ်”
 “ကောင်းပါပြီ ကိုတိုးမောင် ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ကိစ္စတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးသွားသဖြင့်

ဟန်နှင့် သူ ခပ်မော့မော့ပင် ထွက်သွားသည်။ တစ်ဘက်ခြံသို့
 လည်းခံပြင်းသော မျက်နှာထားနှင့် လှည့်ကြည့်သွားလိုက်သေး
 သည်။

မြွေထည့်သူနှင့် မောင့်ကို သေစေသူသည် တစ်ဦးတစ်
 ယောက်တည်းဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ခိုင်မာစွာယူဆခဲ့သော မငြိမ်းသာ။

အခုတော့...
 အခုတော့ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ...
 ဦးလေး ဦးသိန်းဖေဆိုပါလား...

မငြိမ်းသာ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်
 တိုးကွယ်ကြည့်ညိုခဲ့သော...

ဦးလေးသိန်းဟူသည် လူသတ်တရားခံတဲ့၊ လူသတ်တရား
 ခံတဲ့...

တစ်ခါတစ်ရံ မိုးလင်းသည့်တိုင် စာထိုင်ကျက်ခဲ့ရသော
စား ပွဲဟောင်းနှင့် ကုလားထိုင်လေးကလည်း ခင်းကျင်းလျက်
ပင်. . .

ဦးလေးသိန်း၏ အရိပ်အာဝါသ

ဦးလေးသိန်း ပေးခဲ့သော အရိပ်ကလေးဖြင့် တသက်တာ
အင့်တယ်ခဲ့ရသော ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ ဟူသည့် ဆရာဝန်မ
လေးတစ်ယောက် အဖြစ်. . .

မျက်ရည်တွေ သွယ်သွယ်စီးဆင်းရင်းကပင် ထင်းရှူး
သေတ္တာကြီးကို မငြိမ်းသာ ဖွင့်လိုက်သည်။

အဖေ၏ လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် သိုးမွေးခေါင်း
ဥပုံအညိုရောင်ရင့်ရင့်. . .

အင်္ကျီကြီးက အရပ်ပုသော အဖေနှင့် ခြေမျက်စိဖုံးမ
ဘတ်။

ဪ. . . စာကိုသာ ကြုံးကျက်တတ်တဲ့ဝိရိယရှိရုံကလွဲ
သို့ ဘာ အတွေးအခေါ်မှ မရှိတဲ့ငါ၊ ဘာကိုမှ ဖြောင့်မှန်စွာ
စဉ်းစားတတ်တဲ့ ငါပါလား. . .

ဟိုညက တွေ့လိုက်ရတဲ့ အရိပ်မည်းကြီးဟာ အရပ်အ
ချယ်ကြီးလေ၊ အရပ်အမြင့်ကြီးလေ. . .

အဖေရော ဦးလှဋ္ဌေးပါ ပုပုပြတ်ပြတ်တွေ။

ဦးလေးသိန်းရဲ့ ပခုံးလောက်မှာသာ သူတို့ခေါင်းကရှိ

အခန်း (၄၀)

သည်တစ်ခါကျရသော မျက်ရည်သည် နှလုံးသည်းပွတ်
၏။ ဗဟိုမှ တိုက်ရိုက်စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်များမို့ ရင်ပြင်
ခွင်လုံး ပြင်းပြစွာ ပူလောင်လှချည်ရဲ့လေ. . .

မငြိမ်းသာ နေထိုင်ခဲ့ရာ အခန်းငယ်လေးကို ဖွင့်ချိန်
မငြိမ်းသာ၏ လက်များ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် နေထိုင်အိပ်စက်ခဲ့ရာ အခန်းတစ်
လေး. . .

ကွပ်ပျစ်ငယ်လေးနှစ်ခု သံသေတ္တာဟောင်းတစ်လုံး ထင်
ရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံး သံဇကာများ ဆွေးနေသော ကြောင်အိမ်
ဟောင်းလေးတစ်ခုက သည်အတိုင်း. . .

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။

ဟိုညက တွေ့လိုက်သော အရပ်အရှည်ကြီးမှန်းသိမှတ်
လိုက်ပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်များ ငါ အဖေ့ကို စွပ်စွဲမိပါလိမ့် -

ဦးလေးသိန်းများ ဖြစ်မလားလို့ ဘာကြောင့်များ မတော့
မိခဲ့ရပါလိမ့်. . .

“ဘာကြောင့်များ မတော့မိခဲ့ရပါလိမ့်နော်”

အကျိုးကြီးကိုကိုင်ပြီး ဟိုဘက်ခြံနှင့် သည်ဘက်ခြံ
အလွယ်တကူ ကူးနိုင်သော ခြံစည်းရိုးကို မျက်ရည်တွေကြား
ကြည့်နေမိသည်။

ထိုနေ့က အဖေ့ကို ဦးလေးကိုယ်တိုင် အိပ်ဆေးနှစ်ပြား
တိုက်ခဲ့သည်။ ဗေလီယံဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်။ ဟုတ်ခဲ့လျှင်လည်း
ဗေလီယံ တဆယ်ဂရမ်နှစ်ပြား ဖြစ်လေမည်။

လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ မဖွင့်နဲ့ဦးနော် ဟူ၍ ထိုနေ့လယ်
ဦးလေးကိုယ်တိုင် ပြောကြားခဲ့ဖူးသော စကားကို ပြန်လည်း
မှတ်ရခြင်းဖြင့် မငြိမ်းသာကို သေစေလိုခြင်းမဟုတ်ပဲ မောင့်
သာမြွေဆိပ်သင့်၍ သေစေလိုသော ဦးလေး၏ အကြံသည် -

ဘာကြောင့်ပါလဲ

ဘာအတွက်ပါလဲရှင်. . .

မနေ့ကလည်း ဤကိစ္စများကို ပြီးပါစေတော့၊ ရဲနှင့်
ရှင်းနေပါရန် စေတနာကောင်းလိုလိုနှင့် အမှုမပေါ်စေရန်

ကြားခဲ့သော ဦးလေး၏ စကားများ. . .

ယနေ့ပင်လျှင် ဘဏ်မှ ငွေတစ်သိန်းထုတ်၍ ဦးလေးအား
ပေးခဲ့ပြီးသော မငြိမ်းသာ. . .

ရင်၌ ဆူဝေလှိုက်လှဲလာသည်။

သည်အခါ ပိုရိုက်ရခြင်းက ရင်၌ ဝေဒနာပေါင်းစုံ စုပြုံ
ဖြစ်ထွန်းမှုကြောင့် ချေမွထုရိုက်နေသည်သို့ ရှိချေ၏။

ရှာသော ဒေါ်လေးက လွဲမှားစွာ ဖျောင်းဖျာရှာသည်။
ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာသည် ဒေါ်အေးမြကို စူးနစ်စွာစိုက်
ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ဦးတည်းသော သူ့ဘဝ၏ မြတ်နိုးအားကိုးရာ
အမျိုးသမီးကြီးကို တအားလှမ်းဖက်ပြီး သူ့ရင်ခွင်မှာမျက်နှာ
အပ်နှံကာ။

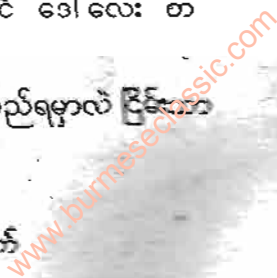
အခန်း (၄၁)

“ဟဲ့... ငြိမ်းသာ... တူမလေး”
ဒေါ်လေး... ဒေါ်အေးမြ၏ အသံ...
“ဟင်... ငိုလို့ပါလား... ဒီအကျိုးကြီးက ဘာလုပ်
တာလဲ ဘာဖြစ်လို့ကိုင်ထားတာလဲ”
ဒေါ်လေးက မငြိမ်းသာ၏ လက်မှအကျိုးကြီးကို ဆွဲယူပြီး
နားမလည်သလို ကြည့်နေရာမှ နားလည်သွားဟန်ဖြင့်...
“ဪ... တူမလေးရယ်... ငိုနေလို့လဲ သေဆွဲ
လူက ပြန်လာမှာမှ မဟုတ်တော့တာ ဟောနဲ့
ဖြေပါကွယ်”
မငြိမ်းသာ၏ ရင်တွင်း ပဋိပက္ခကို နားလည်နိုင်စွမ်း

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒေါ်လေး... ဒေါ်လေးမြရယ်”
“ကွယ်... တူမလေးရယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့
ဒီလောက်ငိုနေရတာလဲဟင်”
“ဒေါ်လေးရောသိသလား ဒေါ်လေးရော အကြံတူ
ပဲလားရှင်”
“ဟဲ့... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”
“ငြိမ်းသာရဲ့ဘဝကို အထက်ရောက်အောင် မြှင့်တင်
ပေးပြီးမှ ငြိမ်းသာရဲ့ ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးကိုဘာ
လို့များခွဲထုတ်ပစ်လိုက်ကြတာလဲ ဒေါ်လေးတို့ရယ်”
“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငြိမ်းသာ ဒေါ်လေးဘာမှ
နားမလည်ပါလားကွယ်”
“တကယ်ပဲနားမလည်တာလားဟင် ဒေါ်လေး စာ
ကယ်ပဲ မသိတာပဲ”
“ဘာကိုမသိရမှာလဲ ဘာကိုနားလည်ရမှာလဲ ငြိမ်းသာ
တူမလေးဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်းထန် လှိုက်လှဲစွာ ရှိုက်နေသော မငြိမ်းသာဘဲ
ဒေါ်အေးမြက ဖက်ပွေ့ပြီး တကယ်ကို နားမလည်သောအသိ
နားလည်ချင်သော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေ၍။

“ဒေါ်လေးလဲ ဘာမှ မသိဘူးနော် ဒေါ်လေးရယ်
ငြိမ်းသာပါမောင်နဲ့ တစ်ခါတည်း သေသွားရင်သိပ်
ကောင်းမှာပဲတစ်ခါတည်းသေအောင်ပဲသတ်လိုက်
ကြပါတော့လား ငြိမ်းသာ ရင်တွေ့ခုလို အထပ်ထပ်
အခါခါ နာကျည်းနိုင်တဲ့ စွမ်းအား မရှိတော့ပါဘူး
ရှင်”

“တူမလေး ငြိမ်းသာ ဘာဖြစ်သလဲ ဘာဖြစ်သလဲ
ဒေါ်လေးကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ။

ဒေါ်လေး မသိသေးဘူးဆိုရင်တော့ မသိတာပဲ
ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်။

“ခက်လိုက်တာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ဘာကြောင့် ဒီလိုရက်ရက်စက်စက်ကြီး ခွဲပစ်ရတာလဲ
ဘာအတွက်လဲ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာတွေ ငြိမ်းသာသိချင်တယ်
ဒေါ်လေးရယ်. . . ဟဲ့”

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ ရင်ဖွင့်၍အော်ငိုလိုက်တော့သည်။

“မငြိမ်းသာတော့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီ”

ဟူ၍ ဒေါ်အေးမြက ရင်ထိတ်စွာတွေးပြီး တိုက်ကြီးဘတ်

သို့ ပြေးသွားသည်။

“ကိုသိန်းဖေ. . . ကိုသိန်းဖေ”

အသံကုန် ကြုံးဟစ်၍ ဒေါ်အေးမြ ခေါ်လိုက်တော့သည်။
သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးထင်သွားသည့် အတွက် ဦးသိန်း
ဖေကို ဒေါသနှင့် ကြုံး၍အော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုဘက်ခြံမှာ ငြိမ်းသာလေးနဲ့ မောင်ဥက္ကာနှစ်ယောက်
တည်း ကိုသိန်းဖေ တမင်လွတ်ထားတာဟူ၍ မတွေးသင့် မတွေး
အပ်သော အလွဲတွေးများတွေးနေဆဲ။

“ဟဲ့. . . ဘာလဲ. . . ဘာလဲ”

“လာစမ်းပါဦး. . . မြန်မြန်”

ဒေါ်အေးမြ ခွဲပစ်ပြေးပြေး လျှောက်သွားသည် နောက်က
ဦးသိန်းဖေလည်း အလောတကြီးလိုက်သွားတော့။

လောင်းကုတ်မဲကြီးကို ပြန်ကိုင်ထားပြီး တောင့်တောင့်ကြီး
ရပ်နေသော မငြိမ်းသာကိုတွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ဦးသိန်းဖေ
သည်. . .

သူ့တကိုယ်လုံးမှ အကြောများအားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားသ
လို နေရာတွင်ပင်တုန့်ကနဲရပ်သွားသည် ဆက်လက်လှမ်းနိုင်
သည့်အင်အားမရှိတော့။

မငြိမ်းသာသည်လည်း ဦးသိန်းဖေကို ကြည့်နေသော
မျက်ဝန်းများက နာကျည်းခြင်း ကြေကွဲခြင်း ယူခြင်းမရှိခြင်းနှင့်

တန်မျှသော ကလဲစားခြေလိုခြင်း စသောခံစားမှုအရပ်ရပ် တို့ကို အဓိပ္ပါယ်ဖော်ကြားနေသော မငြိမ်းသာ၏ မျက်နှာ...။

“မငြိမ်းသာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုသိန်း မေးစမ်းပါဦး ရှင့်တူမကို”

ရင်တွင်းမှခံစားမှုများကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ မြို့သိပ်ပိတ်ဆည်းနေကြသော သူနှစ်ဦး၏ ဝေဒနာအရပ်ရပ်ကို ဒေါ်အေးကြကနားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ဟိုကြည့်လိုက်သည်ကြည့်လိုက်...။

“ဦးလေး”

“ဦးလေးသိန်း”

မငြိမ်းသာကအံ့ကိုကြိတ်ပြီး ရင်ခေါင်းတွင်းမှ အသံကြီးဖြင့် နှင့်နှင့်နဲနဲခေါ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ...။

“ဘာကြောင့်လဲ ဘာအတွက်လဲရှင်”

“ကိုဥက္ကာအတွက်လား ဦးလေးရဲ့”

မငြိမ်းသာ ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပဲ ကွပ်ထဲပေါ်သို့ ပုံကျသွားပြီး သည်းထန်လှိုက်လှဲသော ရှိုက်သံများနှင့် အားပါးတရ ငိုချလိုက်တော့သည်။

“သူ့ဘာဖြစ်တာလဲ ကိုသိန်း”

“မသိဘူးလေကွာ”

ဦးသိန်းဖေ၏အသံများ တုန်နေသည်။

သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို မငြိမ်းသာ သိသွားလေပြီလားဟူ၍

လည်း စိုးရိမ်စိတ်က မီးကဲ့သို့ပူ၏။

မသိနိုင်ပါဘူးဟူ၍လည်း ခပ်ဖြေဖြေပြန်တွေးပြီး...

“ကဲ... မမြ... တိုက်ပေါ်သွားနေ ကျုပ်တူမကို ကျုပ်အေးအေးဆေးဆေးမေးကြည့်မယ်”

“အေး... မေးမေး၊ မတော်တာတွေ မတရားတာတွေ ဖြစ်လာရင်တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မခံဘူးမှတ်ပါ”

ဒေါ်အေးမြကလည်း ကိုဥက္ကာကိုရည်ညွှန်း၍ ခက်ခက်ထန်ထန်ပြောကြားပြီး မငြိမ်းသာတို့၏ အခန်းလေးထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မငြိမ်းသာ”

အတတ်နိုင်ဆုံး ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းပြီး အတည်ငြိမ်ဆုံးလေသံနှင့် ဦးသိန်းဖေကမေးလာသည်။

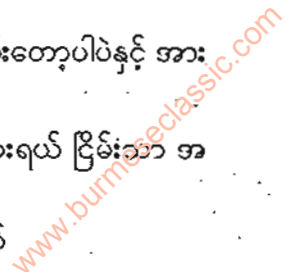
မငြိမ်းသာ တော်တော်နှင့်မဖြေနိုင်သေး ဦးသိန်းဖေ၏ ရင်၌ပူတစ်ဝက်ဖြင့် သိချင်စိတ်က ရင်ကိုဖောက်ထွင်းတော့မလို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားနေရသည်။

“ဦးလေးမေးနေတယ်လေ မငြိမ်းသာ”

“ဦးလေးရယ်”

သိမ်းမနိုင်သောမျက်ရည်တို့ကို မသိမ်းတော့ပါပဲနှင့် အားတင်းလိုက်ပြီး...

“ငြိမ်းသာပြောချင်ပါတယ် ဦးလေးရယ် ငြိမ်းသာ အ

များကြီးပြောချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ပြောမထွက်ဘူး
အို. . . ဟို ငြိမ်းသာဘာလုပ်ရမလဲ ဦးလေးရဲ့”

မငြိမ်းသာမှာ လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ဆောင့်ချလိပ်
ထွေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကွပ်ပစ်ပေါ်မှာလို့မိ၍ ငိုချပစ်လိုက်
တော့သည်။

“မငြိမ်းသာဒီလောက်ငိုနေတာကို ဦးလေးမကြည့်ရက်
တော့ဘူး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဦးလေးသိချင်တယ်။ ရင်ဆိုင်
မယ်။ ပြောစမ်းမငြိမ်းသာ ပြောစမ်း ဦးလေးကိုပြော
စမ်း”

ဦးသိန်းဖေ၏ပုံစံကို ခပ်ဝေဝေ ခပ်ဝါးဝါးမျက်ရည်ကြား
မှအားယူ၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဦးလေးသိပ်ရက်စက်တယ်နော်”

“ဟင်”

“ငြိမ်းသာအားလုံးသိပြီးပါပြီ ဦးလေးရယ်”

“ဘာ. . . ဘာ . . . ဘာကိုလဲ”

“ကိုအောင်ခင်ရဲ့ ညီနဲ့တွေ့တယ် ဦးလေးငွေငါးရာနဲ့
ဝယ်ခဲ့တဲ့ မြေ”

“မဟုတ်ဘူး. . . မဟုတ်ဘူး”

ဦးသိန်းဖေကြုံးအော်လိုက်သည်။

မငြိမ်းသာလည်း လဲရာမှကြုံးထလိုက်ပြီး လောင်းကုတ်

ကြီး ကိုကိုင်မ၍. . .

“ပြီးတော့ ဒီအင်္ကျီကြီး ဦးလေးဝတ်ခဲ့ပါတယ်ရှင်”

“အို. . . ဘာဆိုလဲ ဒါ ဦးတင့်ဟာပဲ”

“ဦးလေးရယ် ဘာမှလဲ မပြောပါနဲ့တော့။ ဦးလေးဒီ
လောက် ရက်စက်နိုင်ရင်ငြိမ်းသာအသက်ကိုပါ တစ်
ခါတည်း သတ်ပစ် လိုက်စမ်းပါ။ ငြိမ်းသာ
သေရဲတယ်”

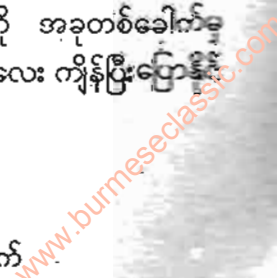
“ဘာတွေ ပြောနေတာလဲကွယ်”

“ဒီအချိန်ကျမှတော့ ဒါတွေပြောမနေပါနဲ့တော့ ဦး
လေးဒီကိစ္စဟာလဲ မငြိမ်းသာနဲ့ဦးလေးပဲနှစ်ယောက်
ထဲသိပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မပြောရသေးပါဘူး။
ဒါကြောင့် တစ်ခုပဲမေးစမ်းပါရစေ ဦးလေး ဖြေပါ”
“ဟင်”

“မောင့်ကို ငြိမ်းသာဘဝထဲက ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်
တာ ကိုဥက္ကာအတွက်လား ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လား
ဟင် ဦးလေး”

“မဟုတ်ဘူး မငြိမ်းသာ ဒီကိစ္စကို အခုတစ်ခေါက်မှ
စဉ်းစားမိတာပါ။ အဲဒါကိုတော့ ဦးလေး ကျိန်ပြီးပြောနိုင်
ပါတယ်”

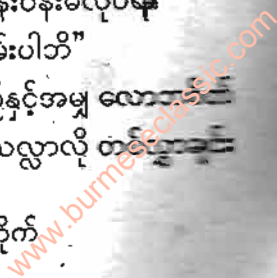
“ဒါဖြင့်ရင်. . . ”

မငြိမ်းသာ၏ စကားလုံးများသည် နှလုံးအိမ်မှတင်းကြပ်
 နေသည်။ လည်ချောင်းဝ၌ ပိတ်ဆို့နေသည်။
 မငြိမ်းသာမှာ ပြောနိုင်သည့် အင်အားပင် မရှိတော့ပါ။
 ဦးသိန်းဖေကသာ...

အခန်း (၄၂)

“ကောင်လေးက ချမ်းသာလှချည်လား”
 မငြိမ်းသာ၏အမည်နှင့် လွဲအပ်ပေးမည့်ငွေသားများ
 အတွင်းပစ္စည်းများကို ကြည့်ပြီး ဦးသိန်းဖေမျက်လုံးပြူးသွားသည်။
 သူတို့မှာဖြင့် တစ်လလုံး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးရှာပါစွ
 အစားမမှန် အအိပ်မမှန် လုပ်ပါမှရလှ ငါးထောင်တစ်သောင်း။
 ယခုတော့ ကြည့်ပါဦး၊ ကျော်ဇောဦးပိုင်ဆိုင်သည်က
 သိန်းပေါင်းများစွာ ဘာမှလည်းပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်ရ။
 “ဒီလို စည်းစိမ်မျိုးများရချင်စမ်းပါဘိ”
 ကျော်ဇောဦးဘဝကို အားကျသည်နှင့်အမျှ လောကီကံ
 သည် ဦးသိန်းဖေ၏ အသိဉာဏ်ကို တိမ်သလ္လာလို တင်လာခဲ့

တစ်ထပ်ချင်းဖုံးအုပ်လာသည်။

ဦးသိန်းဖေသည် ငွေကို လောဘတကြီး ရှာဖွေရုံမှလွဲ၍ စိတ်ထားယုတ်ညံ့သူ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ယခုမှသာ . .

ကျော်ဇောဦး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို အားကျရာ တပ်မက်သည့်စိတ်သို့ တစ်ဆင့် တိုးလာခဲ့သည်။

“အားလုံးမငြိမ်းသာနာမည်နဲ့ လွှဲပေးခဲ့တာ သူ့ကိုသိ ချစ်ကြောင်းပြချင်တာကတစ်ချက် နောက်တစ်ချက် က . . .”

“ကျွန်တော့်မှာ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါရှိနေတယ် ဦးလေးသိန်းရ . . သူ့စိတ်ပူမှာ စိုးလို့သာဖေါ့ပြီးပြောထားရတာ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထောင်တောင် မပြုစေချင်ဘူး”

“မငြိမ်းသာကလဲ ဆရာဝန်ပါပဲကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့သူက ကျွန်တော့်ကိုသိပ်စိုးရိမ်ရှာတာ အင်းလေ မတော်တဆများ ကျွန်တော်ရုတ်တရက် သေသွားခဲ့ရင်အားလုံး အလွယ်တကူပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိအောင်ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ နေကောင်းသွားမှာပါ”

“မပြောနိုင်ဘူး ဦးလေးရယ် ကျွန်တော်ကသိပ်လန့်

ရင်တောင် မေ့သွားတာ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေ ယင်လဲ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“အင်းလေ . . ခုတော့ဒါတွေလဲ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး နော် ဦးလေး ကျွန်တော်အသက်ရှည်ချင်သေးတယ် ဗျာ ကျွန်တော်သူ့ကိုသိပ်ပြီး မြတ်နိုးတယ် သူနဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာအတူနေခွင့် ရချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သနားစရာ ကောင်းလှသော ကျော်ဇောဦး၏ စကားသံများသည် ဦးသိန်းဖေ၏ ကြောက်မက်ဖွယ် အတွေးထုကြီးကို မဖြိုခွဲနိုင်ခဲ့ပါချေ။

“ကျွန်တော်က သိပ်လန့်ရင်မေ့သွားတာ”

“မွေးရာပါနှလုံးရောဂါရှိတယ်” “ဆရာဝန်က ကျွန်တော်ကို အိမ်ထောင်တောင်မပြုစေချင်ဘူး”

“အင်းလေ မတော်တဆများ ကျွန်တော်ရုတ်တရက် သေသွားခဲ့ရင်”

ကျော်ဇောဦး၏အပြောများကို ပြန်၍ကြားနေအောင်စဉ်းစားယင်းက . . .

မတော်တဆများ ကျွန်တော် ရုတ်တရက်သေသွားခဲ့ရင် . . .

မတော်တဆများ ကျွန်တော် ရုတ်တရက်သေသွားခဲ့ရင် . . .

“ဟုတ်တယ် ကျော်ဇောဦးတစ်ယောက်မတော်တဆ
သေသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

သူပိုင်ဆိုင်ထားသမျှအားလုံးကို ငါ့တူမလေးမငြိမ်းသာတ
ပဲ။ ကောင်းပြီ မငြိမ်းသာရခဲ့ရင် . . .

“ငါ့စိတ် . . . ငါ့သဘော . . . ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း
အားလုံးဖြစ်မှာပဲ”

“ကိုတင့်က ဘာဆိုဘာမှ ဒီလောက်သိန်းချီတဲ့ငွေကို
ဘာမှလုပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဦးလေးပဲ စီစဉ်ပေးပါ”

လို့ ငါ့ကိုပြောမှာ အမှန်ပဲ ဟုတ်တယ် ဒီအတိုင်းဖြစ်မှာပဲ
အရေးကြီးတာက

“ကျော်ဇောဦး မတော်တဆ အဖြစ်မျိုးနဲ့ရုတ်တရက်
သေသွားနိုင်အောင်”

ဆိုသော အတွေးဖြင့် ဘာလုပ်ရပါမလဲဟူ၍ ဝန်ကျင်အနံ
ဖြန့်ပြီးစဉ်းစားတော့။

မြေဖမ်း၍ဝမ်းစာရှာနေသော သူ့အလုပ်သမား အောင်
ခင်၏ ဦးလေးတစ်ယောက်ရှိဖူးကြောင်းသတိရမိသည်။ မြေကြီး
မြင်လိုက်ရင် သူ့လန့်သွားမယ် မြေပေါက်လို့ အော်ရင်
တိရစ္ဆာန်ပဲ ဘယ်သူ့ကိုအပြစ်ရှာလို့ရမလဲဟူသော မိုက်မိုက်ဆဲ
အတွေးများဖြင့် အဆင်ခြင်မဲ့စွာဆောင်ရွက်ခဲ့တော့သည်။

လူသားတို့၏ စိတ်တွင် လောဘတဏှာဝင်လာချိန်လောက်
ကြောက်စရာကောင်းသောကာလမရှိပါချေ။

ငဲ့ညှာစာနာခြင်း မတော်ပါဟု ဆင်ခြင်နိုင်ခြင်းများကင်း
ခဲ့ရုံမက အပြစ်ကိုကြောက်သည့် စိတ်များ ပျောက်ဆုံးခြင်းတို့ဖြင့်
ခွဲစည်းတတ်လေသော လောဘစိတ်။

သည်လိုနှင့်

မြေလေးတစ်ကောင်တည်းကို ငွေငါးရာပေးဝယ်ပြီး
လက်ဖွဲ့ ဗူးတွင်းထည့်ပေးပြီးမှ။

“ကျော်ဇောဦးမဖောက်ပဲ ငါ့တူမလေး မငြိမ်းသာ
ဖောက်ခဲ့ရင်”

ဆိုသောပူပန်စိတ်ဖြင့် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများကို မငြိမ်းသာ
ဖွင့်ရန် တားမြစ်ခဲ့ပြီး . . .

“ကျောဇောဦး ပစ္စည်းတွေဖောက်တော့လေကွာ”
ဟူ၍ မငြိမ်းသာကွယ်ရာမှာ ပြောကြည့်မိသည့်အခါ . . .

“နေပါစေဦးလေးရာ . . . သိပ်များတာမှ မဟုတ်ပဲ
နောက်မှပဲ ဖောက်တော့မယ်” ဟူသောပြန်ကြားချက်
ကြောင့် . . .

“အင်း မြွေနဲ့လှန့်ရမယ့်နည်းတော့ မအောင်မြင်တော့
ဘူး”

“ငါကလဲ သူ့ကို ဒီညမှာပဲ သေစေချင်တာ။

ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော လောဘစိတ်တို့သည် ဦးသိန်းဖေ၏စိတ်ကို စက္ကန့်နှင့်အမျှ မကောင်းမှုပြုဖြစ်ရန် တိုက်တွန်းနေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်

ဦးတင့်၏ အခန်းသို့ဝင်မိရာမှ မျက်နှာကို အုပ်စွပ်၍ ရုနိုင်သော သိုးမွေးခေါင်စွပ်ဦးထုပ်ကြီးနှင့် သက္ကလပ်လောင်းကုတ် အင်္ကျီရှည်ကြီး။

အင်္ကျီတော်သည် သံလျက်လို ချွန်ထက်သည် သံလက်နက် အသစ်ကလည်း ဖြူလက်နေ၏။

ယင်းတို့ကို လူသတ်ရန်လက်နက်ပစ္စည်းများ အဖြစ်အသုံးပြုရန်ရွေးချယ်လိုက်ပြီး။

“ဒီကောင်... ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာတော့လာမှာသေချာတယ်”

တံခါးကန့်လန့်များကို အသေကျမသွားစေရန် ကြိုတင်ဖန်တီးဖျက်ဆီးထားလိုက်သည်။

စတိုခန်းနောက်မှ ခေတ္တမျှစောင့်လိုက်ရသည်။

ဘောင်းဘီတိုနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါပွကြီးကိုခြုံပြီး ကျော်ဇောဦး ရေချိုးခန်းတွင်းဝင်သွားတော့သည်။

ဆပ်ပြာဖွဖွတိုက်ပြီး ရေပန်းအောက်ရောက်နေသည့် အချိန် မှာမှ...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဝတ်မည်းခေါင်းစွပ်ညိုကြီးနှင့် ထိုးတော့မလို တစ်အုတ်ရမ်းလိုက်စဉ်...

ထိုအချိန်မှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့်...

“အား”

ဆိုပြီး တစ်ချက်သားအော်နိုင်လျက် ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ ရေပန်းများက သူတစ်ကိုယ်လုံးပေါ်မှ လောင်းချနေသည်သို့ ရှိပါ၏။

ကျော်ဇောဦးလဲကျပြီး ခဏငုံကြည့်နေမိသေးသည်။

သူမလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်သွားတော့မှ အခန်းတွင်းမှ ဘအားပြေးထွက်ခဲ့သဖြင့် တံခါးမြည်သံပြင်းသွားခဲ့ရသည်။

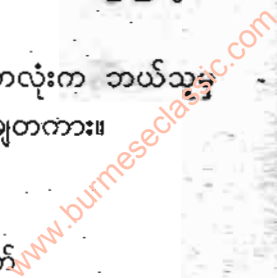
ထိုအချိန်မှာ မငြိမ်းသာပြေးထွက်အလာနှင့် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ ကြုံကြိုက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်၏ နောက်ပိုင်းတွင် မငြိမ်းသာအနေနှင့် ဆိတ်မမှန်သောဖခင်ကြီး၏ လက်ချက်ဟုယူဆပြီး နှုတ်ပိတ်ရေငံနေခဲ့သဖြင့်...

ကာလများစွာကြာအောင် ရာဇဝတ်ဘေးက ပြေး၍လွတ်နေခဲ့လေတော့သည်။

မငြိမ်းသာအပါအဝင် တစ်လောကလုံးက ဘယ်သူ့ဦးသိန်းဖေပေါ်တွင် သံသယမရှိခဲ့ကြပါချေတကား။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၄၃)

ဦးလှဒွေးမှာ ကျော်ဇောဦးလက်ထပ်ပြီးလျှင် သူ့ထံ နေခွင့်မပေးတော့ပါဟူသော စကားကြောင့် အတော်ကြီးစိတ် ဓါတ်ကျဆင်းနေကြောင်း သိရ၍ ကျော်ဇောဦးက ငွေသုံးထောင် တိတိ ပေးခဲ့လေသည်။

သဘောကောင်းသော ကျော်ဇောဦးကို ဒုက္ခမပေးချင် သော်လည်း ဦးလှဒွေးမှာ သူ့ရှေ့ဆက်ရမည့်ဘဝခရီးအတွက် ငွေသုံးထောင်နှင့် မလုံလောက်နိုင်ဟုတွေးမိလာသည်။

“သူ့လက်ထဲမှာလဲ ဘာပစ္စည်းမှမရှိဘူး အားလုံးဘာမှ မှာထားတာ ငါဘာခိုးသွားရကောင်းမလဲဟူ၍ စိတ် ကူး နေဆဲအချိန်မှာ”

“ဦးလေးဒွေး အစ်ကိုဦးဆီမှာ လောကနတ်ရုပ်များ မြင်မိသလား၊ ကျွန်တော်တို့အဘိုး ဦးဘရိုးအိမ်က စန္ဒရားကြီးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့အရုပ်ကြီးလေ”

“အေး.. သူ့ဆီမှာရှိတယ်”

“ဟော.. အဲဒါကျွန်တော်လိုချင်တယ် ဦးလေးဒွေး တို့ ပေးပါလား”

“ဟာ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ကွ၊ နေပါဦးဒီအရုပ်က ဘယ် လောက်များတန်ဖိုးရှိမှာမို့လဲ ပိတောက်သားကို ထု ထားတာမဟုတ်လား”

“ဪသစ်သားရုပ်ကြီးပဲဆို ပြောပါ့မလားဗျ၊ ဘယ် ပန်းပုဆိုင်သွားဝယ်ဝယ် ရတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာကတန်ဖိုးရှိတာလဲ”

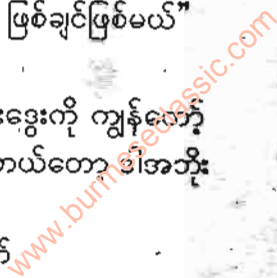
“ကျွန်တော်တို့အဘိုးလက်ထက်က နီလာနဲ့ပတ္တမြားနဲ့ မြှုပ်ထားတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“အဲဒီအရုပ်ရဲ့ တစ်နေရာရာမှာပေါ့ဗျာ၊ ဗိုက်ထဲမှာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ခေါင်းထဲမှာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“အေးငါသဘောပေါက်ပြီ”

“ဒါဆိုတွေ့အောင်ရှာဗျာ ဦးလေးဒွေးကို ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဖိုးပေးမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ ဒါအဘိုး

ပစ္စည်း ကျွန်တော်တို့လဲဆိုင်တာပဲ”

“ဒါဆိုမောင်ဦးကို အတိအလင်းပြောလေကွာ”

“အတိအလင်းပြောရင်သူ့ကိုခွဲပေးနေရမှာပေါ့ သူ့ထဲဘော့စ်ပဲဗျာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုသာရအောင်တိုပေးစမ်းပါ”

“အေး အေး ဦးလေးတွေအောင် ရှာပါ့မယ်”

ပြောသည့်အတိုင်း တွေ့အောင်ရှာပါမည်၊ ကျော်ဇော်ဦး၏တစ်အိမ်လုံးမှာ သူ့မနဲ့ စပ်သည့်နေရာမရှိပါတောင်ဆုပ်နီးပါးရှိသော အရုပ်တရုပ်ကို ဦးလှဒွေးအသာလေးရှာနိုင်ပါမည်။

“ဟင်း... ဒီအရုပ်ရရင် ငါ့ကိုပေးမှာက လက်ဖက်ရည်ဖိုးတဲ့”

ရလှနှစ်ရာသုံးရာပေါ့ အထဲမှတစ်သောင်းဆိုလဲဟုတ်တန်သိန်းဆိုလဲဟုတ်နိုင်တဲ့ ရတနာတွေရှိနေမှာ... .

“မင်းမောင်ရယ် မင်းကို ဘယ်ပေးပါ့မလဲကွာ ငါ့ပြောင်ပစ်လိုက်တော့မှာပေါ့ကွာ”

ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် ပီတိတွေဖြစ်ယင်း လောကနတ်ရွတ်ရှာပုံတော်ဖွင့်ရန် အကြံနှင့် ကျော်ဇော်ဦး၏အခန်းကို ရှင်းဖေးမည်ဟုပြောခဲ့သည်။

“ဪ... ငါ့နယ် ခဲခဲယဦးယဦးများလှန်လှော့ရှာရမလားမှတ်တယ် လွယ်ပါ့ကွာ”

ကျော်ဇော်ဦး၏ ကျမ်းစာအုပ်များနှင့် သူ့စုဆောင်းထားသော ရှားပါးစာအုပ်များထားသည့် ဗီရိအပေါ်ဆုံးထပ်မှာ သတင်းစာစက္ကူနှင့်ပတ်၍ထားရှိသည်။

ဗီရိသော့ကိုပင်ခတ်မထား... .

“အင်း ဒီအရုပ်ထဲမှာ အဖိုးတန်ရတနာတွေရှိတယ်ဆိုတာ မောင်ဦးသိမှ သိရဲ့လား”

“သိလို့သာ ငါ့ဟိုအခန်းမှာ အလှူထားတာကို သူ့ဒီဘက် ရွှေခိုင်းတာနေမှာ”

ရတနာမြှုပ်ထားသောလောကနတ်ရွပ်ဟု ကျော်ဇော်ဦးသိသည်ဟုလည်းတွေး၍ရသည်။

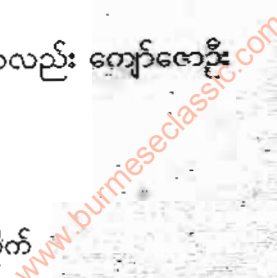
မသိနိုင်ဟူ၍လည်း တွေးမည်ဆိုတွေးနိုင်သည်။

ဤလောက၌ သက်ရှိထင်ရှားရှိမနေသော ကျော်ဇော်ဦး၏ အတွင်းစိတ်ကို ဤကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားအားလုံးက မည်သို့ ချမသိနိုင် မတွေးနိုင်ကြတော့ပါချေ။

ဦးလှဒွေးသည် တောင်ဆုပ်ခန့်ရှိသောလောကနတ်ရွပ်ကြီးကို ဝှက်စရာနေရာရှာမရနိုင်အောင် ရှိနေ၍ သူ့နဂိုနေရာ၌သာ ပုံစံမပျက် ပြန်ထားရသေးသည်။

ကိုမင်းမောင်နှင့် ကိုမင်းမြတ်တို့ကလည်း ကျော်ဇော်ဦးအိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရကြ။

“မတွေ့သေးဘူး”

ဟူ၍သာပြောပြီး ဦးလှဋ္ဌေးတစ်ယောက်တည်း အကြံထုတ် ရတော့သည်။

အဆင်ပြေချင်တော့... နံနက်ပိုင်းမင်္ဂလာဆောင်ကို ဦးလှဋ္ဌေးလိုက်ခွင့်မရ၊ အိမ်စောင့်ရန်ကျန်ရစ်ရသဖြင့် ဤလောကနတ်ရုပ်ကို အသေအချာထုတ်ရန် အချိန်ရခဲ့သည်။

သူ့အဝတ်အစား အနည်းငယ်သာထည့်ထားသော သူ့လွယ်အိတ်ကလေးအတွင်းမှာလည်း မဆန်၍...

ကျော်ဇောဦး၏ တာရပတ်ဟောင်းတစ်ခု ခေါင်းအုံးနှင့် လုံး စောင်တစ်ထည်ကို လုံး၍အိပ်ရာလိပ် လိပ်လိုက်သည်။

ဤအိပ်ယာလိပ်အတွင်းမှာ လောကနတ်ရုပ်ကြီးကို လှူ၍ သိပ်ထားလိုက်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေလို့ပါ။

မင်္ဂလာသတို့သမီး သတို့သားများ ပြန်လာပြီး ပွက်ပွက်ဆူလို့ ပြီးတော့မိုးကုတ်သားများ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်ကြတော့ ဦးလှဋ္ဌေးက အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

သူ့အိပ်ရာလိပ်နှင့် လွယ်အိတ်ကလေးက အဆင်သင့်၊ ကိုမင်းမောင်မေးတော့...

“ဘယ်မှရှာမတွေ့ဘူးကွ”
ဆိုရုံနှင့်ပင် အားလုံးပြီးသွားခဲ့လေပြီ။
ဘယ်သူမှ သံသယမရှိကြ...
သည်လိုနှင့် ဒိုင်နာတစ်စင်း လဲန်ဒီရီဗာတစ်စင်းတို့

ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့်သွားကြပြီး ပဲခူးရောက်ချိန်မှာ လဲန်ဒီရီဗာတစ်ကလပ်ရှိ ဘရိတ်ကြွေသည်။

ဘယ်လိုမှ ဆက်မောင်း၍မရတော့...

ကားကို ဝပ်ရှော့ဆရာနှင့်ပြသလိုက်ရာ ပြီးလျှင်တောင် ယနေ့ ညဦးပိုင်းလောက်မှ ပြီးနိုင်မည်ဟုဆိုပါသည်။

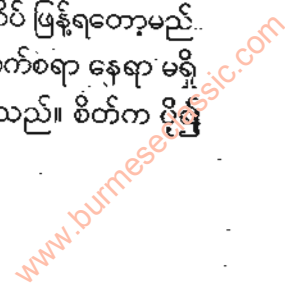
ဦးအောင်ဇံ၏ မိတ်ဆွေ ပဲခူးမှဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် သူဋ္ဌေးဦးဇင်မောင်က...

“ဦးအောင်ဇံရယ် သက်သက်လာလည်ပါဆိုရင် လာလည်နိုင်ကြမှာမှမဟုတ်တာ ခုလိုကြုံတုန်း ကားပြီးပြီးမပြီးပြီး ဒီမှာတစ်ညတော့အိပ်သွားဗျာ”

ဟူသော စကားအရ ထိုညက ပဲခူးမှာအိပ်ဖြစ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

တိုက်ကအကျယ်ကြီး အပေါ်ထပ်မှာ အပြန်ကြီး၊ အိမ်ရှင်တို့အတွက်သာ အခန်းတစ်ခန်းရှိသည်။ အိမ်ရှေ့ဘက်ဘုရားစင်ရှေ့ မှာအားလုံးစီတန်း၍ အိပ်ကြရမည်။

ဦးအောင်ဇံအတွက်သာ သီးသန့်ခန်းပေးပြီး လူငယ်အားလုံးထဲမှာ ဦးလှဋ္ဌေးပါ ပါရမည်မို့ သူ့အိပ်ရာလိပ် ဖြန့်ရတော့မည်။ ဤလောကနတ်ရုပ်ကြီးကို လုံအောင်ဝှက်စရာ နေရာ မရှိခိုးလာသောပစ္စည်းမို့ မလုံမလဲဖြစ်ရသည်။ စိတ်က ငို၍ ချောက်လှန့်နေတော့သည်။

ထိုနေ့ညနေစောင်းမှာ ပဲခူးမြို့ထဲထွက်၍ လမ်းလျှောက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် . .

“ဟာ . . လှဋ္ဌေး မင်းလဲ ဒီရောက်နေသလား”

ဟူသော အားရဝမ်းသာ ခေါ်သံကြောင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးလှဋ္ဌေး၏သေချင်းပေါင်း ရှင်ချင်းပေါင်း သူငယ်ချင်း ဦးထွန်းရှိန် . . .

“ငါဒီမှာ ကားထောင်ထားတယ်၊ အတော်လေးဟုတ်နေပြီ”

ဟူ၍ အစချီကာသူ့အကြောင်းကိုယ်ပြော ကိုယ့်အကြောင်း သူပြောဖြင့် တစ်နာရီအတွင်းမှာပင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီး ထိုညဦးက ဦးထွန်းရှိန်အိမ်မှာပင် ညစာ စားသည်။

ဦးထွန်းရှိန်၏ စီးပွားရေးလမ်းပြောင့်ခြင်းများ၊ သူ၏လည်ပတ်ခြင်းများကို အားရစဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ . .

“ငါမင်းကို တိုင်ပင်စရာရှိတယ် ထွန်းရှိန်”

“ပြောလေကွာ ဘာမဆို ငါကူညီမယ်၊ ငါအလုပ် ဖြစ်နေတာလဲ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း”

“အေး ငါ့မှာ ပစ္စည်းတစ်ခုပါလာတယ်”

ဟူ၍ အစချီကာ အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီး . .

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ငါတခါတည်းထုခွဲသွားချင်တယ်”

“ဖြစ်တယ်သူငယ်ချင်း၊ ငါ့မိတ်ဆွေထဲမှာ ကျောက်လှိုင်

တဲ့လူတွေ အများကြီးနားလည်တဲ့လူတွေလဲရှိတယ်၊ မင်းနတ်ရှုပ်ကြီးသာ သွားယူခဲ့”

ဟူသောအပိုင်စကားကြောင့် ဦးလှဋ္ဌေး တည်းခိုရာ ဇိုင်းဂနိုင်းရပ်သို့ ပြန်သွားယူနေချိန်မှာ . .

လူလည်ကြီး ဦးထွန်းရှိန်က ကျောက်သမားသုံးလေးဦးနှင့် ဆက်တိုက်တွေ့ဆုံကာ စည်းဝါးကိုက်ထားပြီးလေပြီ။

ဦးလှဋ္ဌေးယူလာသည့် ရှေးလက်ရာမြောက်လှသော . .

အနုပညာရှင်ကျော်ဇောဦး မြတ်နိုးလှသော လောကနတ်ရုပ်ကြီးကို အပိုင်းပိုင်းအစိပ်စိပ် ထုရိုက်ခွဲခြေလိုက်တော့ . . .

“ဟာ နီလာနုစ်ပွင့်နဲ့ ပတ္တမြားတပွင့်၊ သေးသေးလေးတွေပါလား”

“မသေးပါဘူးဗျာ အရောင်တွေကလဲ အိလို့ပါ”

“နေဦး နားလည်တဲ့ လူခေါ်ပြဦးမယ်”

လူနှစ်ယောက် လိုက်လာသည်။

သိန်းဂဏန်းမျှ တန်ဖိုးရှိလိမ့်မည်ဟုယူဆရသော်လည်း သုံးခုပေါင်း အလွန်အကျွံတန်လှမှ တစ်သောင်းပဲ . .

ဟူသောမှတ်ချက်ဖြင့် ဦးလှဋ္ဌေးကို ကသိကအောက် ဖြစ်စေတော့သည်။

“ရောင်းလိုက်တော့ လှဋ္ဌေးဒီမှာ လူသုံးယောက်သိ သွားပြီ မင်းဒီကျောက်ပွင့်တွေပဲ ယူပြီးပြန်သွားမယ်

ဆိုရင် သူတို့က မကျေနပ်လို့သတင်းပို့လိုက်ယင်
မင်း ချောက်ကျမှာ”

လူလည်ဦးထွန်းရှိန်၏ စကားကြောင့် ဦးလှဋ္ဌေး ခေါင်း
ငိုက်စိုက် ကျသွားရလေပြီ။

“တစ်ခု ငါးထောင်တော့ ပေးကြပါဗျာ”

“ကဲဗျာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းကို တထောင်
လောက်တော့ ပိုပေးကြပါ”

နောက်ဆုံးတစ်သောင်းတစ်ထောင်သာ ရရှိပြီး ထိုနေ့ည
က ဆယ်နာရီကျော်မှ တည်းခိုရာအိမ်သို့ ဦးလှဋ္ဌေးပြန်ရောက်
အိပ် ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ အားလုံးဦးထွန်းရှိန်၏ အကြံအစည်ချည်း
သာ။

ကျောက်သမားများ ဝယ်ယူယောင်ယောင်နှင့် ဦးထွန်းရှိန်
ဝယ်ယူလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်တော့သည်။

မိုးကုတ်သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင် လောကနတ်ရုပ် အတွင်းမှာ
မြှုပ်နှံသိမ်းဆည်းထားသော ပစ္စည်းတန်ဖိုးနည်းမည်မဟုတ်
ကြောင်း သူ ကြိုတင် တွက် ဆမိ၍ သာ ငွေတစ်သောင်း
တစ်ထောင် ကိုရက်ရောစွာ ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
လေတော့သည်။

ဦးလှဋ္ဌေးမှာလည်း ထိုငွေကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်မသုံး

လိုက်ရပါ။ သားက အရောင်းအဝယ်လုပ်ပါရစေဟုပြော၍ ဆေး
သည်။ အလုပ်ကမဖြစ်။ . .

ကျန်သမျှငွေလေးငါးထောင်နှင့် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာ
တော့လည်း ဟိုယောင်ယောင်သည်ယောင်ယောင်နှင့်သား

နောက်ဆုံးဤတိုက်ကိုစောင့်ရင်း နေခွင့်ရရန် အကြံဖြင့်
လာ၍ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာနှင့် စကားဆုံမိခဲ့ကြသည်။

ဤအိမ်မှာလည်း ဦးအောင်ဇံနှင့် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာတို့
ဆွေးနွေးမှု ပြေလည်၍ ရဲအရာရှိဦးဝင်းဟန်၏ အကူညီကြောင့်
ဦးလှဋ္ဌေးကို ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးတော့ အားလုံးအမှုမှန်ပေါ်ပေါက်
လာသည်။

ပဲခူး ဦးထွန်းရှိန်ထံမှလည်း ရတနာပစ္စည်းများကို ခိုးရာပါ
ပစ္စည်းအဖြစ်နှင့် ပြန်လည်၍ သိမ်းဆည်းခဲ့ပြီးပါပြီ။

သက်ဆိုင်ရာများနှင့် ရှင်းလင်းပြီးလျှင် အမှန်တကယ်ပိုင်
ဆိုင်ထိုက်သူများ လက်သို့ လွှဲအပ်ပေးပါမည်။

ထိုအခါတွင် . . .

ဦးအောင်ဇံစီစဉ်သကဲ့သို့ပင် မြန်မာ့ ကျောက်မျက်ရတနာ
ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ သွားရောက်ရောင်းချပြီး တရားသဖြင့်ရရှိ
သောငွေများကို အချိုးကျယူပါမည်။ . .

“ဘယ်လောက်ပဲရရမယူတော့ပါ”

ဟူသောဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ၏စွန့်လွှတ်မှုကြောင့်

ကိုမင်းမောင်နှင့် မင်းမြတ်တို့နှစ်ယောက်သာ ရရှိကြလေမည်..

ဦးလှဋ္ဌေးသည် ခိုးယူသူသက်သက်သာ

ကျော်ဇောဦးသေဆုံးရခြင်း ကိစ္စမှာ သူနှင့်လုံးဝမပတ်သက်ပါ..

ဤသည်မှာ ဦးဝင်းဟန်၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းချက်အတွက် ဦးလှဋ္ဌေး၏ ဖြောင့်ချက်အပြည့်အစုံသာ ဖြစ်ပါသည်..

အခန်း (၄၄)

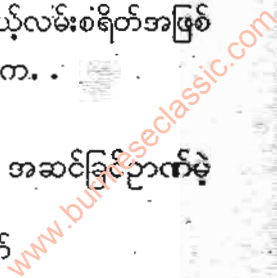
“ကိုတိုးမောင်”သည် .. ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာကို သာရောက်ပြောပြခြင်းဖြင့် ငါးရာမျိုးတစ်ထောင်မျိုးမြက်မြက် စာလေး ရလိမ့်မည်ဟု မှတ်ယူခဲ့ရာမှ..

ခံစားမှုပြင်းပြလွန်းနေရှာသော ဒေါက်တာမငြိမ်းသာမှာ ငွေပေးရကောင်းမှန်းကို မသိ သတိမရ..

ကိုတိုးမောင်က ပြောကောင်းအောင် လမ်းစရိတ်ဟု အကြောင်းပြပြီး ငွေတောင်းသည်ကို တကယ့်လမ်းစရိတ်အဖြစ် နှင့်ထုတ်မိထုတ်ရာ ထုတ်ပေးလိုက်မိသည်က..

ဆယ်တန်တစ်ရွက်သာ...

ကိုတိုးမောင်ဆိုသည့် လူကလည်း အဆင်ခြင်ဉာဏ်မဲ့

သော မိုက်တီမိုက်ကန်း လူတစ်ယောက်မို့ အိမ်သို့တောက်
 လျှောက် မပြန်တော့ပဲ
 သူတစ်နေရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။
 ထိုနေရာက ကမာရွတ်ရဲစခန်း..
 ဦးဝင်းဟန်ရှိရာသို့
 အကြောင်းစုံပြောပြ၍ တိုင်တန်းကာ အမှုဖွင့်ပါလေ
 တော့သည်။

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာပင်လျှင် အငိုမတိတ်သေး..
 ဦးသိန်းဖေ နှုတ်ကဝန်မခံသော်လည်း သူ့ဆိတ်ငြိမ်စွာရပ်
 နေ၏။ မျက်နှာတခုလုံး နီမြန်းပြီးသူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြီးစွာဖြင့်
 နေကြောင်းပြနေသည်။
 မငြိမ်းသာမှာလည်း.. “ဦးလေးသိပ်ရက်စက်တယ်နော်”
 ဟူသောစကားကလွဲ၍ သည့်ထက်ပိုပြီးပြောမထွက်ခဲ့ မပြော
 ရက်ခဲ့..
 ဒေါ်လေးမြပင်လျှင် ဘာဆိုဘာမှမသိသေးသည့် အချိန်
 ဟိုဘက်ခြံ၌လည်း ကိုဥက္ကာရှိနေသည်။

ထိုသို့ ဝင်ဒါမိယာ နှစ်ခြံတွင် လိပ်ခံတင်းလင်း မရှင်းနိုင်
 သော ပြဿနာများနှင့် အတူ ဦးသိန်းဖေရော ဒေါက်တာမငြိမ်း
 သာပါ ရင်ပွင့်ကွဲမတတ် ခံစားမှုပြင်းထန်နေကြချိန်မှာပင်..
 ဦးဝင်းဟန် ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

“မကောင်းမှုများ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိလိုက်ပုံများ ဒီမှာ ကြည့်ကြပါခင်ဗျာ”

ဦးသိန်းဖေ၏ “ပြောင့်ချက်” အရ သူ့ခြံနောက်ဘက် ထောင့်တွင် မြုပ်နှံထားသော စက္ကူသေတ္တာလေးကို တူးဖော် ကြည့်ကြသည်။

စက္ကူဗူးလှလှလေးနှင့် ဖဲကြိုးပြာပြာလေးမှာပင် ဆွေးနွေး ရိရော်နေလေပြီ။

အတွင်းမှာ ပလတ်စတစ် အထပ်ထပ်နှင့် ပတ်ထုပ်ထား သော ကာလီကူလေတာဟု ခေါ်သော ဂဏန်းတွက်စက်ကလေး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာဦးလက်ဖွဲ့ပါ။

ထိုနေ့ညက... ကျော်ဇောဦး သေဆုံးသဖြင့် ရုတ်တရက် သည်းသည်း ဖြစ်ကာ နောက်ပိုင်းမှာလည်း မငြိမ်းသာစေ ဤတိုက်ကို အပြီးပိတ်၍ အလုပ်တာဝန်ကျရာ မြစ်ကြီးနားသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေပြီ။

အထဲမှာ မြွေထည့်ထားတဲ့ ငါ့ရဲ့လက်ဖွဲ့ဗူးကိုတော့ သူ့ဦး ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဦးမှ ဟူသော စိတ်ဖြင့် ကြံစည်ဆောင်ရွက်ရ သည်။

တစ်တိုက်လုံး၏သော့ကို အပ်ခဲ့သော်လည်း ဤမင်္ဂလာဦး အိပ်ခန်းပြာ ကိုတော့အသေပိတ်ပြီး သော့ကိုမငြိမ်းသာကိုယ်တိုင် မြစ်ကြီးနားသို့ ဆောင်ယူသွားခဲ့လေပြီ။

သော့အိမ်နှင့်ခတ်ရသော အကောင်းစားသော့မို့ ဖျက်ပြီး ပြန်တပ်ဖို့မလွယ်... .

သော့ ဝိဇ္ဇာနှင့်တိုင်ပင်ပြသပြီးမှ သော့တုလုပ်၍ အခန်း တွင်းကို မှောင်ရိဖြိုးဖျ အချိန်မှာ ဝင်ခဲ့သည်။

မီးလည်းမဖွင့်ရဲ... မအေးမြမြင်လျှင် အခက်... .

မှောင်ဝါးဝါးထဲမှာ သူ့စက္ကူဗူးပြာပြာကို ရှာတော့ တထပ် တည်းနီးပါးမျှတူနေသော ဤဗူးကိုတွေ့ရသည် ပတ်ထားသည့် ပက်ကင်စက္ကူကလည်း အရောင်တူ ဒီဇိုင်းတူ... .

အရေးထဲ အအေးမြကလည်း ဟိုဘက်ခြံတွင်းသို့ ဆင်းလာသည်ကို မှန်ပြုတင်းမှတဆင့် မြင်လိုက်ရ၍ ရေကြီး သုတ်ပြာ ထွက်လာခဲ့ပြီး ခြံစည်းရိုးမှကျော်ကာ... .

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာတို့ နေထိုင်ခဲ့ရာ အခန်းလေး၏ နောက်ဘက်တွင်ပင် ဤဗူးနှင့် ဤသော့ကို မြုပ်နှံပစ်ခဲ့လေသည်။

အချိန်က မှောင်စပြုပြီ

စိတ်ကလည်း သိပ်လှုပ်ရှားနေ၍ သူ၏ဗူးဟုတ်မဟုတ် အသေအချာ စစ်ချိန်မရ... .

စစ်စရာလည်းမလို သေချာသည်ဟုထင်ခဲ့သဖြင့်သာ စွမ်းတူး၍ မြုပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

သူ့ဆောင်ရွက်ချက်သည် ပီရိ၏။

သူ့စွမ်းဆောင်ချက်သည် သူ ရည်မှန်းသည့်အတိုင်းဖြစ်

လာခဲ့လေပြီ။

ဘယ်သူကမှ သံသယမရှိခဲ့ကြ။

ဘာသဲလွန်စမှ မကျန်ဟု သူ အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထား
ခဲ့မိလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် . . .

မငြိမ်းသာကလည်း ရန်ကုန် ပြန်မလာ။

ကိုမင်းလတ်ဆိုသော သူ့ကလည်း အချောင် စာယူပြီး
လိုက်သွားခဲ့သည်ဟု သိရသဖြင့် မော်လမြိုင်မှ ပြန်ရောက်ရောက်
ချင်း မြစ်ကြီးနားသို့ သူ လိုက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့ ရည်ရွယ်မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း အားလုံးဖြစ်လာခဲ့
ပါပြီ။

မငြိမ်းသာ၏ငွေလည်း တသိန်းထုတ်၍ သူ့လုပ်ငန်းအ
တွက်သုံးရန် ပေးအပ်ခဲ့သည်။

လက်ဝတ်ရတနာ အချို့ကိုလည်း သူ့ဇနီးထံမှာ ယုံကြည်
စွာ အပ်နှံထားခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဦးသိန်းဖေ ဖြစ်ချင်သည်က ဒါပါပဲ။

မငြိမ်းသာပိုင်သမျှ သူတို့ စီမံခန့်ခွဲရမည်။

သုံးစွဲပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိရမည်။

ယခင်က ဤကဲ့သို့ တွေးခဲ့ မက်မောခဲ့သည်။

ယခုတော့ တဆင့်တက်ခဲ့လေပြီ။

အပျိုစင်မလေး မငြိမ်းသာ

ဆရာဝန်မလေး မငြိမ်းသာ

သူဌေးမလေး မငြိမ်းသာ

ဤမငြိမ်းသာနှင့် ငါ၏ တစ်ဦးတည်းသော သား
မောင်ဥက္ကာကိုပေးစားရလျှင် . . .

ဟူသော တွေးခေါ်ကြံစည်ချက်ဖြင့် ကိုဥက္ကာကို မငြိမ်းသာ
၏တိုက်ပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့သည်။

ဦးတင့်ကို စည်းရုံးသည်။

မငြိမ်းသာကို စေတနာလိုလိုနှင့် ဆွယ်ယူသည်။

ကိုဥက္ကာနှင့် ရင်းနှီးအောင် တစ်အိမ်တည်းနေစေသည်။

အခြေအနေအားလုံးတို့သည် ဦးသိန်းဖေ ဖြစ်စေချင်
သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာကာနီးဆဲဆဲတွင်မှ . . .

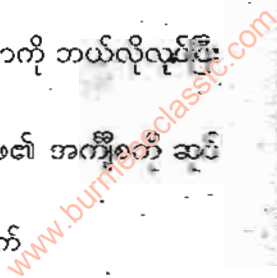
“ဖေဖေ . . . ဖေဖေရယ်၊ ကိုယ့်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ
ပြည့်စုံနေရဲ့သားနဲ့များ”

“ဖေဖေ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ရူးရူးမိုက်မိုက်ကြ
စည်ရတာလဲ ဗျာ . . .”

“ကျွန်တော် ရှက်တယ်”

“ကျွန်တော် မငြိမ်းသာရဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်လိုလှုပ်ပြီး
ကြည့်ရတော့မလဲ ဖေဖေ”

ကိုဥက္ကာက အံ့ကြိတ်ပြီး ဦးသိန်းဖေ၏ အကျိုးစက် ဆယ်

ညှစ်လုံးချေ၍ မချိတင်ကဲပြောရင်း မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျဆင်းလာတော့သည်။

“အမလေး ကိုသိန်းဖေရယ်၊ ကျုပ်မျက်နှာ လူတောထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြရတော့မလဲ”

“တူမလေး မငြိမ်းသာကို ဘယ်လို မျက်နှာနဲ့ ကြည့်ရတော့မလဲရှင်”

ဒေါ်အေးမြတ ချဲ့ရင်ကို ထုရိုက်၍ ငိုကြွေးတော့သည်။
“ဦးဝင်းဟန်”

ဦးသိန်းဖေ၏ အသံက ဆိုနစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းပြီး အမြန်ဆုံးသာ သေဒဏ်ပေးလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ဒီလောကမှာ လူလုပ်နေဖို့လဲမကောင်းတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မှားတယ်ကျွန်တော် သိပ်မှားပါတယ်ဗျာ”

ငိုရိုက်သံကြီးနှင့် တနင့်တနဲပြောနေသော ဦးသိန်းဖေ၏ နောင်တ စကားသံများ။

“နောင်တရရင် လမ်းမှန်ရောက်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ သေဒဏ်လဲ ကျခံစရာမလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဥပဒေရဲ့ အဆုံးအဖြတ် အတိုင်းအတာအရ ပြစ်ဒဏ် တော့ခံရမှာပေါ့၊ ကဲ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ သွားကြန့်ဗျာ”

ဦးသိန်းဖေကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်တော့ မငြိမ်းသာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ပြီး ငိုမိသည် မကြည့်ရက်... .

“ဦးလေးရယ် ငြိမ်းသာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဒီစကားပြောရမှာ ဦးလေးကပါ၊ အခုလို အဖမ်းခံရတာလဲ ငြိမ်းသာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တို့မောင်သွားတိုင်လို့ပါ”

“အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းမှုဆိုတာ ရာသက်ပန်ဆိတ်ကွယ်နေရိုးထုံးစံမှ မရှိတာပဲကွယ်၊ ပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံပါမယ်၊ ဒီမှာ တူမလေးမငြိမ်းသာ”

“ပြောပါ ဦးလေးရယ်”

“သမီးရဲ့ဒေါ်လေးမှာ ဘာ အပြစ်မှ မရှိရှာပါဘူးကွယ်၊ အရင်လိုဘဲ အချစ်မပျက် နေကြပါလို့”

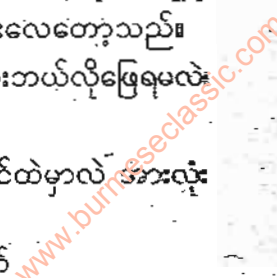
ဦးသိန်းဖေ၏ စကားမဆက်နိုင်ရှာတော့ မျက်ရည်စက်သက်နှင့် ကိုဥက္ကာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး... .

“သားကြီးရယ် ဖေဖေကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟူ၍ နောက်ဆုံးပြောကြားပြီး ဦးဝင်းဟန်တို့၏ ရှေ့မှ ဆွေ့ကဲသွားလျက် ရဲကားပေါ် တက်သွားလေတော့သည်။

“အမလေး တူမလေးရဲ့ ဒေါ်လေးဘယ်လိုဖြေရမလဲ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ”

“ဒေါ်လေးရယ် ငြိမ်းသာရဲ့ ရင်ထဲမှာလဲ အားလုံး

သော အားလုံးအတွက် မချိမဆန့်ပါပဲရှင်”
ဒေါ်အေးမြနှင့် မငြိမ်းသာတို့ ဖက်ပြီးငိုနေကြချိန်မှာ ကို
ဥက္ကာက ဖြည်းလေးစွာ လှည့်လာသည်။

သူ့မျက်နှာပြင်မှာလည်း မျက်ရည်များပြည့်လျှမ်းလျက်ပါ။

“မ... ငြိမ်း... သာ”

မငြိမ်းသာ မထူးနိုင်၊ သူ့ကိုသာ မျက်ရည်မျက်ဝန်းများ
ဖြင့်မော့ကြည့်လိုက်တော့... .

“ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ကိုယ်စား မငြိမ်းသာ ဖြစ်စေချင်
သလို ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော်
ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ခိုင်းပါဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဥက္ကာ ငြိမ်းသာအတွက်
မောင်ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းဟာ ဘာနဲ့မှ အစားထိုးလို့
မရတဲ့ ဆုံးရှုံးခြင်းပါရှင်၊ ဒါကြောင့် ဘာမှလုပ်ပေး
လို့ မလိုတော့ပါဘူး ကိုဥက္ကာ”

“ကောင်းပါပြီ မငြိမ်းသာရယ် ဒါဆိုလဲ ကျွန်တော်
မော်လမြိုင်ကိုပဲ ပြန်ပါရစေတော့”

“ကောင်းပါပြီ”

“ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်မငြိမ်းသာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုနှုတ်ဆက်ခြင်းဟာ ရာသက်ပန်အတွက်တင်မိ

တည်းနှုတ်ဆက်ခြင်းပါ။ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံနိုင်တဲ့
မငြိမ်းသာအတွက် ဘယ်သောအခါမှ ကျွန်တော့်တို့
မမြင်စေရပါဘူးလို့ တစ်ခါထဲပဲ ပြောခဲ့ပါရစေ ခင်
ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီရှင် ကိုဥက္ကာမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး
လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မငြိမ်းသာရယ် ကျွန်တော်သွား
တော့မယ်နော်”

အန်း (၄၅)

ခြံနှစ်ခုလုံးမှာ သုဿာန်တစ်ပြင်၏ညကာလလို ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်သွေ့ချောက်နေလေသည်။

ဤခြံကြီးနှစ်ခုလုံးမှာ ဦးဆောင်မည့်ယောက်ျားသားများ မရှိကြတော့...

ဟိုဘက်ခြံတွင် ဒေါ်အေးမြ။

သည်ဘက်ခြံတွင် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ။

နှစ်ယောက်လုံးကြာမြင့်စွာ ဝိုင်တွေနေကြသည်။

ရင်ထဲတွင် အတွေးများစွာ သောကများစွာဖြင့် စကားလုံးများ စီခြယ်နေမိကြသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဘာမှ မပြောဖြစ်ကြ။

ပြောနိုင်သည့်အင်အားလည်းမရှိတော့...

ဒေါ်အေးမြ၏တစ်သက်တွင် ဤမျှတုန်လှုပ်ဖွယ် ခံစားမှုမျိုးကို မကြုံဖူးခဲ့၍ အလူးအလဲ ခံစားနေရရှာသည်။

လက်ရှိစက်ရုံလုပ်ငန်းကိုလည်း သူတစ်ယောက်တည်း ခလုပ်နိုင် မလုပ်တတ်။

ဤအိမ်၌လည်း သားမရှိသမီးမရှိနှင့် တယောက်တည်း ဆက်လက်နေထိုင်ဖို့ မဝံ့မရဲ...

ကိုဥက္ကာနှင့်ကတော့ ဇာတ်ရှင်းပါသည်။

ဤတိုက်နှင့်ခြံမှာ ဒေါ်အေးမြ၏နာမည်နှင့်မို့ ရှုပ်လာမှာ ဗုဒ္ဓရာမလို ကိုဥက္ကာကိုယ်တိုင်ကလည်း အေးရှာပါသည်။

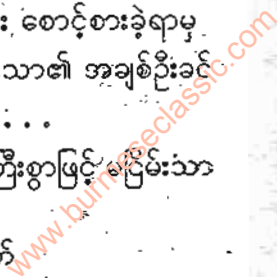
သူ့ဖခင်၏အစီအမံ အကြံအစည်ကို ကြားရတော့ ဗုဒ္ဓရာမမြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော တည်ငြိမ်ခန့်ငြားသော ဒေါက်တာမငြိမ်းသာကို မျှော်လင့်စိတ်နှင့် သူ ဟိုဘက်ခြံမှာနေဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့နှုတ်က ဘာမှမပြောရဲသော်လည်း မငြိမ်းသာခေါင်းညိတ်လာမည့်အချိန်ကို သူ့မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားခဲ့ရာမှ

ယခုလို သူ့ဖခင်ကိုယ်တိုင်က မငြိမ်းသာ၏ အချစ်ဦးခင်ဦးနန်းကို ရက်စက်စွာ သေစေခဲ့သူဖြစ်နေ၍...

သူ့မျက်နှာပူစွာ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် မငြိမ်းသာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကို နှုတ်ဆက်တောင်းပန်လျက် အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာသွားခဲ့စွာ
လေပြီ. . .

ယခု အထီးကျန်ဘဝနှင့် တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရမည့်
သူက မငြိမ်းသာချစ်သော ဒေါ်လေးဒေါ်အေးမြ. . .

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာတို့သားအဖလည်း နက်ဖြန် မြစ်ကြီး
နားသို့ ပြန်ကြရတော့မည်။

ခွင့်ဆယ်ရက်က ပြီးပြည့်သွားခဲ့ပြီ. . .

ဦးသိန်းဖေမှာ သူ့ကြမ္မာသူငင်ရန်အတွက် မငြိမ်းသာကို
လာရောက်ခေါ်ယူခဲ့လေသည်လားပင်. . .

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာမှာ နောက်ဖေးဝင်၍ သံပုရာရည်
တစ်ခွက်ဖျော်ခဲ့ပြီး. . .

“ရင်အေးသွားအောင် သံပုရာရည်လေး သောက်
လိုက်ပါဦးနော် ဒေါ်လေး”

ဒေါ်အေးမြက မငြိမ်းသာကို မှိုင်းဝေသောအကြည့်များ
ဖြင့် မော့ကြည့်လာရင်းက. . .

“မငြိမ်းသာ တူမလေး”

“ပြောပါဒေါ်လေး ငြိမ်းသာဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“ဒေါ်လေးမေးချင်လို့ပါ”

“မေးလေ ဘာလဲဟင်”

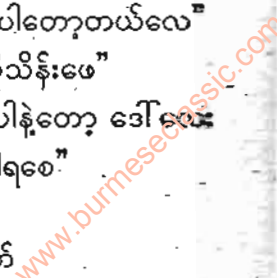
“ဒေါ်လေးတို့ကို စိတ်မနာဘူးလားဟင်”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာထံမှ သက်ပြင်းမောရိုက်သံကို ကြား
လိုက်ရပြီးမှ. . .

“ဒေါ်လေးမြမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူးလေ တကယ်
အပြစ်ရှိတဲ့ဦးလေးကိုတောင် ငြိမ်းသာ အပြစ်မတင်
ချင်တော့ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ် ရက်စက်လွန်းတဲ့
ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်မြင်ချင်ပါတော့တယ်လေ”

“ဪ. . . ကိုသိန်းဖေ. . . ကိုသိန်းဖေ”

“ကဲပါဒေါ်လေးရယ် တွေးမနေပါနဲ့တော့ ဒေါ်လေး
ကို ငြိမ်းသာတစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ”

“ဘာများလဲကွယ်”

“ငြိမ်းသာပြန်ရင် ဒေါ်လေးလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟင်”

“ဒေါ်လေးကိုတယောက်ထဲထားခဲ့ရမှာ ငြိမ်းသာစိတ် မချနိုင်ပါဘူးဒေါ်လေး၊ ငြိမ်းသာရဲ့အလုပ်တာဝန်က ဟိုမှာဆိုတော့ မပြန်လို့မဖြစ်သေးဘူးလေ”

ဒေါ်အေးမြသည် နက်နဲစွာတွေးတောသလို ငြိမ်နေပြီး

“ခုလိုဒေါ်လေးကိုခေါ်တာပဲ ကျေးဇူးတင်အားတက် လှပါပြီကွယ်... သားသမီးမရှိတဲ့ ဒေါ်လေးဟာ တနေ့ကျလို့ အိုကြီးအိုမဖြစ်လာရင် ငြိမ်းသာပဲအား ကိုးစရာရှိပါတယ်”

“မိခင်ကိုယ်စား ပြုစုပါမယ်လို့ ငြိမ်းသာကတိပေးဝါ တယ် ဒေါ်လေးမြ”

“ခုလိုကြားရတာပဲ အားရှိလှပါပြီတူမလေးရယ်၊ အခု လို ချက်ချင်းကြီးတော့ လိုက်လို့မဖြစ်သေးဘူးလေ ကိုသိန်းဖေရဲ့အမှုကိစ္စလဲ ရှိသေးတော့ဒေါ်လေးမှာ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်လေး၊ ငြိမ်းသာလဲ ရင်ထဲက သည်းထဲက ကြေကွဲလောက်အောင် အခုကိစ္စမှာ

စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်ဆိုတာ ဒေါ်လေးယုံပါ နော်”

“ယုံပါတယ်... ယုံပါတယ်ကွယ်၊ စိတ်ထားဖြူစင် လွန်းတဲ့ ငါတူမလေး”

“အို... မငိုပါနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကဲ... အနှမ်းပြေ သွားအောင် သံပုရာရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး နော်”

ဒေါ်အေးမြက စေတနာရှင်မလေး စိတ်ချမ်းမြေ့ပါစေ ရန်သူ့မျက်ရည်များကို သုတ်ပြီး သူ့ ဖျော်ပေးသော သံပုရာရည် အေးအေးလေးကို မော့သောက်လိုက်ရပါ၏။

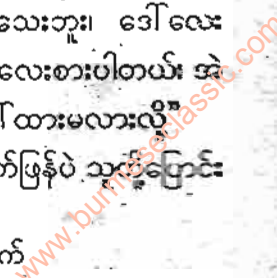
“ဒေါ်လေး”

“ဟင်...”

“ဒါဆို ဒီမှာ ဒေါ်လေးဘယ်သူနဲ့ နေခဲ့မလဲဟင်”

“ကမာရွတ်မှာ ဒေါ်လေးရဲ့ညီမ တစ်ဝမ်းကွဲရှိတယ်၊ ဟိုတစ်ပတ်ကပဲ လာကြသေးတယ်၊ အိမ်ငှားဖို့လိုက် ရှာနေတယ်တဲ့ သူ့ယောက်ျားလေးကလဲ လူနိုးလူ အေးပါ၊ သားသမီးလဲ မရှိကြသေးဘူး၊ ဒေါ်လေး ကိုလဲ သူတို့အတော်ပဲ ချစ်ခင်လေးစားပါတယ်၊ အဲ ဒီတို့ လင်မယားကိုပဲ ခဏခေါ်ထားမလားလို့”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါ်လေး၊ နက်ဖြန်ပဲ သူတို့ပြောင်း

လာပါစေလေ”

“အင်း မောင်တင်အေးရဲ့ ရုံးကို ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ရပါတယ်၊ သူတို့လဲ ဝမ်းသာကြမှာပဲ”

“ဒါဆို နက်ဖန်ကျရင် ငြိမ်းသာ စိတ်အေးလက်အေး ပြန်လို့ ရပါပြီလေ”

“အေး ဟိုဘက်တိုက်လဲ စိတ်ချ ဒေါ်လေးအသေအ ချာထိန်သိမ်းပေးပါမယ်၊ ဪ... ငြိမ်းသာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

“မနေ့က ဒေါ်လေး ပြန်ပေးထားတဲ့ ငွေတစ်သိန်း ဘဏ်မှာပြန်အပ်ပြီးရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီ”

“အေး ဒေါ်လေးဆီက လက်ဝတ် လက်စားတွေထဲ ဝရုစာစိုက် သိမ်းနော်”

“ဒေါ်လေးဆီမှာပဲ ထားခဲ့ပါရစေဆိုတာ ဒေါ်လေး မှ လက်မခံတာ”

“ဪ... မယူသင့်တော့ဘူး ယူမထားသင့်တော့ ဘူးလေ”

“အင်းပါ ဒေါ်လေးစိစဉ်သူလို ငြိမ်းသာ နာခံမှာပဲ ပြန်လည် ဝိအံ့ဆဲဆဲ ဒေါ်အေးမြကို ဒေါက်တာမငြိမ်း

ကနှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

“က... ဒေါ်လေး ခဏ သွားလှဲပြီး နားနေလိုက်ပါ ဦးလား ငြိမ်းသာရှိနေတာပဲ”

“မလှဲချင်ပါဘူးကွယ်၊ နက်ဖြန်ပြန်ရတော့မယ် ငါ့တူမ လေးနဲ့ပဲ နေချင်ပါတယ်”

“ဒေါ်လေးရယ်”

“ဪ... ဒါနဲ့ မငြိမ်းသာ”

“ဘာလဲ ဒေါ်လေး”

“ဦးတင့်တစ်ယောက်လဲ မနက်စာတောင် လာမစား သေးပါလား”

“အင်းလေ အဖေကြောင့်လဲ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ဒေါ် လေးရယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ လူပျိုပေါက်လေးများ မှတ် နေသလား မသိဘူးထွက်လိုက်တဲ့လမ်းက မနားဘူး”

“အေးလေ ဟုတ်ပါရဲ့”

“ငြိမ်းသာ ဒီမှာ အလုပ်တွေများလေ သူက လွတ်လပ် လေဖြစ်နေတာ ဒေါ်လေးရဲ့”

“အေးဟယ်”

“အဖေဟာ ကလေးလေးလို့ပဲ သူလုပ်ချင်တာတွေ ကိုငြိမ်းသာမသိအောင် စွတ်လုပ်နေတော့တာပဲ၊ ခုလဲ ငြိမ်းသာသူ့ကို မကြည့်နိုင်ဘူးလေ သူက လမ်းအ ထွက်များလေပဲ”

“သွားပါစေအေး၊ နက်ဖန်ပြန်ရတော့မှာပဲ သူ့ ဒီမှာပဲ ပျော်ပုံရတယ်”

“အဖေ့ကို ငြိမ်းသာ သိပ်သနားတာပဲ”

“သူကလဲ သမီးလေးကို ငုံ့ထားမှတတ် ချစ်ရှာတာပါ”

“သူ လုပ်ချင်တာမှန်သမျှ လုပ်စေပြီး သူ့ရဲ့သွေးတိုး ရောဂါက စိုးရိမ်စရာ ကောင်းလောက်တဲ့ အဆင့် မှာရောက်နေလို့ ငြိမ်းသာလဲ ထိန်းသိမ်းဟန့်တား နေရတာ အဖေ့ကို သနားလှပါပြီလေ”

“အေးကွယ်... ဟိုရောက်ရင်လဲ ဂရုစိုက်ပါ သနား ဖါတယ်”

“စိတ်ချပါ၊ အဖေ့ အရိပ်အခြေပဲ ငြိမ်းသာ ကြည့်နေ ခဲ့တာပါ။ အခုသာ ဒီမှာ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးလွန်း လို့သူ့ကို မကြည့်နိုင်လေ သူက လွတ်နေလေပဲ၊ ခုလဲ ဘယ်များသွားနေပါလိမ့် မတည့်တာတွေများ စားနေ မလားပဲ ဒေါ်လေးရယ်”

“စားမှာမဟုတ်ပါဘူး အခုလဲ သူ့တူမတွေအိမ်သွား တာဖြစ်မှာပါ ဟောပြောယင်းဆိုရင်း ကားတစ်စီး ဝင်လာပါလား”

ဒေါ်အေးမြက ခြံဝသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ခဲ့ နောက်ခိုင်းထိုင်နေသော မငြိမ်းသာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်ရဲကားပါလား၊ ဩော်ဦးဝင်းဟန်ပဲ ဘာကိစ္စများ ပါလိမ့်”

တူဝရီးနှစ်ယောက် ရင်ခုန်စွာ စောစိုနေဆဲ တက်လာ သော ဦးဝင်းဟန်က အပြုံးတူကို ဆင်မြန်းယင်း...

“ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ အားရင် ကျွန်တော်နဲ့ ခဏ လောက်လိုက်ခဲ့ပါခင်ဗျာ”

“ရှင်”

“ဩော် အမှုအတွက် စစ်မေးစရာရှိလို့ပါ ဒီကဒေါ် အေးမြလဲ အဖော်အဖြစ် လိုက်ရင် လိုက်ခဲ့နိုင်ပါ တယ်”

ဒေါ်အေးမြက မငြိမ်းသာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမလဲ” ဟူ၍ အဖြေတောင်းသည့် အကြည့် ပါ”

“ဒေါ်လေးလဲ ကောင်းကောင်း နေကောင်းတာမ ဟုတ်ဘူး ရဲစခန်းလိုက်ရင်လဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ ပါ့မယ်နေခဲ့ပါလေ”

“တူမလေးသွားလို့ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်... ဦးဝင်းဟန်ကားနဲ့ပဲ”

“ကဲ ဒါဆို ဒေါ်လေး မလိုက်တော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဒေါ်လေး”

ဒေါက်တာ မငြိမ်းသာ ကားပေါ်တက်လိုက်လာသည့် အချိန်မှာ ဦးဝင်းဟန်၏ မျက်နှာ၌ ထူးခြားမှုများစွာဖြင့် တည်ငြိမ်ညိုမိုင်းနေလေသည်။

ဦးဝင်းဟန်၏ ရင်တွင်း၌ သိုသိပ်ကွယ်ဝှက်ထားစရာ အကြောင်းရာတစ်ရပ် ရှိနေပေလိမ့်မည်ဟု မငြိမ်းသာတွက်ဆ၍ ရသည်။

“ဪ... ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

အန်း (၄၆)

“ဟင်... ရဲစခန်းမသွားပဲ ဘယ်နှယ့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးထဲကို ရောက်လာရတာလဲ ဦးဝင်းဟန်”

“ဟိုကိစ္စတွေက ဖြေရှင်းလို့ရပါတယ် ကျွန်တော်အား လုံးစီစဉ်ထားပြီးပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မငြိမ်းသာကို ကူညီဖို့ပါ”

“ရှင်... ကျွန်မကိုကူညီဖို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်... ဒေါက်တာတို့ဆီကို သတင်းလာပို့တုန်း လမ်းထိပ်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်လဲ ကျနေတာမို့ လမ်းသွား လမ်းလာတွေက လက်လှမ်း

ကြာလို့ ကျွန်တော့် ကားနဲ့တင်ပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ကိုခုပ်သွားပို့ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါတယ် ဟိုဘက်အိမ်ထဲ ဖုန်းလဲဆက်လို့မရလို့ ကိုယ်တိုင်လာခေါ်တာပါ စိတ် အေးအေးထားနော် မငြိမ်းသာ”

“နေပါဦး ဦးဝင်းဟန် အခု”

“ဟုတ်ကဲ့... ဦးတင့်မူးလဲပြီး ဆေးရုံရောက်နေလို့ ပါ”

“ဟာ... အမလေး... ဒုက္ခပါပဲရှင် စိုးရိမ်ရသလောက် ဟင်”

“ကုသနေကြတယ် စိတ်မပူပါနဲ့ ခင်ဗျာ”

“အဖေမှာ သွေးတိုးရှိတယ် ဘယ်အချိန်ကများ အိမ် ကိုပြန်လာပါလိမ့်နော် ဒုက္ခပါပဲရှင်”

ဖခင်ကြီးအတွက် စိုးရိမ် ပူပန်ရလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်တို့ ပေါက်ပေါက်ကျကြွေလာသည်။

တာဝန်ကြေရုံသာမက လူမှုရေးကိစ္စကိုလည်း ကူညီတတ် ပုံရသော ဦးဝင်းဟန်သည် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာကို ကြင်နာ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ဘာစကားမှတော့ မပြော...

ဆေးရုံကြီးထဲသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ... .

အရေးပေါ်ဌာနမှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာကို မေးမြန်း လိုက်သွားတော့ အလွယ်တကူပင် ရောက်ခဲ့ရပါ၏။

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က မငြိမ်းသာကို မသိသော်လည်း မငြိမ်းသာဟူသည် ဆရာဝန်မ ဟူသော အသိဖြင့် ဆရာဝန်အ ချင်းချင်းရင်းနှီးစာနာစွာပင်... .

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ”

“ရှင်... ရှင်... ကျွန်မအဖေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆေးရုံရောက်ကတည်းက အသက်ပါ မလာတော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

မငြိမ်းသာဘာမှမပြောနိုင်တော့... .

ဤဖြစ်ရပ်သည် အမှန်တကယ် ဖြစ်နေခြင်းလား၊ ကြားရသောအသံတို့သည်... အမှန်ပဲလား... .

အသိအာရုံ၌ ထွေပြားစွာဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ပြီး ကြောင်ကြည့်နေသဖြင့်... .

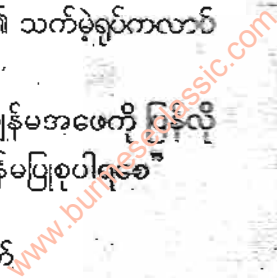
“မငြိမ်းသာ... ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ”

“ဟင်... အ... အဖေ... ကျွန်မအဖေရော ငြိမ်း သာရဲ့အဖေရောရှင်”

“လာကြည့်နိုင်ပါတယ် မငြိမ်းသာ”

မျက်နှာအဝတ်ဖြူကို လှုပ်၍ ဦးတင့်၏ သက်မဲ့ရုပ်ကလာပ် ထိုပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူးကျွန်မအဖေကို ပြန်လို့ ချင်တာ ကျွန်မကုပါရစေ၊ ကျွန်မပြုစုပါရစေ”

“သတိထားပါဗျာ”

“တစ်သက်လုံးတစ်ခါမှ မခွဲဖူးခဲ့ကြတဲ့ သားအဖပါရှင် ခုတစ်ကယ်ပဲခွဲပြီလား”

“အဖေ. . . အဖေရယ်”

“သမီးတစ်ယောက်ထဲ ငြိမ်းသာတစ်ယောက်ထဲ”

“ဟာ. . . ဟာ. . . မငြိမ်းသာ. . .”

ဖခင်ကြီး၏ လက်ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလျက်က. . .

အထီးကျန်မလေး မငြိမ်းသာသည် ဖခင်၏ ကုတင်ဘေးမှာ ပုံလျက်သား လဲကျသွားရှာလေတော့လေသည်။

အခန်း (၄၇)

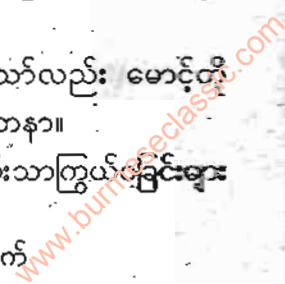
“ဆုံးရှုံးခြင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်စေဖို့များ မငြိမ်းသာ ဆိုသောမိန်းကလေးကို မွေးဖွားစေခဲ့လေသလား ကွယ်”

မငြိမ်းသာ၏ ကြိုးစားအားထုတ်လွန်းမှုကြောင့် ‘ဒေါက်တာ’ဟူသော ဘွဲ့တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်မှလွဲ၍. . .

ကောင်းမြတ်သော ကံကြမ္မာသည် မငြိမ်းသာ၏ဘက်မှာ တစ်ခါမျှရပ်တည်၍မပေးခဲ့. . .

မောင်၏အမွေများကို ရရှိခဲ့ပါသော်လည်း မောင့်တို့ ဆုံးရှုံးပြီးကာမှ ရရှိခဲ့သောပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ။

မောင်နှင့်စက်လဲ၍ ရရှိခဲ့သော ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းများ

မို့မငြိမ်းသာ လုံးဝမမက်မောမိခဲ့ပါ။

မောင့်ဘဝနှင့်အတူ မငြိမ်းသာ၏ဘဝသည်လည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ပါပြီဟူသော ခံယူချက်များဖြင့် . . .

ကချင်မြေတွင် အပြုံးမဲ့အပျော်မဲ့ဘဝဖြင့် နေထိုင်လာခဲ့မိသည်။

ကိုမင်းလတ်ရောက်ရှိလာပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်လိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း ဇော်သာရှိမနေလျှင် မငြိမ်းသာ ခက်ရချည်ရဲ့လေ။

ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ပင် ဦးလေးသိန်းရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်သည်။

ဦးလေးသိန်းသည် မငြိမ်းသာ၏ဘဝကို စေတနာဖြင့် ထုံမွန်းလျက် အမြင့်ဆုံးပညာဘွဲ့ကို ရရှိနိုင်အောင် ထောက်ပံ့တင်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသော်လည်း . . .

ရက်စက်သည့်နေရာကျတော့လည်း ကမ်းကုန်ခဲ့လေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျန်ရစ်သောဒေါ်လေးမြနှင့်အတူ ပူဆွေးငိုကြွေးမိပါသေးသည်။

ဤဆယ်ရက်အတွင်းမှာ ပြဿနာပေါင်းစုံတို့ ရှင်းလင်းပြီးပြေကာ . . .

အဖေနှင့်အတူ တာဝန်ကျရာကံချင်ပြည်နယ်၏ မြို့နယ်သို့ပြန်ဖို့အတွက် လေယာဉ်လက်မှတ်မှစ၍ အစစအရာရာ

အဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

နက်ဖြန်နံနက်စောစောတွင် လေယာဉ်ကွင်းဆင်းတော့မည့်အစီအစဉ်များလုပ်ပြီး . . .

ပြန်ရန် နာရီပိုင်းမျှသာ လိုသောကာလတွင်မှ . . .
“အဖေ”

မငြိမ်းသာ၏ ချစ်မြတ်နိုးလှစွာသောအဖေ မငြိမ်းသာဘဝ၏တစ်ဦးတည်းသောမှီခိုအားထားရာ ကျေးဇူးရှင်အဖေ . . .

မမျှော်လင့်သောနေရာ မမျှော်လင့်သောအချိန်မှာ ရုတ်တရက်ကြီး အဖေကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာလေပြီ။

အဖေရယ် . . .

အဖေချစ်တဲ့ငြိမ်းသာလေ . . .

ဘာတွေလုပ်လို့ဘယ်လိုစိစဉ်ပြီး . . .

ဘယ်မှာနေထိုင်ရပ်တည်ရမှာလဲရှင် . . .

အထင်မှားမိခဲ့တဲ့သမီးမိုက်ကို အဖေခွင့်လွှတ်ပါ . . .

ငြိမ်းသာအဖေ့ကို သနားတယ်။

ငြိမ်းသာအဖေ့ကို သနားလှပါတယ်ရှင် . . .

နာကျင်ကြေကွဲခြင်းဟူသော ပရိဒေဝဝေဒနာအပေါင်းတို့သည် မငြိမ်းသာ၏ သန့်စင်ဖြူဖွေးသော နှလုံးအိမ်လေးကို ခုတ်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ ခြေဖျက် ဖွဲ့ချောခဲ့ပါလေ၏။

ဪ . . . ဆုံးရှုံးခြင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်စေဖို့များ မငြိမ်းသာဆိုသောမိန်းကလေးကို မွေးဖွားစေခဲ့လေသလားဟူသ် . . .

စာကိုဖတ်ပြီးသည့်တိုင်စာရွက်ကိုကိုင်ပြီး ငြိမ်သေသော အကြည့်ဖြင့် မငြိမ်းသာနိုင်နေမိသည်။ သိုက်မြိုက်စည်တားခြင်း မရှိပါပဲနှင့် ဖခင်ကြီး၏ ဈာပနကိစ္စများပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ သက်မဲ့ခန္ဓာ ဖြစ်သော်လည်း မီးရှို့မပစ်လိုက်ရက်... မငြိမ်းသာ၏ဆန္ဒအရ ဂူသွင်းသဂြိုလ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ယခုပင်လျှင် ကြံတောသုဿာန် မှပြန်လာခဲ့ပြီး ငိုငွေ့စွာထိုင်နေမိသည်။ ငိုခဲ့ရလွန်းသဖြင့် မျက် ရည်များခမ်းခြောက်ခဲ့ပြီလား... ငိုနိုင်စွမ်းအားမရှိတော့ လေသည်လား... ခံစားမှုပြင်းပြလွန်းစွာသော မျက်နှာ နှင့်မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသော မငြိမ်းသာ၏ အောက်ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင်ဇော်ကဖြည်းလေးစွာထိုင်နေ၍...

“မမရယ်”

မငြိမ်းသာ၏ဒူးလေးကိုကိုင်ပြီး မငြိမ်းသာ၏နီမြန်းနေ သောအင်္ဂါမျက်နှာလေးကို ကြည့်၍ ရင်နှင့်တနင့်ခေါ်လိုက်မိ သည်။

“သက်တောင့်သက်သာမို့ပြီးထိုင်လိုက်ပါနော်မမ”

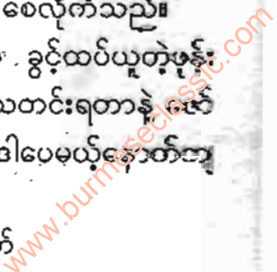
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုထိရုံသာခွေလေး တိုင်ပြီး ဆိုဖာနောက်ဘက်မှာ မှီလဲနားနေစေလိုက်သည်။

“မနေ့ကမှ ဒီလိုဒီလိုဖြစ်လို့ မမ ခွင့်ထပ်ယူတဲ့ဖုန်း ရောက်လာတယ်လို့ ဆေးရုံကသတင်းရတာနဲ့ ဇော် ချက်ချင်းကြိုးစားပြီးလိုက်ခဲ့တာ ဒါပေမယ့်နောက်ကျ

အခန်း (၄၈)

ဦးတင့်ဆုံးကြောင်းကြားသိရ၍
မငြိမ်းသာနှင့်ထပ်တူ...
ကြေကွဲဝမ်းနည်းမိပါသည်
လိုအပ်တာကူညီပေးရန် သားကိုလွှတ်လိုက်ပါသည်။

ဦးမြတ်မော်-ဒေါ်ခင်မူ
မြစ်ကြီးနားမြို့

သွားရပြီ မမရယ်”

မငြိမ်းသာဘာမှမပြောနိုင် တုန်နေသောအောက်နှုတ်ခမ်း မလေးကို ဖိကိုက်ရင်းက မျက်ရည်များ အဆက်မပြတ်ကျဆင်း လာပြန်တော့သည်။

“ဇော်သိတယ်... မမသိပ်ပင်ပန်းနေပါပြီဗျာ... ”

ဇော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် မမ”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

ဇော်ကိုစကားပင်ပြောနိုင်သည့် အင်အားမရှိတော့ပြီလား မသိတော့ပါ။

ဇော်က သူ့ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းမှ လက်ကိုင်ပဝါအသစ် ကလေးကို ထုတ်ယူပြီး သူမမမျက်နှာပြင်မှမျက်ရည်ဥလေးများ ကိုအညင်သာဆုံးသော ထိတွေ့မှုဖြင့် တို့သုတ်ပေးလိုက် သည်။

မမ၏ရင်မှ ပူလောင်မှုကြောင့် ကျဆင်းလာသော ဤ မျက်ရည်စက်တို့အတွက် ဇော်နှလုံးသားမှာ နှစ်ဆမျှနာကျင် လောင်မြိုက်လာသည်။

ဇော်သည် သူ့ရင်မှနာကျင်မှုများကို ယောက်ျားတို့၏အား မာန်ဖြင့် စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး...

“ဇော်ရောက်လာပြီလေ မမ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော် ရှေ့ကရပ်ပြီး လုပ်ပေးပါမယ် အားမငယ်ပါနဲ့မမရယ် နော်”

အကြင်နာလွန်ကဲသောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်နေရာ သော ဇော်၏မျက်နှာကို မငြိမ်းသာကြည့်မိသည်။

“မမဘဝထဲကိုဝင်နိုင်ဖို့ ဘယ်သောအခါမှမကြိုးစား ပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ် မမ မတန်မုန်းသိလို့လဲ ဝင်ခွင့်မတောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့်... မမဘဝ ရဲ့အနီးကပ်ဆုံးနေရာကနေပြီး ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ဖြစ် ဖြစ် ဇော်နေပါရစေ၊ ကူညီပါရစေ၊ မမစိတ်ချမ်းမြေ့ အောင် ဇော်အသဲနဲ့ ဇော်အသက်နဲ့လဲပြီး ကူညီစွမ်း ဆောင်ပေးမယ့်ဇော်ပါ မမ ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ နော် မမ နော်... ”

မျက်ရည်စက်များကို သုတ်သိမ်းပေးရင်း နဖူးပြင်မှာဖြာ ကျနေသော ဆံယဉ်နုလေးများကို သိမ်းသပ်ပေးယင်းက ဇော် ၏ စေတနာပြည့်လျှမ်းသော နှစ်သိမ့်စကားတို့သည်...

မငြိမ်းသာ၏နှလုံးအိမ်သို့ တိုက်ရိုက်စီးဝင်ခိုနားလာ၏။

“ဇော်ရယ်”

အားရှိစိတ် အားကိုးစိတ်များနှင့် ဇော်၏ပခုံးကျစ်ကျစ် ပေါ်မှာ အားနွဲ့စွာခေါင်းမိုချလိုက်မိတော့သည်။

“မမရယ်ဗျာ”

အကြင်နာသက်သက်ဖြင့်သာ ဒေါက်တာမငြိမ်းသာ၏ ပခုံးစွန်းကလေးကိုကိုင်ပြီး ဇော်က...

၄၀၀ ကလျာ (ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ)

“မမဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဇော်...
ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် မမ”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာထံမှ ရုတ်တရက်အဖြေမရ...
ဇော်ကလည်းထပ်၍မမေးပါ... .

ခဏကြာမှသာ တိုးညှင်းနွဲ့ပျောင်းသော အသံလေးနှင့်
ဒေါက်တာမငြိမ်းသာက... .

“ဇော်”

“ဗျာ... မမ”

“မမဘဝရဲ့ မလှပတဲ့ အကျိုးပေးကို တစ်ပိုင်းထားပါ
မယ် မမတတ်ထားတဲ့ပညာတွေကို သွေးချင်းတိုင်း
ရင်းသားတွေအတွက် ပေးဆပ် မြှုပ်နှံထားချင်တာ
က အဓိကပါပဲလေ”

“မမဘာကိုဆိုလိုတာပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီမှာ မမတွယ်တာစရာ ဘာသံယောဇဉ်မှ မရှိတော့
ဘူးလေ”

“ဒါဆိုမမဘာဖြစ်စေချင်သလဲ... .ဟင်”

“မမကချင်မြေကိုပဲ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတော့မယ်ကွယ်”

“မမ... ဇော်... မမရယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၄၉)

လှိုင်းကဲ့သို့ အလိပ်လိပ်အထပ်ထပ်ဖြစ်နေသော တိမ်သား
တိမ်ဆိုင်တို့သည် မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နိုင်သည်၏ ဟိုမှာဘက်
အထိ ကျယ်ပြန့်စွာ ကောင်းကင်ပြင်မှာ တည်ရှိနေပါ၏။

မြေပြင်မှ ပေနှစ်သောင်းမျှမြင့်ဝေးသော ကောင်းကင်ပြင်
မှာမို့ တိမ်သားတို့၏အထက်တွင် ဂျက်လေယာဉ်က ပျံသန်းနေ
လေသည်။

“ဘေးမှာကြည့်လိုက်ပါဦး မမရယ် မရည်တွက်နိုင်
သော အနန္တစကြာဝဠာများစွာ တည်ရှိနေတဲ့ကောင်း
ကင်ပြင်ကြီးဟာ ဘယ်ကစပြီး ဘယ်မှာဆုံးတယ်ဆို
တာ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ကြပါဘူးနော်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အခုလို မရည်မတွက်နိုင်အောင် ကျယ်ပြန့်များပြားလှတဲ့ အရာကို ‘အသင်္ချေ’ လို့ခေါ်ပါသတဲ့”

“ဇော်ရင်ထဲက မေတ္တာတရားဟာလဲ ဘယ်သောအခါမှ အဆုံးမရှိနိုင်တဲ့ မရည်မတွက်နိုင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ မမကိုချစ်ခဲ့တာမို့. ဇော်ရဲ့အချစ်ကို ‘အသင်္ချေအချစ်များ’နဲ့လို့ တင်စားလိုက်ပါရစေတော့မမရယ်”

“ဒါပေမယ့်ဗျာ. . . မမကိုဘယ်သောအခါမှ ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဇော်မကြိုးစားပါဘူးလို့ ထပ်ပြီး ကတိပေးပါတယ် မမယုံပါ”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် လေယာဉ်ပြတင်းမှတစ်ဆင့်အဆုံးမရှိအောင် ကျယ်ပြန့်ရှည်ဝေးလှသော ‘အာကာသလွင်ပြင်’ ကြီးကို ငေးကြည့်နေရာမှ ဇော် ဘက်လှည့်ပြီး. . .

“အဲဒီကတိဟာ ဘာအတွက်ပေးတာလဲဇော်”

“မတန်လွန်းလို့ မပိုင်ဆိုင်ရက်တာပါဗျာ”

“မတန်ဘူးဆိုတာ မမမှာပစ္စည်းရှိတယ်၊ ပညာရှိတယ် ဒါကြောင့်မဟုတ်လား”

ဇော်ခေါင်းညိတ်၏။

“မမမှာ သိပ်ပြီးဆင်းရဲနေတဲ့အရာ ရှိတယ်ဆိုတာဇော်ဇော်သိရဲ့လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာကိုပါလဲ မမ”

“မေတ္တာတရားလေ”

“ဗျာ”

“မမ ဘဝမှာ အရှားပါးဆုံးပစ္စည်းဟာ အဖိုးအတန်ဆုံးမေတ္တာတရား ဖြစ်နေပါတယ်”

“လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ အလိုအပ်ဆုံး အရာဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ဂုဏ်တွေပညာတွေ မဟုတ်ပါဘူးဇော်. . . . မေတ္တာတရားပါကွယ်”

“မမဘဝမှာ ပညာရှိတယ်၊ ဥစ္စာပြည့်စုံနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထီးကျန်ဘဝနဲ့ မေတ္တာမရနိုင်တဲ့အဖြစ်ဟာ ဘာလုပ်မှလဲ လူ့ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေတဲ့အဖြစ်ပါဇော်ရယ်”

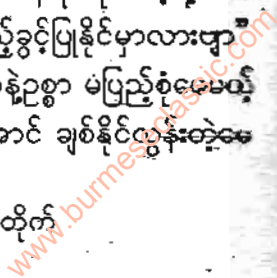
“မမကိုချစ်နိုင်ကြသူတွေအားလုံး မမကိုစွန့်ခွာသွားကြပြီလေ”

တိုးညှင်းသောအသံလေးအဆုံးမှာ မျက်ရည်ကြည်တို့ပြန်ဝေ့လာသည်။

“မမရယ်. . . မမရဲ့တွက်လပ်နေရာကို ဇော်ရဲ့အသင်္ချေအချစ်တွေနဲ့ အစားဖြည့်ခွင့်ပြုနိုင်မှာလားဗျာ”

“ဇော်ဟာ မမပြောတဲ့ ပညာနဲ့ဥစ္စာ မပြည့်စုံပေမယ့် ဘယ်လူသားမှလိုက်မမှီအောင် ချစ်နိုင်လွန်းတဲ့မေ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

၄၀၄ ကလျာ (ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ)

တ္တာတရားတွေ ဇော်နုလုံးအိမ်မှာအပြည့်ပါ။ အဲဒါ မမအတွက်ပါ။ ဒါကြောင့် မမခွင့်ပြုမှာလား မမခွင့် ပြုမှာလားဗျာ”

ဒေါက်တာမငြိမ်းသာသည် လေယာဉ်ထိုင်ခုံပေါ်မှနေ ၍... သူ့ဘေးတွင်ယှဉ်လိုက်ပါလာသော ဇော်ဘက်သို့ ဖြည်း လေးစွာခေါင်းငဲ့လာပြီး..

အသင်္ချေအချစ်များနှင့် နုလုံးသားပိုင်ရှင်လေး ဇော်၏ ရင်ခွင်မှာ ခိုင်မာစွာ လိုက်တော့သည်။

ပြီးပါပြီ...
ကလျာ(ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)
၂၂၊ ၁၀၊ ၁၉၈၅

၅

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်